

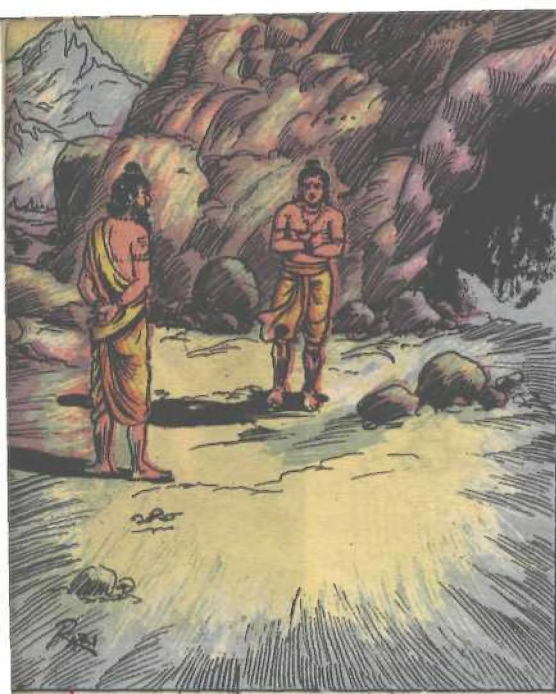
అపూర్వ ధర్మ

హిమాలయ పర్వతాల మధ్య ఒక కొండ మీద నిలబడి సదానందముని చుట్టు పక్కల కలయజూశాడు. మంచుతో కప్పబడిన ఆ లోయ అప్పుడే ఉదయిస్తూన్న సూర్యకిరణాల వెలుగులో బంగారు కాంతితో ప్రకాంతంగా మెరుస్తున్నది. లోయకు దిగువ చిన్న చిన్న నదులూ, విశాలమైన మైదానాలూ కనిపించాయి.

ముని తూర్పుదిక్కు కేసి ఒకసారి చూసి, మళ్ళీ లోయ మీదికి దృష్టిని మళ్ళించాడు. ఆయన మనసులో ఎన్నో ఆలోచనలు కలిగాయి. భగవంతుడు ఎంతటి నుందరమైన ప్రకృతిని సృష్టించాడు. అందమైన భూమిని, భూమిపై రకరకాల పక్షులనూ, మరెన్నో జంతువులనూ

సృష్టించాడు. అఖరికి మనిషిని సృష్టించాడు. మనిషికి మంచిని గ్రహించి శాంతియుతంగా ముందుకుసాగే మహోన్నతమైన శక్తిని ప్రసాదించాడు. మంచి నుంచి చెడును వేరుచేసి చూసే వివేకం కూడా ఇచ్చాడు. ఇన్ని ఉన్నప్పటికీ ఇప్పుడు ప్రపంచం ఎలా ఉన్నది? కొందరిలో అంతా తమదే కావాలన్న స్వార్థం పెరగకపోతే ఈ భూమి మరింత అందంగా, ఆనందంగా ఉండేది కదా! మంచి తప్ప ఎదుటివారికి హాని తలపెట్టులేని నూతన మానవజాతి ఆవిర్భావం సాధ్యం కాదా?

ఈ సమస్యను గురించి ముని సుదీర్ఘంగా ఆలోచించి, ఒక నిర్ణయానికి

వచ్చాడు. ప్రకృతి రహస్యాలను అకళింపు చేసుకుని సదానందముని తన యోగ శక్తితో ఎన్నో ప్రయోగాలు చేశాడు. అఖిరికి తన చిరకాల వాంఛకు కార్యరూపం ఇవ్వడానికి ఇప్పుడు సంకల్పించాడు.

“గురువర్యా, శుభఘడియలు అసన్న మయ్యాయి!” అన్నాడు పక్కనే ఉన్న గుహ నుంచి వెలుపలికి వచ్చిన ముని శిష్యుడు భక్తితో చేతులు జోడించి.

“అవును సోహం! యజ్ఞం పరిసమాప్తి చేయాలి!” అన్నాడు ముని.

ఇద్దరూ కలిసి గుహ లోపలికి వెళ్ళారు. గుహకు రెండువైపులా ద్వార మార్గాలు ఉన్నాయి. గుహ మధ్య

భాగంలో హొమాగ్ని రగులుతున్నది. ముని వెళ్ళి హొమగుండం ముందు కూర్చుని, “సోహం! ఇప్పుడు అగ్నిని జాగ్రత్తగా చూస్తూవుండు. అగ్నిజ్వాలలు క్రమంగా పైకి ఎగబడాలి. అప్పుడే మనం తలపెట్టిన కార్యం ఫలప్రదమవుతుంది,” అని కళ్ళు మూసుకుని కొంతసేపు ధ్యానంలో గడిపాడు. ఆ తరవాత మరి కొంతసేపు దీక్షిత మంత్రాలు జపిస్తూ, వెన్ననూ, కొన్ని పుష్పాలనూ, మరికొన్ని పత్రాలనూ హొమాగ్నికి అహుతిచ్చాడు.

అగ్నిజ్వాలల మధ్య క్రమంగా ఒక రూపం ఏర్పడడం చూసి ముని కళ్ళు మెరిశాయి. క్షణంలో అదొక మానవుడి రూపం ధరించింది. మంటలనుంచి వెలు పలికి దూకిన ఆ వ్యక్తికి మనిషికి లాగానే అన్ని అవయవాలూ సక్రమంగా ఉన్నాయి. చూడడానికి చక్కటి బొమ్మ లాగా ఉన్నాడు. అయితే, బొమ్మకన్నా కాస్తో ఎత్తుగా ఉన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి మునికి నమస్కరించి, “నేనెవరిని?” అని అడిగాడు.

“నువ్వు మనిషివి! అయినా మామూలు మనిషివి కావు! చాలా భిన్నమైనవాడివి. యజ్ఞశక్తితో పంచభూతాల నుంచి నిన్ను ప్రత్యక్షంగా సృష్టించాను. నీకు సర్వ శక్తులూ ఉన్నాయి. మంచి చెడూ, కరుణా

“నువ్వు అందరికన్నా ప్రత్యేకమైన వాడివని చెప్పానుకదా! మిగతావాళ్ళు కన్నా నీ మనసు మ హాన్నతమైనది. అందరినీ మించిన తెలివితేటలు, శక్తి, యుక్తులు నీవి. ఒక వ్యక్తిలో ఒకటి ఎక్కువగా వుంటే వేరొకటి తక్కువగా వుండడం ప్రకృతి నైజం. నీ శరీరం చిన్నదే. అయితే, దాని శక్తి అమోఘం. అందుకే నువ్వు మానవజాతి పురోగతికి, ప్రపంచ అభ్యుదయానికి పాటుపడాలి!” అన్నాడు ముని.

“చిత్తం!” అన్నాడా వ్యక్తి.

“నీ ఈ బుద్ధిదేహం, శీఘ్ర గమనానికి అనుకూలంగా వుంటుంది,” అని చెప్పి కొంతసేపు మౌనం వహించిన ముని మళ్ళీ, “అయినా, నువ్వు ఎప్పటికీ ఇలాగే పొట్టివాడిగా వుండిపోవు. నీ జీవితంలో తెలిదశ పోరాటమయంగా వుంటుంది. విద్రోహశక్తులతో నువ్వు పోరాడవలసి వుంటుంది. మలిదశలో నీకు శాంతి యుత జీవితం సంప్రాప్తమవుతుంది. అప్పుడు నీకు మామూలు మానవశరీరం వస్తుంది. అది ఎప్పుడు ఎలా జరుగుతుందో కాలమే నిర్ణయిస్తుంది!” అన్నాడు.

ఆ తరవాత ముని కళ్ళు మూసుకుని, ఒక్కక్షణం మౌనం వహించి, కళ్ళు తెరిచి మందహాసం చేస్తూ, “నాయనా,

క్రొర్యం, సత్యం అసత్యం, సర్వం నీకు తెలుసు. అయినా, చెడుపట్లా, క్రొర్యం పట్లా, అసత్యం పట్లా నీకు అసక్తి ఉండదు. మామూలు మనుషులు తమ కోరికలు నెరవేర్చుకోవడానికి పాటు పడతారు. అయితే, నువ్వు ధర్మరక్షణే జీవితాశయంగా కార్యాచరణకు పూనుకుంటావు. నీ ద్వారా నా కల ఫలించినట్లయితే నూతన మానవజాతికి నువ్వే మార్గదర్శకుడవు కాగలవు!” అన్నాడు ముని ఎంతో గంభీరంగా.

“అయినా, నేను అందరికన్నా మరీ పొట్టిగా వున్నాను కదా! ఎందుకలా జరిగింది?” అని అడిగాడా వ్యక్తి.

నీవంటి వాళ్ళు ఇంతకు పూర్వం లేరు. కాబట్టి నీకు 'అపూర్వడు' అని నామకరణం చేస్తున్నాను," అన్నాడు.

ఆ తరవాత ముని ఇచ్చానుసారం, సోహం, అపూర్వడి ముందు కొన్ని ఫలాలు తెచ్చి ఉంచాడు. అపూర్వడు వాటిలో కొన్ని పళ్ళు తిసి తిన్నాడు.

"నాయనా, ఈ పళ్ళు తిన్నవారికి చాలా రోజులవరకు ఆకలిదప్పలుండవు!" అన్నాడు ముని.

"ధన్యవాదాలు మహాత్మా! నేనిప్పుడు గుహనుంచి వెలుపలికి వెళ్ళవచ్చా?" అని అడిగాడు అపూర్వడు.

"వెళ్ళవచ్చు. గుహ నుంచి వికాల ప్రపంచంలోకి," అన్నాడు ముని.

అపూర్వడు మునికి భక్తితో నమస్కరించి, గుహనుంచి వెలుపలికి నడిచాడు. అతని వెంట, మునీ, శిష్యుడూ వెలుపలికి వచ్చారు.

వెచ్చటి సూర్యకిరణాలు సోకగానే, "అహ! ఎంత హాయి! ఎంత హాయి! ఎంతో మధురంగా వున్నది!" అన్నాడు అపూర్వడు.

"నాయనా, నీ ఈ మధురానుభూతి శాశ్వతం కావాలని ఆశీర్వదిస్తున్నాను. నిజానికి ప్రపంచమే ఎంతో మధురమైనది. కాని, మనిషి తన నీచకృత్యాలవల్ల చేదును సృష్టించుకుంటున్నాడు. ఆ చేదును తొలగించడానికి నువ్వు నీవంతు కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించాలి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూన్న అపూర్వుడి కనుబొమలు హఠాత్తుగా ముడి పడ్డాయి. "ఏమిటి నేను వింటున్నవి? ఎక్కడివి ఆర్తనాదాలు! అవిగో జ్వాలలు! అగ్ని జ్వాలలు నాకు కనిపిస్తున్నాయి," అని అరిచాడు అపూర్వుడు అమితమైన ఆవేదనతో.

"మాకేమీ వినిపించడం లేదే! కనిపించడం లేదే!" అన్నాడు సోహం అమితాశ్చర్యంతో.

"మనం వినలేము. మనకన్నా ఎంతో శక్తివంతమైన ఇంద్రియశక్తులు కలవాడు అపూర్వుడు. దూరంలో మనకు కనిపించని, వినిపించని దృశ్యాలను, శబ్దాలను

అపూర్వుడు సులభంగా వినగలడు, చూడగలడు. అంతేకాదు, అతడు వాయు వేగంతో పయనించగల సమర్థుడు," అన్నాడు ముని.

"తండ్రి, అక్కడ ఏం జరుగుతున్నదో వెళ్ళి చూడడానికి నన్ను అనుమతించండి!" అన్నాడు అపూర్వుడు.

"అలాగే వెళ్ళిరా నాయనా! వెళ్ళిరా! దేవుడే నీకు తోడు!" అని ఆశీర్వాదించాడు ముని.

మరుక్షణమే అపూర్వుడు పరిగెత్త సాగాడు. పరుగువేగం పెరిగేకొద్దీ అతడొక గాజుబొమ్మ లాగా మారి, ఆ తరవాత అదృశ్యమైపోయాడు!

"ఏమిటిదంతా! అపూర్వుడేలా మాయమైపోయాడు?" అని అడిగాడు సోహం అమితాశ్చర్యంతో.

"వేగం ఒక స్థాయికి చేరగానే అపూర్వుడి దేహం వెలుగులోనూ, గాలిలోనూ ఒకటిగా కలగలిసి పోతుంది. అందుకే అతడు సాధారణ మానవ నేత్రాలకు కనిపించడు!" అని వివరించాడు ముని.

"జుమిందారుగారి నూతన భవన నిర్మాణానికి రానంటారా? అయితే మీకు మీ కొంపల్లో బతికే ప్రాప్తం లేదు," అని

అరుస్తూ కొందరు దృఢకాయులు మండు తూన్న కాగడాలతో పూరి గుడిసెలకు నిప్పంటిస్తున్నారు.

“ఎంతకాలమని పని చేయగలం బాబూ! మాకూ భార్యా పిల్లలు ఉన్నారు కదా! వాళ్ళనూ పోషించాలి కదా! ఒత్తి పుణ్యానికి రోజూ జమీందారు పనే చూస్తే మా కడుపు లేంకాను? మేం బతికేదెలా? మా భార్యాపిల్లల గతేంకాను?” అంటూ రోదిస్తున్నారు బలహీనులయిన కూలీలు వాళ్ళను అడ్డుకునే శక్తిలేక.

పొగరుబోతులయిన జమీందారు నౌకర్లకు వాళ్ళ మాటలేవి వినిపించలేదు. దిక్కులు ప్రతిధ్వనించే విధంగా వికటాట్ట హాసం చేస్తూ, గుడిసెలకు నిప్పంటించ సాగారు. ఒక్కొక్క గుడిసే అగ్నిజ్వాలలకు ఆహుతి కాసాగింది.

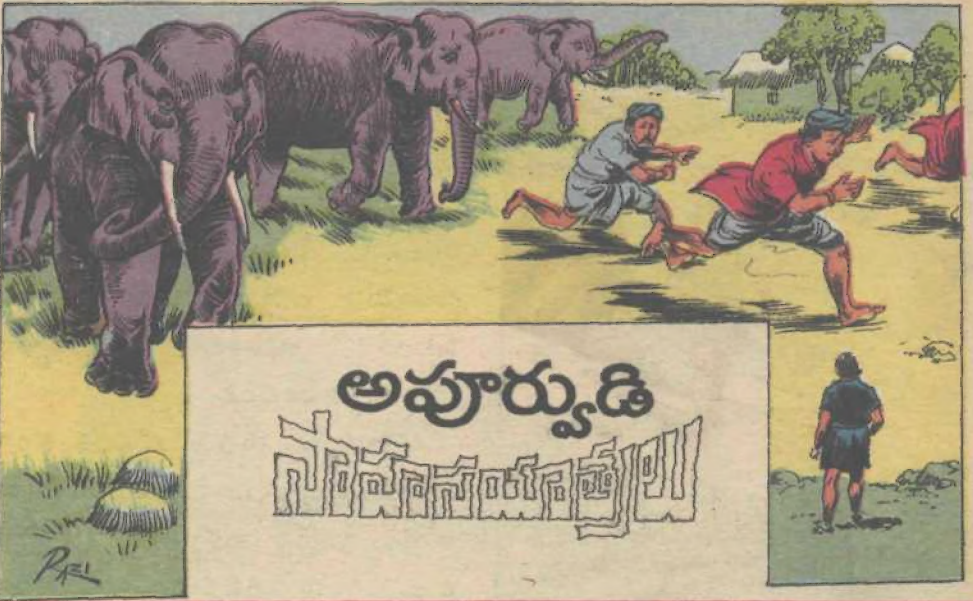
హఠాత్తుగా అగ్నిజ్వాలలపై వానజల్లు ప్రారంభమయింది. జమీందారు నౌకర్లు ఆశ్చర్యంతో ఆకాశం కేసి చూశారు. ఒక్క మేఘం లేదు. మబ్బుల్లేకుండా వాన ఎలా

కురుస్తున్నది? హఠాత్తుగా ఒక వింత ధ్వని వినిపించింది. అందరూ ఆ ధ్వని వచ్చిన దిక్కుకేసి తిరిగి చూశారు. ఇళ్ళ నానుకుని పారుతూన్న నది మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళలో ఏనుగుల గుంపు! ఆ ఏను గులు నదిలోని నీళ్ళను తొండాలతో మంటల మీదికి వేగంగా చిమ్ముతూ ఘొంకరిస్తున్నాయి. కొంత సేపటికి మంటలు చల్లారాయి. వెంటనే ఏనుగులు జమీందారు నౌకర్ల మీదికి నీళ్ళు చిమ్ముతూ వాళ్ళను తరుముకున్నాయి. ఈ హఠాత్ పరిణామానికి బెదిరిపోయిన నౌకర్లు ప్రాణభీతితో చెట్టుకొకరు పుట్ట కొకరుగా చెల్లాచెదరయ్యారు. వెనక నుంచి ఎవరో పకపకా నవ్వడం వాళ్ళకు వినిపించింది.

పెద్ద ఏనుగు మీద అందమైన బొమ్మ లాంటి ఒక వ్యక్తి నిలబడి పకపకా నవ్వుతున్నాడు. ఎవరా విచిత్ర వ్యక్తి? దయ్యమా? దేవుడా? అని నౌకర్లు హడలి పోయారు.

—(ఇంకావుంది)

2

[హిమాలయ వర్షాకాలంలోని నదానందముని తన యోగశక్తితో యజ్ఞం నుంచి అద్భుతమైన శక్తియుక్తులు గల అపూర్వదనే విచిత్ర వ్యక్తిని సృష్టించాడు. దూరప్రాంతం నుంచి ఆర్థనాదాలు విన్న అపూర్వడు, అక్కడి నుంచి వాయువేగంతో ఒక గ్రామం పొలిమేరను చేరుకుని, తగలబడుతూన్న పేదల ఇళ్ల మంటలను ఏనుగుల సహాయంతో చల్లార్చాడు.—తరువాత]

ఏనుగులు తరుముకోగానే జమీందారు నౌకర్లు భయంతో, పడుతూ, లేస్తూ మైదానందాటి గ్రామంలోకి పారిపోయారు. ఏనుగులు మరొకసారి తొండాలెత్తి ఘంకరించి, అపూర్వడి ఇష్టానుసారం అరణ్యంలోకి వెళ్ళిపోయాయి.

అపూర్వడు ఈ ప్రపంచానికి కొత్తే. అయినా, అతణ్ణి సృష్టించిన నదానందముని వందలాది సంవత్సరాలు కఠోర

తపస్సుతో అర్జించిన అద్భుతశక్తులను అతనికి ప్రసాదించాడు. అందువల్ల అతనికి ప్రకృతిలోని రహస్య శక్తులను శాసించడం తెలుసు. ఆ అద్భుతశక్తితోనే అతడు క్షణాలలో ఏనుగులను రప్పించి, పేదల ఇళ్ళను మంటలనుంచి కాపాడగలిగాడు. ఏనుగులకు మనసులోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పకుని వాటిని అరణ్యంలోకి వెళ్ళమని కోరాడు.

లోని ఒక గుడిసెను సమీపించేసరికి బాగా చీకటిపడింది.

“కనికరించండి బాబూ! నా బిడ్డను వదిలిపెట్టి, కావాలంటే నా దగ్గరున్న నగలనూ, డబ్బునూ తీసుకోండి. నా ప్రాణమైనా ఇస్తాను, నా బిడ్డను వదిలి పెట్టండి!” అని ఒకస్త్రీ కంఠస్వరం దీనంగా వినిపించింది.

అపూర్వుడు గుడిసె లోపలికి తొంగి చూశాడు. రాక్షసుల వంటి భయంకర కారులు ముగ్గురి కాళ్ళపైబడి ఒక పేద రాలు దీనంగా విలపిస్తున్నది.

ఆ ముగ్గురిలో ఒకడు ఒక చేత్తో పద్నాలుగేళ్ళ కుర్రవాడి నేరుమూసి, వాణ్ణి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. రెండవవాడి చేతిలో కొరడా ఉన్నది. మూడవవాడి చేతిలోని పొడవాటి కత్తి, దీపం గుడ్డివెలుగులో తళతళా మెరుస్తున్నది.

ఆ దొంగల నాయకుడు కొరడా యుళిపిస్తూ, “నీ నగలూ, డబ్బూ మాకు వద్దు. కావలసినంత ధనం మా దగ్గరున్నది. ఎందుకూ పనికిరాని నీ ప్రాణాలు మేమేం చేసుకుంటాం? మా దేవతకు బలి ఇవ్వడానికి కావలసిన శుభలక్షణాలన్నీ నీ కొడుకులో ఉన్నాయి. అందుకే వాణ్ణి ఎత్తుకుపోతున్నాం. మూడు రోజులుగా వాణ్ణి మేము రహస్యంగా గమనిస్తూనే

ఆ తరవాత అపూర్వుడు, ఆకాశంలో కిలకిల ధ్వనులతో ఎగిరే పక్షులనూ, తెల్లటి మేఘాలనూ, ఎత్తయిన వృక్షాలనూ, మెల్లగా వీచేగాలికి కదలాడే లేత కొమ్మలనూ, నదిలోని అలలనూ, అలల తాకిడికి పుట్టిన తెల్లటి సురగలనూ చూస్తూ సాయంకాలం వరకు అమితానందంతో గడిపాడు. సూర్యుడు పడమటి కొండలచాటుకు చేరుతున్న సమయంలో, గాలిలో హఠాత్తుగా అతడికొక అరుపు వినిపించింది. అపూర్వుడు ఉలిక్కిపడి, మరుక్షణమే పరుగెత్తడం ప్రారంభించాడు. కొంతసేపటికి గాలిలో కలిసి పోయాడు. అతడు ఒక గ్రామం పొలిమేర

ఉన్నాం. అటువంటి కొడుకును కన్నం
దుకు నువ్వు గర్వపడాలి!" అన్నాడు.

"వాణ్ణి కన్నందుకు సంతోషమే.
అయినా, ఒక్కగానొక్క బిడ్డను మీ కప్ప
గించి నేనెలా బతకగలను?" అన్నది
పేదరాలు దీనంగా.

"నీ కొడుకు మాకు ఉపయోగపడు
తున్నందుకు నువ్వు సంతోషించాలి గాని,
బాధపడకూడదు. అదే మాకూ, నీకూ
జీవం. కేకలు వేసి ఎవరినైనా
పిలిచావే నీ ప్రాణాలు దక్కవు. భైరవ
మల్లు పేరు వింటేనే జనం గజగజ
లాడిపోతారు. నువ్వు, నీ భర్తా ప్రాణా
లతో వుండాలంటే నేరు మూసుకుని పడి

వుండు!" అని హెచ్చరించి, భైరవమల్లు
కుర్రవాణ్ణి బరబరా లొక్కుని తన సహ
చరులతో సహా దూరంగా కనిపించే అడవి
కేసి నడవసాగాడు.

గుడిసె నుంచి వెలుపలికి వచ్చిన
ఆ పేదరాలు, నెత్తి నేరూ బాదు
కుంటూ, "నాయనలారా, నా బిడ్డను
కాపాడండి....నా బిడ్డను కాపాడండి.
నా భర్త లేని సమయం చూసి, దొంగలు
వచ్చి, నా బిడ్డను ఎత్తుకుపోయారు.
కాపాడండి, కాపాడండి!" అంటూ
హృదయ విదారకంగా విలపించసాగింది.

అమె కేకలు విని గ్రామస్థులు కొందరు
అక్కడికి చేరారు. అయినా, వాళ్ళెవరు
కూడా బందిపోట్లను పట్టుకోలేరనిపించింది
అపూర్వమిది. అతడు అక్కడి నుంచి
బందిపోట్లను వెంబడించి అరణ్యం కేసి
నడవసాగాడు.

దొంగలు చాలా దూరం వెళ్ళి చుట్టూ
ఎత్తయిన కొండలు గల ఒక లోయలోకి
ప్రవేశించారు. లోయకు ఒకవైపున చాలా
గుహలు కనిపించాయి. ఒక పెద్ద
గుహముందు పదుగురు బందిపోట్లు
నిలబడి ఉన్నారు.

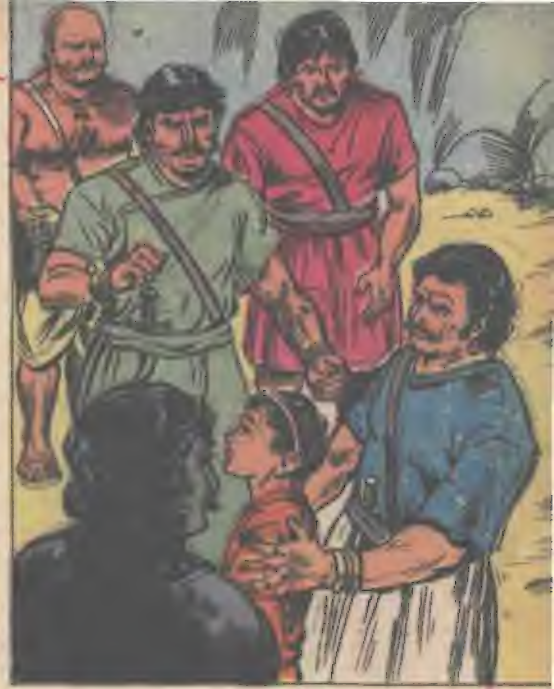
"దేవతకు కావలసిన కానుకను
తెచ్చాం. అన్నీ సిద్ధమే కదా?" అని
అడిగాడు భైరవమల్లు.

“సిద్ధమేదోరా, పూజారిగంగులు సరిగ్గా అర్ధరాత్రికి బలి ఇవ్వాలన్నాడు, దోరా!” అన్నాడు అక్కడున్న ఒక దొంగ.

“అలాగే చేద్దాం. ఈ కుర్రవాణ్ణి, దేవతకు పక్కనున్న ఒక గుహలోకి తీసుకుపోయి పచ్చటి పానీయం తాగించి నిద్ర పుచ్చండి. ఒక లోటా నీళ్ళలో ఒకే ఒక చుక్క మాత్రమే పచ్చటి ద్రవం వేయండి. ఎక్కువ ఇచ్చారో వాడు తెల్లవారేవరకు లేవలేడు. బలి ఇచ్చేప్పుడు వాడు మేలుకు నే ఉండాలి. నిద్ర పోకూడదు,” అని హెచ్చరించాడు ఖైరవముల్లు.

ఒక బందిపోటు గుహలోపలికి వెళ్ళి, లోటా నీళ్ళలో ఒక చుక్క పచ్చటి ద్రవం వేసి, దానిని తాగమని కుర్రవాడికి అందించాడు.

“స్పృహలో వున్నా, లేకపోయినా, కుర్రవాడి కాళ్ళు చేతులు బంధించడం మరిచిపోకండి. వాణ్ణి పట్టుకోవడానికి మూడు రోజులు శ్రమపడవలసి వచ్చింది. వాడు తప్పించుకుంటే....” అని ఖైరవముల్లు ఇంకా ఏదో చెప్పబోయేంతలో పక్కనున్న ఒక దొంగ అడ్డుపడి, “వాడు తప్పించుకుని ఎక్కడికి పోగలడు దోరా? చుట్టూ కొండలేకదా?” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“నేరు మూసుకుని నేను చెప్పినట్లు చెయ్య,” అన్నాడు ఖైరవముల్లు చాలా కోపంగా.

ఆ దొంగలు కుర్రవాణ్ణి అక్కడినుంచి గుహలోపలికి తీసుకుపోయి, తమ నాయకుడు చెప్పినట్లు వాడి కాళ్ళు చేతులు గట్టిగా బంధించి, ఒక చాపమీద పడుకోబెట్టారు.

అపూర్వము పొదలచాటు నుంచి రహస్యంగా అన్నిటిని గమనించసాగాడు. అపూర్వము కదలడంవల్ల, పొదల మీది ఆకులు మెల్లగా కడిలాయి. దానిని గమనించిన ఖైరవముల్లు, “ఏమిటది?” అని అడిగాడు.

“కుందేలయి వుంటుంది దొరా!” అన్నాడు పక్కనున్న దొంగ.

ఆ తరవాత ఎవరూ ఆ అలికిడిని పట్టించుకోలేదు.

దొంగలందరూ, అర్ధరాత్రి పూజకు ఏర్పాట్లలో దిగారు. అపూర్వపు చీకటి మాటున ఒకచోటి నుంచి మరొకచోటికి తిరుగుతూ అక్కడ జరుగుతూన్న తతంగాలను గమనించి, ఆఖరికి, కుర్రవాడు నిద్రపోతూన్న గుహను చేరాడు. వాణ్ణి అమాంతం ఎత్తుకుపోదామా అంటే, వాడు అపూర్వపు కన్నా చాలా ఎత్తుగా వున్నాడు. ఏనుగు నైనా అవలీలగా ఎత్తగల శక్తి అపూర్వపుది ఉన్నది. అయినా, కుర్రవాడు తన మీద

ఉన్నప్పుడు వేగంగా పరిగెత్తగలమా అన్న అనుమానం అతనికి కలిగింది. కుర్రవాడు కనిపించకపోతే దొంగలు చుట్టుముట్టి తమను పట్టుకోగలరు. అప్పుడు ఇద్దరూ పట్టుబడిపోయే అపాయం ఉన్నది. ఇలా ఇలాచిస్తూన్నప్పుడు ఎవరో పకపకా నవ్వడం వినిపించి, అపూర్వపు గుహ నుంచి బయటకు వచ్చాడు. పక్క గుహలోని ఒక పెద్దపులి విగ్రహం ముందు కొందరు దొంగలు కూర్చుని వున్నారు. ఆ పెద్దపులి వాళ్ళ దేవత. ఆ విచిత్ర దృశ్యం చూసి అపూర్వపు విసుపోయాడు.

“గంగులూ, నువ్వు పూజారివి! అమాట మరిచి నువ్వు మాతోపాటు తాగావో నీ చేతులు వణకవచ్చు. అప్పుడు నువ్వు కుర్రవాడి తలను ఒక్క వేటుతో తెగ నరకలేవు. అలా నరకకపోయావో నేను నీ తలను తెగవేయగలను. తప్పు చేసిన వాళ్ళను క్షమించడం అన్నది భైరవమల్లు జాతకంలో లేదు! తెలుసుగదా?” అని హెచ్చరించాడు భైరవమల్లు.

“చిత్రం, నన్ను నమ్ము దొరా, నేను తాగను. నేను పూజా కార్యక్రమం చూస్తాను,” అంటూ కొన్ని అడవిపూలను విగ్రహం మీదికి చల్లాడు గంగులు.

అక్కడున్న అపూర్వపు ఒక అలోచన పచ్చింది. వెంటనే అతడు పచ్చటిద్రవం

గల పాత్ర ఉన్న గుహలోపలికి రహస్యంగా వెళ్ళి, ఆ పాత్ర పక్కనే ఉన్న చిన్న లోటాతో ఆ ద్రవాన్ని తీసుకువచ్చి, వాళ్ళు తాగుతూన్న పానీయంలోకి పోశాడు.

దొంగలు ఆ పానీయాన్ని రెండుసార్లు తాగేసరికి మత్తుగా తూలసాగారు. మూడో సారి తాగేలోపల, వాళ్ళందరూ వింతగా నవ్వుతూ, నేలకు ఒరిగి పోయారు. పానీయం పోస్తూన్నవాడు కూడా కిందపడి స్పృహ కోల్పోయాడు.

“ముహూర్తం దగ్గరపడింది. బాలకుణ్ణి తీసుకురండి,” అంటూ పూజారి గంగులు వెనక్కు తిరిగిచూసి, నివ్వెర పోయి, “ఏమిటి? ఏమయింది మీకు? ఆలా పడిపోయాారేమిటి?” అని అడిగాడు.

వాళ్ళనుంచి ఎటువంటి సమాధానమూ రాలేదు.

అపూర్వపుడు వెంటనే కుర్రవాడు నిద్ర పోతూన్న గుహలోపలికి వెళ్ళాడు. అప్పడే వాడు కళ్ళు తెరిచాడు. కాళ్ళ చేతులకు కట్టిన బంధాలను తెంచిన అపూర్వపుడి కేసి ఆ కుర్రవాడు ఆశ్చర్యంతో చూడ సాగాడు.

“ఆశ్చర్యపడడానికి, అలోచించడానికి ఇది సమయం కాదు. మనం వెంటనే ఇక్కడి నుంచి బయటపడాలి. మొదట ఒక దుర్మార్గుడి పని పట్టాలి. నా వెంట

రా!” అంటూ అపూర్వపుడు ముందుకు నడిచాడు.

ఆ కుర్రవాడు మంత్రముగ్ధుడిలా అపూర్వపుడి వెంట నడిచాడు.

అపూర్వపుడు గంగులున్న గుహలోపలికి వెళ్ళి, అక్కడ ఉన్న ఒక పొడవాటి కత్తిని అందుకున్నాడు. పెద్ద పాత్రలోని పానీయాన్ని ఒక రాతి పాత్రలోకి పోసి, గంగులుకు అందించమని కుర్రవాడితో చెప్పి, కత్తిని గంగులు కేసి గురిచేసి, “ఊఁ తాగు. లేదా ప్రాణాలు దక్కవు?” అని అజ్ఞాపించాడు.

గంగులు అపూర్వపుణ్ణి చూసి దయ్యమను కుని హడలిపోయి కీచుమంటూ అరిచాడు.

“తాగు!” అని హెచ్చరించాడు అపూర్వడు.

ఇక చేసేదిలేక గంగులు బిత్తరచూపులు చూస్తూ, ఆ పానీయాన్ని గుటా గుటా తాగేసి, రెండు క్షణాలలో తన సహచరులతో పాటు స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు.

గుహనుంచి, వెలువలికి వచ్చిన అపూర్వడు కుర్రవాణ్ణి, “నీ పేరేమిటి?” అని అడిగాడు.

“సమీరుడు,” అని చెప్పాడు కుర్రవాడు.

“వేగంగా నడుపు!” అంటూ ముందుకు నడిచాడు అపూర్వడు.

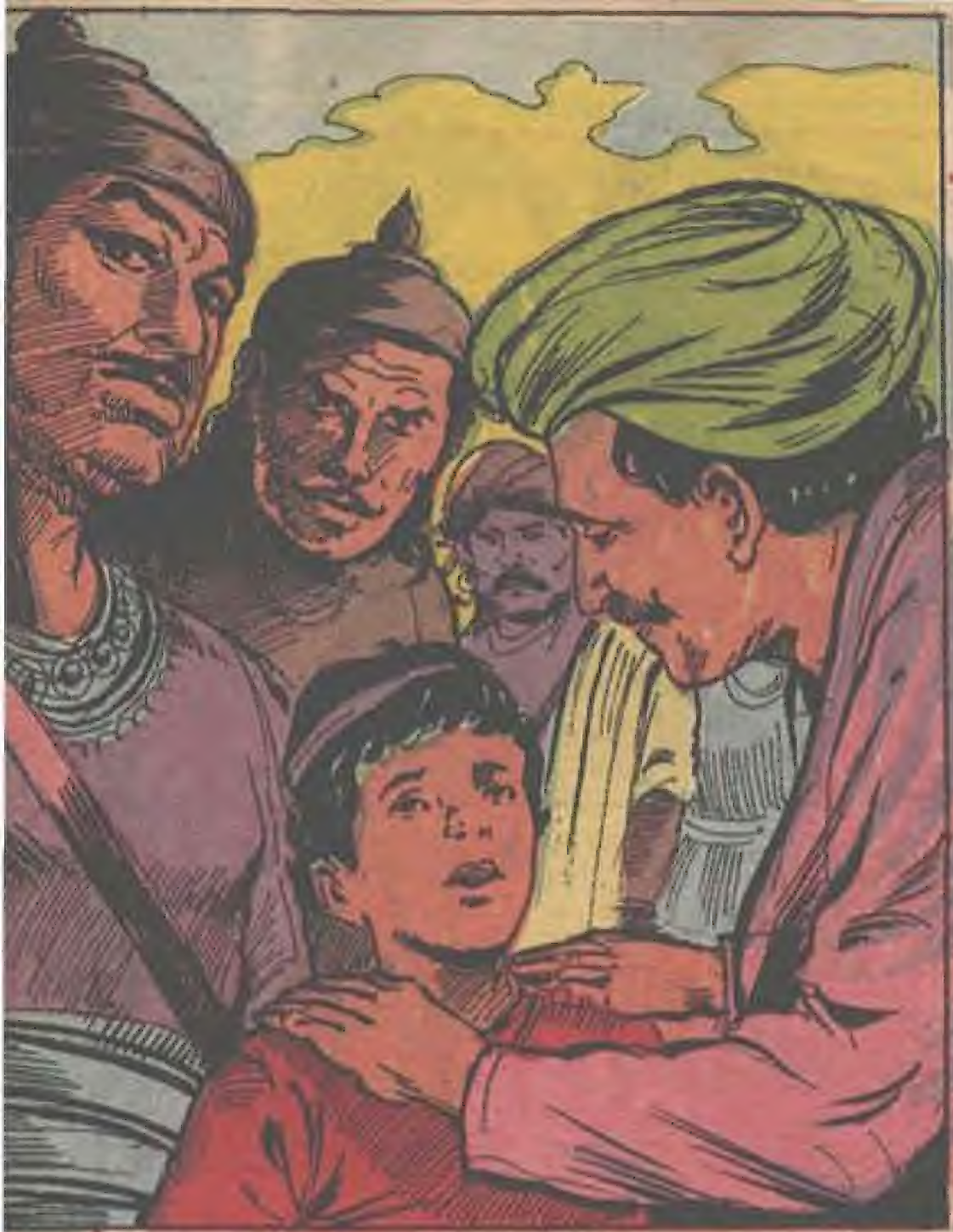
వాళ్ళిద్దరూ ఉరుకులతో పరుగులతో తెల్లవారేసరికి, సమీరుడి గ్రామాన్ని సమీపించారు. ఆ ప్రాంతాన్ని పాలించే రాజు గారి ఒక సైనికదళం ఒక పట్టణంనుంచి మరొక పట్టణానికి వెళుతూ, మార్గ మధ్యంలో వున్న ఆ గ్రామంకేసి వచ్చింది. సైనికులను చూడగానే, గ్రామ ప్రజలు, బందిపోట్లు చేసిన దుండగాన్ని గురించి వాళ్ళతో చెప్పకుంటున్నారు.

దూరంనుంచి ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన అపూర్వడు, కుర్రవాడితో, “సమీరా, నువ్వు వెళ్ళి, బందిపోట్ల స్థావరాన్ని సైనికులకు చెప్పు. మధ్యాహ్నం వరకు బందిపోట్లకు స్పృహ రాదు. సైనికులు వాళ్ళను సులభంగా పట్టుకోగలరు. ఇక నేను వస్తాను,” అన్నాడు.

“మీకు నా కృతజ్ఞతలు ఎలా తెలియ చేయాలో తెలియడంలేదు!” అన్నాడు సమీరుడు చేతులు జోడించి కన్నీళ్ళు కారుస్తూ.

“సమీరా! ఈ రోజు నువ్వు ప్రాణా పాయంనుంచి బయటపడగలిగావంటే, మునుముందు జీవితంలో ఏదో మహత్తర కార్యం సాధించడానికే అలా జరిగిందని విస్తున్నది. నీకు నా సహాయం కావలసి వచ్చినప్పుడు నీ మనుసులో నన్ను మూడు సార్లు పిలుపు. మరుక్షణమే నీ పక్కన వుంటాను. నా పేరు అపూర్వడు!” అని చెప్పి అపూర్వడు అక్కడినుంచి వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు. —(ఇంకావుంది)

పోతున్నారుకదా!" అన్నాడు గ్రామాధికారి విచారంగా.

"దేనికైనా ఒక అంతం వుంటుంది. ఇప్పుడు ఆ దుర్మార్గుల అంతం సమీపిస్తున్నది. అందుకు రాజుగారి సైనికులు కార్యరంగంలోకి దిగాలి. నావెంట వచ్చారంటే బందిపోటు దొంగలందరినీ పట్టి ఇవ్వగలను," అన్నాడు సమీరుడు.

అతడి మాటలకు అందరూ విస్తుపోయారు. ముఖ్యంగా సైనిక దళనాయకుడు, ఆ కుర్రవాడికి మతి చలించిందేమో అని అతణ్ణి ఎగాదిగా వింతగా చూడసాగాడు. అయినా, గ్రామాధికారి సమీరుణ్ణి గురించి బాగా ఎరిగినవాడు కనుక, ఆయన వాణ్ణి ఆప్యాయంగా దగ్గరికి పిలిచి, "ఇప్పుడు దొంగలు ఎక్కడున్నారో నీకు తెలుసా? ఒకవేళ నువ్వు మమ్మల్ని అక్కడికి వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళినా, ఈలోగా వాళ్ళందరూ మరోచోటికి పారిపోగలరు కదా!" అని అడిగాడు.

"ఒకవేళ బందిపోటు అక్కడేవున్నా, స్వల్పసంఖ్యలో వున్న మా సైనికులు, అసంఖ్యాకులైన ఆ దుష్టుల్ని ఎలా పట్టి బంధించగలరు?" అన్నాడు దళనాయకుడు అనుమానంగా.

"ఆ బందిపోటు దొంగలందరూ ఒక గుహాముఖంలో స్పృహ తప్పి పడిపోయి

చావునుంచి తప్పించుకోగలిగానంటే అందుకు నా ధైర్య సాహసాలూ, తెలివితేటలూ కారణాలుకావు. ఆ భగవంతుడే ఒక దివ్యపురుషుడి ద్వారా నా ప్రాణాలు రక్షించాడు. అయినా, నేనొక్కణ్ణి బతికి ఏంప్రయోజనం? బందిపోట్లు మరెందరి ప్రాణాలనో బలిగొంటున్నారు కదా!" అన్నాడు.

"నువ్వన్నది నిజమే. కాని, ఆ దుర్మార్గుల బారినుంచి కనీసం నువ్వయినా బయటపడగలిగావు. పరమ క్రూరులయిన ఆ బందిపోట్లను ఎదుర్కోవడం మనవల్ల సాధ్యమయ్యే పనికాదు. రాజుగారి సైనికులు సైతం ఆ దుర్మార్గులను అణచలేక

వున్నారు. మనం వెళ్ళేవరకు స్పృహ రాదు!" అన్నాడు సమీరుడు.

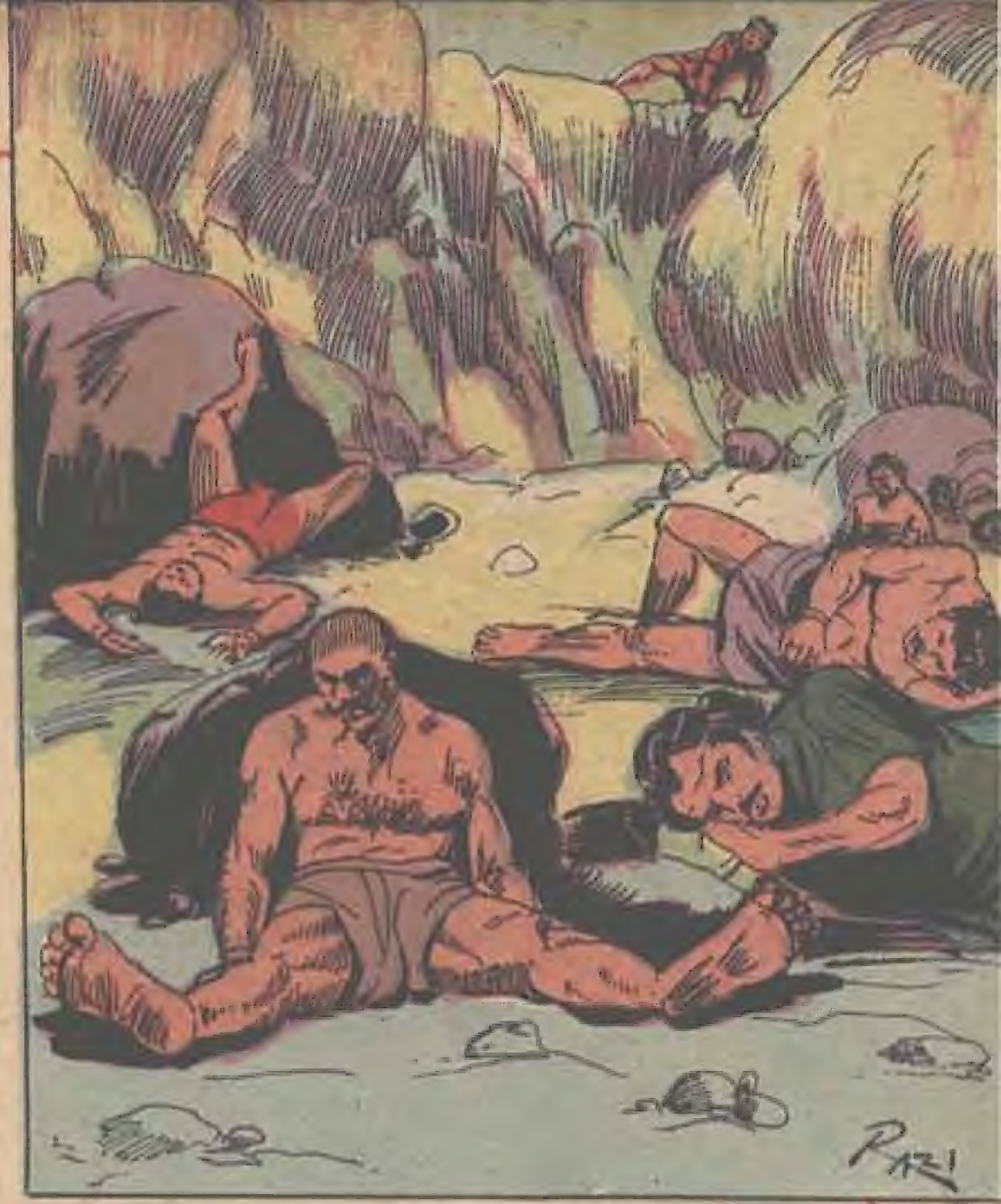
"అలాగా!" అన్న దళనాయకుడి ముఖంలో కొత్త వెలుగు కనిపించింది. సైనికులను తనవెంట రమ్మని అజ్ఞాపించి, అతడు సమీరుడి వెంట అడవికేసి బయలుదేరాడు.

"బాబూ, సమీరా! రాత్రంతా ఆకలితో అలమటించి వుంటావు. మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావో ఏమో. ఇంత తిని వెళ్ళునాయనా!" అన్నది సమీరుడి తల్లి.

"అనుకున్న పని పూర్తి చేసుకుని వచ్చాక తృప్తిగా తింటాను. ఆలస్యంచేస్తే వచ్చిన అవకాశం కాస్త చేజారిపోవచ్చు!" అని చెప్పి సమీరుడు తల్లి వద్ద సెలవు తీసుకున్నాడు.

సమీరుడి వెంట దళనాయకుడూ, అతనివెంట ఆయుధాలు ధరించిన సైనికులూ, వాళ్ళ వెనకగా బాణాకర్రలూ, కత్తులూ పట్టుకున్న దృఢకాయులైన గ్రామస్థులు కొందరితో కలిసి గ్రామాధికారి, అడవికేసి బయలుదేరారు.

వాళ్ళందరూ ఎంతో ఉత్సాహంగానూ, మరింత జాగ్రత్తగానూ చాలాదూరం నడిచి అడవిని సమీపించారు. దొంగల స్థావరం సమీపించగానే సమీరుడు, వాళ్ళందరినీ ఒకచోట ఆగమని చెప్పి,

తనుమాత్రం ఎదురుగుండా వున్న ఒక చిన్న కొండెక్కి అవతలివైపుకు చూశాడు. దొంగలందరూ ఇంకా నిద్రపోతూనే వున్నారు. సమీరుడు చిన్నగా నవ్వి, దళనాయకుణ్ణి, గ్రామాధికారిని కొండపైకి రమ్మని సైగ చేశాడు.

వాళ్ళిద్దరితోపాటు మిగతా వాళ్ళుకూడా ఉత్సాహంగా ఆ చిన్న కొండను ఎక్కి గుహలున్న అవతలివైపు దిగారు. దళనాయకుడి అజ్ఞానుసారం, సైనికులు అక్కడి చెట్లకు అల్లుకుని వున్న బలమైన తీగలను కత్తులతో తెంచి, వాటితో నిద్రపోతూన్న దొంగలందరి చేతులూ వెనక్కు బంధించారు.

మత్తువదలిమొట్టమొదటకళ్ళుతెరిచిన
భైరవమల్లు ఎదుట నిలబడిన దళనాయ
కుణ్ణి చూడగానే, హడలిపోయాడు.

“దుర్మార్గుడా....ఈ క్షణంతో నీ ఆట
కట్టు. లేచి, మర్యాదగా మా వెంట
నడిచిరా. తప్పించుకోవాలని చూశావో,
ముళ్ళూ, రాయీ, రప్పా అని చూడ
కుండా బరబరా లాక్కుపోగలం. కాళ్ళు
చేతులు ఊడిపోయినా రాజుకు నీ తలను
అప్పగించగలం. జాగ్రత్త!” అని హెచ్చ
రించాడు దళనాయకుడు.

ఒక్క నిమిషం చుట్టుపక్కల కలయ
జూసిన భైరవమల్లు, జరిగిన సంగతి
గ్రహించిన వెంటనే చేతులకు కట్టిన

తీగలను తెంచుకోవడానికి నోటితో
కొరకబోయాడు. ఆ క్షణమే దళనాయ
కుడు పెటికిలి బిగించి, వాడి నోటి మీద
గట్టిగా గుద్ది, “ఇంకొక దెబ్బతో నీ పళ్ళన్నీ
రా లి పో తా యి. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు
వేశావో, నిన్నూ, నీ తోటిదొంగలనూ ఇక్కడే
హతమార్చగలను. ప్రాణాలపై ఆశవుంటే
నేను చెప్పినట్టు లేచినాడువు,” అన్నాడు.

దళనాయకుడి దృఢమైన కంఠస్వరం
కొండలలో మారుమోగింది. ఆలోగా
భైరవమల్లు ముఠాలోని దొంగలు
ఒక్కొక్కరుగా మేలుకుని, తమకు దాపు
రించిన దుస్థితిని గ్రహించారు. సైనికులు
కొరడాలు ఝుళిపించడంతో, దొంగ
లందరూ లేచి నిలబడి బెదురుచూపులు
చూస్తూ ముందుకు నడిచారు. వాళ్ళకు
ముందూ వెనక ఆయుధాలు ధరించిన
సైనికులు నడుస్తున్నారు. దళనాయ
కుడూ, సమీరుడూ, గ్రామాధికారీ అందరి
కన్నా ముందు నడవసాగారు.

వాళ్ళందరూ సమీరుడి గ్రామం చేరే
సరికి, చుట్టుపక్కల గ్రామాల నుంచి,
అక్కడ గుమిగూడిన వందలాదిమంది
ప్రజలు దొంగలను విచిత్రంగా చూడ
సాగారు. దొంగలు తలలు వంచుకుని
నిలబడ్డారు. దొంగలు పూర్వం పెట్టిన
బాధలు తలుచుకుని, కొందరు

గ్రామస్థులు వాళ్ళను కొట్టబోయారు. కాని, సమీరుడు అడ్డుపడి, "అగండి! అగండి! దొంగలు పట్టుబడిపోయారుకదా? రాజుగారు వాళ్ళకు తగిన శిక్ష విధించగలరు. మీరు ఓర్పు వహించండి," అన్నాడు.

గ్రామస్థులందరూ, "సమీరుడికి జైయ్," అంటూ అతణ్ణి భుజాలపైకెత్తుకుని ఉత్సాహంగా గంతులు వేయసాగారు.

గ్రామాధికారి సమీరుడికి, దళనాయకుడికి, సైనికులకూవిందు ఏర్పాటుచేశాడు. భోజనాలయ్యాక, ఒక చెట్టు నీడలో నిలబడిన సమీరుడికి ఎవరో మెల్లగా ఈలవేయడం వినిపించింది. సమీరుడు అదిక్కుకేసి తిరిగి చూశాడు. ఒక పొదరిల్లు చాటున అపూర్వుడు కనిపించాడు. పట్టరాని ఆనందంతో సమీరుడు అక్కడికి పరిగెత్తబోయి, అపూర్వుడు వద్దని సైగచేయడంతో అలాగే నిలబడ్డాడు. అపూర్వుడు అక్కడున్న విషయం ఎవరికీ తెలియకూడదని ఆయన అశిస్తున్నాడని గ్రహించిన సమీరుడు, ఎవరికీ అనుమానం కలగకుండా మెల్లగా పొదరింటిని సమీపించి, అపూర్వుడితో, "మిమ్మల్ని చూడడం నాకెంతో ఆనందంగా ఉన్నది," అన్నాడు.

"బందిపోటు దొంగలను బంధించడానికి నువ్వుచూపిన నేర్పునాకూ ఆనందం

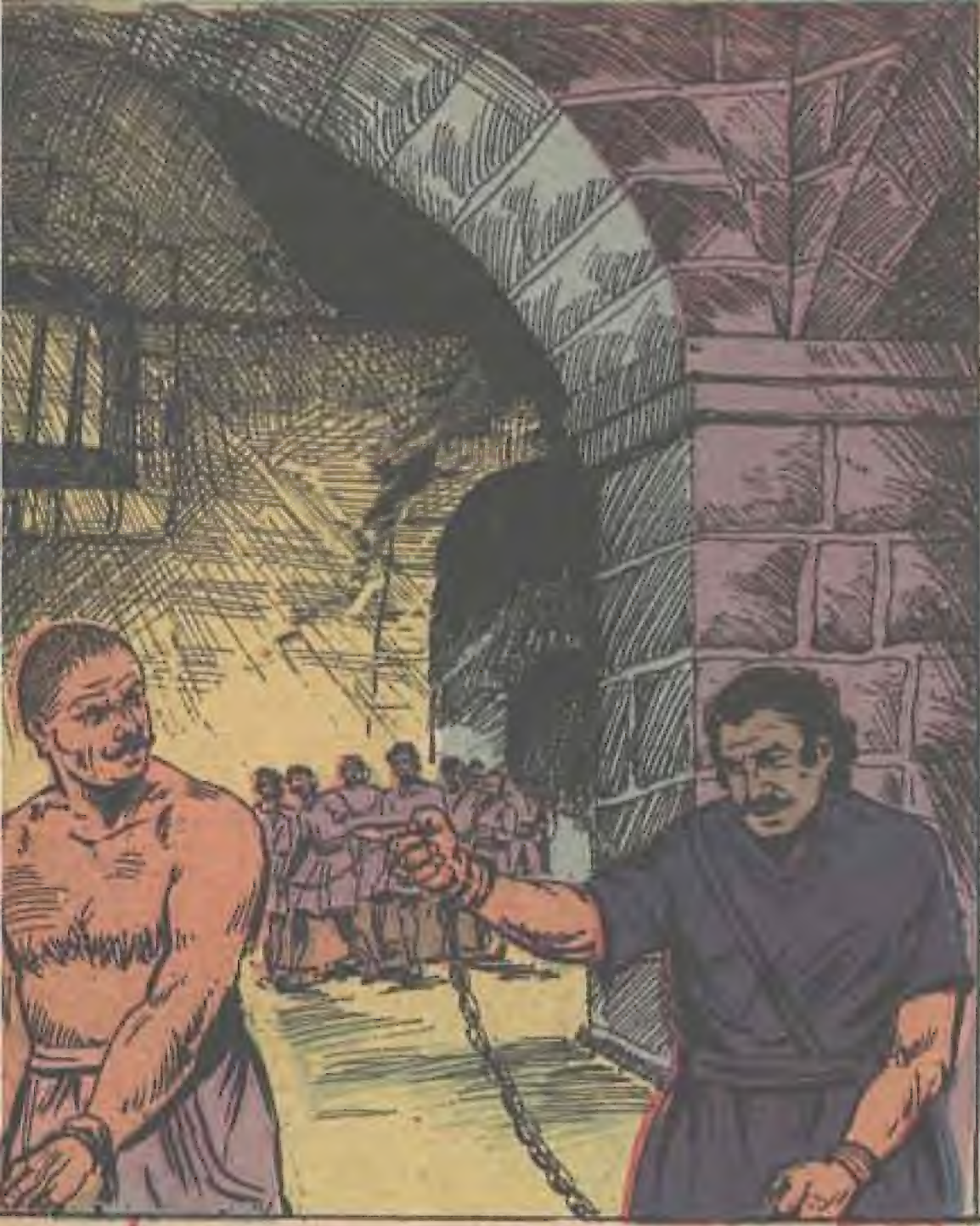
కలిగిస్తున్నది. అయినా, ఎంత దుర్మార్గులయినప్పటికీ దొంగలు కూడా మనుషులేకదా? వాళ్ళకూ ఆకలిదప్పులుంటాయికదా? వాళ్ళకు తిండి పెట్టమని గ్రామాధికారికి చెప్పి," అన్నాడు అపూర్వుడు.

"అలాగే చెబుతాను దేవా!" అన్నాడు సమీరుడు.

"సమీరా, నన్ను మిత్రమా అని పిలువు. అదేచాలు!" అన్నాడు అపూర్వుడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

• • •

దళనాయకుడు బంధించి రాజధానికి తీసుకువచ్చిన బందిపోట్లకందరికీ రాజు మరణశిక్ష విధించాడు. దొంగల కాళ్ళ

చేతులకు ఇనుపసంకెళ్ళు బిగించి, కారాగారంలో బంధించారు. మరణశిక్ష అమలు జరిగేవరకు ప్రాణాలు పోకుండా దొంగలకు కొద్దిగా తిండి పెడుతున్నారు. కారాగారంలో ఉన్న దొంగలు దిగులుగా ఒకచోట తలలు వంచుకుని కూర్చున్నారు. అప్పుడు ఒక దొంగ, “భైరవా, నీ కారణంగా నేమాకీ గతి పట్టింది!” అన్నాడు కోపంగా.

“ఏమిటీ నన్ను పేరు పెట్టి పిలవడానికి నీకెన్ని గుండెలు! నేను మీ నాయకుణ్ణి. నిన్నటివరకు పిలిచి పిలవగానే ‘దొరా’ అంటూ నా కాళ్ళమీదపడిన సంగతి మరిచిపోయావా?” అన్నాడు భైరవమల్లు ఆవేశంగా.

“నీవల్ల మనందరి ప్రాణాలు పోతాయన్న విషయం తప్ప నాకిప్పుడేదీ గుర్తులేదు. ఇంకా మేము నిన్నెందుకు గౌరవించాలి?” అని ఆ దొంగ ఎదురుతిరిగాడు.

“నేర్క్కుయ్. నేరు తెరిచావో ప్రాణాలు తీస్తాను!” అన్నాడు భైరవమల్లు.

“నీకా కష్టంవద్దు. ఆ పని రాజుగారి భటులే చేస్తారు. మా ప్రాణాలే కాదు. నీ ప్రాణమూ తీస్తారు!” అన్నాడు దొంగ.

భైరవమల్లు పట్టరాని ఆగ్రహంతో పళ్ళు పటపట కొరికాడు. ఒకడు ఎదురుతిరిగితే, మిగతా దొంగలందరూ మౌనంగా ఊరుకున్నారు. అంటే, వాళ్ళూ అమాటల్ని అమోదించినట్టే కదా!

“మీకు మరణం నుంచి తప్పించుకోవాలని ఉన్నదా?” అన్న మధుర కంఠస్వరం ఒక మూలనుంచి వినిపించింది.

దొంగలందరూ ఆ కంఠం వినిపించినది క్కుకేసి తిరిగిచూశారు. చీకటిగా ఉన్న ఆ మూలకేసి చూస్తూ భైరవమల్లు, “ఎవరా మాటలన్నది?” అని అడిగాడు.

“మీరు పట్టుబడడానికి కారణమైన వాణ్ణి!” అన్నది కంఠస్వరం.

“మేము పట్టుబడడానికి కారణమైన వాడివయితే, మరి ఇప్పుడెందుకు మమ్మల్ని కాపాడాలనుకుంటున్నావు?” అని అడిగాడు భైరవమల్లు.

“నేరస్తులు మరణించడం నాకిష్టం లేదు. తప్పుచేసినవాళ్ళలో మార్పు వస్తే చూసి అనందిస్తాను. పాప భూయిష్టమైన బతుకులను సాగిస్తూ, ఎదుటి వారికి దుఃఖం కలిగిస్తూ, మిమ్మల్ని మీరే నాశ పరచుకుంటున్నారు. అటువంటి జీవితం నిరర్థకం కాబట్టి మిమ్మల్ని రాజుగారి సైనికులకు పట్టి ఇచ్చాను. ఇకపై మంచి మార్గంలో పయనిస్తామని మాట ఇచ్చారంటే రాజుగారికి మీ మొర వినిపించి మీకు క్షమాభిక్ష ఇప్పిస్తాను,” అన్నాడు అపూర్వుడు చీకటిలోంచి.

దొంగలు కొంతసేపు మౌనం వహించారు. ఆ తరువాత అందరూ ఏక కంఠంతో, “మామీద కరుణించి మమ్మల్ని ఉరి శిక్ష నుంచి రక్షించు. ఈ క్షణంనుంచి నీ ఆజ్ఞాను సారం మంచి మార్గంలో పయనిస్తాము,” అన్నారు.

“భైరవమల్లు అభిప్రాయం ఏమిటి?” అని అడిగాడు అపూర్వుడు.

భైరవమల్లు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, “నేనూ ఒకప్పుడు సంతోషకరమైన శాంతియుత జీవితం గడపాలనే ఆశించాను. అయినా, క్రమేణా పరులను పీడించే పాప జీవితానికి అలవాటు పడిపోయాను. ఇప్పుడు నువ్వు కాపాడావంటే జీవితాంతం నీ సేవలోనే గడుపుతాను,” అన్నాడు.

“నా సేవలో కాదు; ఆత్మ సేవలో జీవితాలు గడపండి. ఆత్మ సేవలో, అంటే ధర్మ మార్గంలో పయనించే వాళ్ళకు ఓటమి, అశాంతి వుండవు,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“నాకు ఏమైనా ఫరవాలేదు. రాజుగారు వీళ్ళందరినీ క్షమించి వదిలిపెట్టి, నన్ను ఉరితీయించినా సంతోషిస్తాను,” అన్నాడు భైరవమల్లు.

“నీలో వచ్చిన మంచి మార్పుకు నీ మాటలే నిదర్శనం. మీ గురించి రాజుగారికి తెలియజేస్తాను. అంతవరకు మీరు దైవప్రార్థనలు జరపండి. మీ అపరాధాలను క్షమించమని దేవుణ్ణి మనసారా

ప్రార్థించండి. ఆ దేవుడే మిమ్ముల్ని రక్షించ
గలడు!" అన్నాడు అపూర్వుడు.

మంచి మార్గంలోకి వస్తామని మాట
ఇచ్చిన బందిపోట్లను క్షమించి వదలమని,
సమీరుడు అపూర్వుడి మాటగా రాజుకు
తెలియజేశాడు. కాని రాజు అందుకు
అంగీకరించకుండా, "ఆ దుర్మార్గులు
అన్నెం పున్నెం ఎరుగని ప్రజలను చంపిన
పరమ కిరాతకులు. వాళ్ళకు మరణశిక్ష
విధించడమే న్యాయం!" అన్నాడు.

"మహారాజా! ఆ దేవుడే వాళ్ళను
క్షమించినట్టు నేను భావిస్తున్నాను,"
అన్నాడు సమీరుడు.

"అలాగా, అయితే నువ్వదేవుడి ప్రతి
నిధివన్న మాట!" అన్నాడు రాజు
పరిహాసంగా.

"నేను దేవుడి ప్రతినిధిని కాను కాని,
నన్ను దొంగల నుంచి రక్షించిన దివ్య
పురుషుడి ద్వారా దేవుడి మాటలను
వింటున్నాను," అన్నాడు సమీరుడు.

"శభాష్, ఆ దేవుడే వాళ్ళను రక్షించా
లనుకున్నప్పుడు, ఏదైనా అద్భుతం చూపి
రక్షించుకోవచ్చుకదా?" అన్నాడు రాజు.

"దొంగలు ఇప్పుడు పశ్చాత్తాపపడు
తున్నారు. పరమక్రూరులయిన వాళ్ళలో
మానసిక పరివర్తన రావడమే ఒక మహా
అద్భుతం కాదా?" అన్నాడు సమీరుడు
వినయంగా.

రాజు గట్టిగా నవ్వుతూ, "నిజమే
కావచ్చు! కాని నాకు మాత్రం అది
చాలదు. ఆ దేవుడే భైరవమల్లును కాపా
డాలని సంకల్పించాడు కదా! మరి
నన్నడగడమెందుకు? వాణ్ణి ఉరితీసే
తాటిని, ఒక మెరుపువంటి అగ్నిజ్వాలను
పంపి ఛేదించవచ్చుకదా?" అన్నాడు.

సమీరుడు నిరుత్సాహంతో వెనుతిరిగి
వెళ్ళి, జరిగిన సంగతిని అపూర్వుడికి
చెప్పాడు.

"రాజు చూడాలనుకున్న అద్భుతం
తప్పక జరిగి తీరుతుంది!" అన్నాడు
అపూర్వుడు. —(ఇంకావుంది)

అపూర్వము

4

ప్రభుత్వము నమీదుడనే కుర్రవాణ్ణి, బంధిసాట్ల నుంచి రక్షించాడు. అప్పుర్నుడి అదేగాను సారం, నమీరుడు, దొంగలను నైసికునికులకు పట్టి తెచ్చాడు. రాజు వాళ్ళకు మరణాశి విధించాడు. తమ పాపకృత్యాలకు పశ్చాత్తాపం చెందిన దొంగలను క్షమించమని అప్పుర్నుడి మాటగా నమీరుడు రాజుకు చెప్పాడు. కాని, రాజు అందుకు అంగీకరించలేదు. —తరవాత

బిందిపోట్లను బంధించిన కారాగార
గృహంలోని చీకటి గదిలో భయంకరమైన
నిశ్శబ్దంతలముకున్నది. ఒకదొంగమూలు
గుతూ, "రాజుగారు మనల్ని నిజంగానే
క్షమించగలరని, అనుకుంటున్నావా?"
అని పక్కన కూర్చున్నవాణి అడిగాడు.

"అ దేవుడు కరుణిస్తే తప్ప, మనం చావు నుంచి తప్పించుకోలేము," అన్నాడు పక్కవాడు మరింత దీనంగా.

వాళ్ళ మాటలు విన్న ఖైరవమ్మలు,
 "ఎందుకలా పెరికిపండ్లలాగా ఏడుస్తారు?"
 అన్నాడు కోపంగా.

“పిరికిపండ్లు! పిరికిపనులు కాక
పోతే మనం ఇన్నాళ్ళు చేసిన పనులు
సాహసకృత్యాలా? నిరాయుధులయిన
అమాయక బాటసారుల మీద పడి దోచు
కోవడం; నిస్సహాయులయిన పసిబిడ్డలను
పట్టుకుపోవడం; అడ్డుకోలేని బలహీనుల

“చందమామ”

అభంశుభం ఎరుగని పసిబిడ్డల్లా మాట్లాడుతున్నారేమిటి? నేరమంతా ఛైరవమల్లు మీదికి తోసి, ఇంకా మిమ్మల్ని మీరే మోసం చేసుకోకండి. మీరు తెలిసే నేరాలు చేసినవాళ్ళు. మీ తప్పులకు మీరే బాధ్యులు. కాబట్టి మీరు శిక్షార్థులు!”

ఆ మాటలు విన్నాక ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

కొంతసేపయ్యాక ఛైరవమల్లు, మాటలు వినిపించిన దిక్కుతేసి చూస్తూ, “దేవా! నువ్వు మమ్మల్ని నిజంగానే రక్షించగలవా? మమ్మల్ని ఉరితీసే రోజు ఫలానా అని నిర్ణయించినట్లు కారాగారగృహ రక్షకభటులు చెబుతున్నారు!” అన్నాడు.

“నిర్మలమైన మనస్సులతో, దేవుణ్ణి ప్రార్థించండి. మంచి మనసులకు తప్పక మేలేజరుగుతుంది!” అన్నాడు అపూర్వుడు.

ఇన్నాళ్ళు పట్టిపీడించిన బందిపోట్ల బెడద ఈ రోజుతో విరగడవుతుందని ప్రజలందరూ పట్టరాని ఆనందోత్సాహంతో ఉన్నారు. బందిపోట్లను సూర్యోదయాని కల్లా ఉరితీయాలని ప్రకటించారు.

తెల్లవారకముందే పట్టణప్రజలు, వధ్యస్థానం సమీపంలో గుంపులు గుంపులుగా చేరారు. మరికొందరు కారాగార గృహం నుంచి, వధ్యస్థానం వరకు గల బాటకు

వైబడి, బాధించి హడలగొట్టడం ఇటువంటి పనులను పిరికివాళ్ళు కాక ఇంకెవరు చేయగలరు? ఎవళ్ళోకష్టపడి సంపాదించిన ధనాన్ని అపహరించి, దాంతో మనం ఆనందంగా బతుకులు సాగించామే, అంతకన్నా నిగ్గులేని కృత్యం ఏమిటి? అయినా, మాకీ పిరికితనం నేర్పించెవరు? నువ్వేకదా? ఆ సంగతే మరిచిపోయావా?” అన్నారు దొంగలు.

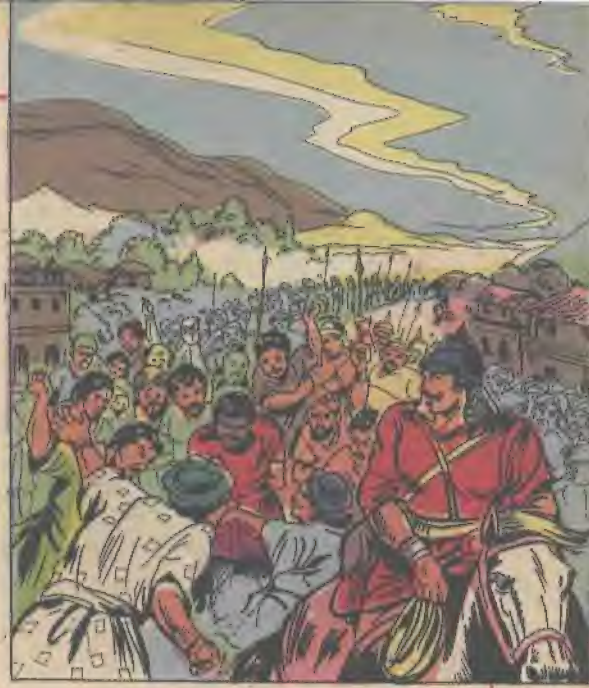
వాళ్ళ ప్రశ్నలకు ఛైరవమల్లు సమాధానం చెప్పలేక మౌనంగా ఉరుకున్నాడు.

అప్పుడు, అంతకు పూర్వం వాళ్ళకు వినిపించిన అపూర్వుడి మధుర కంఠ స్వరం మళ్ళీ వినిపించింది: “మీరందరూ

ఇరువైపులా బారులుతీరి నిలబడ్డారు. కొత్తాలు ఒక గుర్రం మీద ముందుగా బయలుదేరాడు. ఆయన వెనక సైనికులు, చేతులు బంధించిన దొంగలను వధ్య స్థానం కేసి నడిపించారు. దొంగలకు ముందు, వెనకా, ఇరువైపులా ఆయుధాలు ధరించిన సైనికులు నడుస్తున్నారు.

దారికి ఒక వైపున నిలబడి వాళ్ళను చూస్తున్న జనం నుంచి, ఒక స్త్రీ హఠాత్తుగా ముందుకు దూకి, "హంతకుడా, పాతకుడా!" అంటూ భైరవమల్లు ముఖం మీదకొట్టి, "నా భర్త స్నేహితులతో కలిసి, దూరప్రాంతాలకు వెళ్ళి, ధనంతో తిరిగి వస్తూండగా ఈ దుర్మార్గులు డబ్బు మూటను కాజేయడానికి చూశారు. కాని నా భర్త, చేతిలోని కర్రతో ఈ దుర్మార్గుల చేతులు విరగొట్టాడు. దాంతో బెదిరిపోయి పారిపోయిన ఈ పిరికిపందలు, కొంత సేపటికి దొంగచాటుగా వచ్చి, వెనక నుంచి నా భర్తను చంపి, దగ్గరున్న ధనం దోచుకుపోయారు!" అని నెత్తినేరు బాదు కుని విడ్యసాగింది.

ఆమె మాటలు విని రెచ్చిపోయిన కొందరు ప్రజలు భైరవమల్లును కొట్ట బోయారు. దానిని గమనించిన కొత్తాలు, గుర్రాన్ని వెనక్కు మళ్ళించి, "మీ బాధ, చెప్పరానిదే. మీ ఆగ్రహం న్యాయమైనదే.

కాని, తాము చేసిన ఘోరాలన్నిటికీ ఫలితంగా, మరణశిక్ష అనుభవించడానికి వెళుతున్న ఈ దొంగల మీద ఈ సమయంలో పగ సాధించడానికి పూనుకోవడం భావ్యం కాదు. ఓర్పు పహించండి." అని హెచ్చరించాడు.

భైరవమల్లు చేతులు పైకెత్తి కన్నీళ్ళతో, "తల్లీ, నేను పాపాత్ముణ్ణి. అందులో సందేహం లేదు. నీ భర్తనే కాదు. ఈ లోకంలో అనేకమంది భర్తలనూ, తండ్రులనూ, కొడుకులనూ చంపినపరమ కిరాతకుణ్ణి. మీరు నన్ను శిక్షించినా, అదేవుడు నన్ను శిక్షించకమానడు. నాకు నరకం తప్పదు," అన్నాడు దీనస్వరంతో.

ఆ మాటలు విని ప్రజలు శాంతించారు. భైరవమల్లును చెంపదెబ్బకొట్టిన స్త్రీ కూడా బాధగా నిట్టూర్చింది.

కొత్వాలు, భైరవమల్లు తేసి తిరిగి, "ఇప్పుడు మీరు చేసిన తప్పుకు వచ్చాతాప పడుతున్నారు. అయితే, మీరు చేసిన నేరాలు క్షమించరానివి. మీరు ప్రాణం తీయడానికి పూనుకున్న సమీరుడే, మీ ప్రాణాలు రక్షించాలని రాజుగారిని ప్రార్థించాడు. కాని, మీ దురదృష్టం కొద్దీ రాజుగారు అందుకు అంగీకరించలేదు!" అన్నాడు కొత్వాలు.

"ఏమీ చేయలేమని నాకు తెలుసు. పాపాత్ముడవైన నాకు మరణం తప్పదు.

కాని, నా తోటివాళ్ళు చేసిన పాపాలన్నిటికీ కారణం నేను. అందువల్ల వాళ్ళను వదిలిపెట్టి నన్ను చిత్రవధ చేసి చంపండి. వందసార్లయినా మరణించడానికి నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను," అన్నాడు భైరవమల్లు.

ఆ మాటలకు కొత్వాలు నవ్వి, "రాజు గారి తీర్పుకు తిరుగులేదు. తీర్పును పునః పరిశీలన చేయమని ప్రార్థించడానికి సమయం దాటిపోయింది. మీలో లేనిపోని ఆశలు కలిగించలేను. మీరందరూ ఉరి కంబం ఎక్కక తప్పదు," అన్నాడు.

అందరూ వధ్యస్థానం సమీపించారు. దాదాపు ఇరవైమంది వరకు పున్న దొంగ లందరినీ, ఎత్తుగా పున్న మట్టిదిబ్బ మీదికి నడిపించారు. మట్టిదిబ్బ మీద ఉరి కంబం ఉన్నది. ఉరి కంబం మధ్య నుంచి ఉరితాడు వేలాడుతున్నది! కొత్వాలు కటికవాణ్ణి, "అంతా సిద్ధమే కదా?" అని అడిగాడు.

"సిద్ధం, ప్రభూ!" అన్నాడు కటికవాడు.

"భైరవమల్లును మొదట ఉరి తీయాలి. ఆ తరువాత మిగతావాళ్ళు!" అన్నాడు కొత్వాలు.

ఇద్దరు భటులు భైరవమల్లును ఉరి కంబం దగ్గరికి తీసుకు వెళ్ళారు.

"భైరవా, నీ అఖరి ప్రార్థన ఏదైనా వుంటే కానీ," అన్నాడు కొత్వాలు.

భైరవమల్లు చేతులు జోడించి, "నావల్ల కష్టాలపాలైన వాళ్ళకందరికీ క్షమాపణలు చెప్పుకుంటున్నాను. నా పాపాలన్నిటినీ క్షమించి రక్షించమని దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నాను," అన్నాడు.

కటికవాడు భైరవమల్లును ఉరికంబం మధ్య నిలబెట్టి, వాడి గొంతుకు ఉరి తాడు తగిలించాడు.

మట్టిదిబ్బకు దిగువ నిలబడిన జనం నిశ్శబ్దంగా, ఊపిరులు బిగబట్టుకుని చూస్తున్నారు.

కొత్వాలు కటికవాడితో, "నేను ఒకటి నుంచి పదివరకు లెక్కపెడతాను. పది అనగానే నువ్వు తాడును లాగాలి. సరేనా!" అన్నాడు.

"చిత్రం ప్రభూ!" అన్నాడు కటికవాడు.

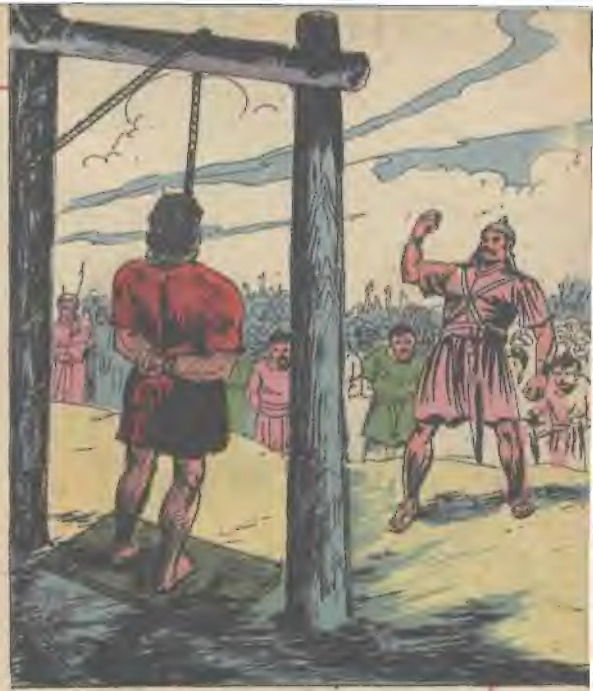
కొత్వాలు నెమ్మదిగా ఒకటి, రెండూ అని లెక్కించడం మొదలు పెట్టాడు.

అక్కడ చేరిన జనం ఒకవైపు భయం, మరొకవైపు ఉత్సాహంతో చూస్తున్నారు.

సూర్యోదయమై లేతఎండ ఉరికంబం మీద పడుతున్నది. బలమైన ఉరితాటికి నూనె రాసినట్టున్నది. అందువల్ల అది సూర్యకిరణాలకు తళతళ మెరుస్తున్నది.

"ఎనిమిది!" అన్నాడు కొత్వాలు.

కటికవాడి చేతులు తాటిని గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నాయి.

"తొమ్మిది!" అన్నాడు కొత్వాలు ఎంతో గంభీరంగా.

ఉరికంబం పక్కన అర్ధవృత్తాకారంలో నిలబడిన దొంగలు ఏడవసాగారు.

"పది!"

భటుడు బలంగా తాటిని లాగాడు. ఆ ఊపుకు భైరవమల్లు శరీరం పైకి వెళ్ళి వుండాలి. కాని, అలా జరగలేదు. పైగా, ఉరితాడు ఉచ్చుకు పైన కాస్త తెగిపోయింది!

"ఎమిటది?" అని అరిచాడు కొత్వాలు.

కటికవాడు నేరు తెరవలేకపోయాడు. వాడు ఎందరినో ఉరి తీశాడు. ఇటువంటి సంఘటన అంతకు ముందెన్నడూ జరగలేదు.

అంతవరకు దిబ్బకు దిగువ నిలబడిన ముగ్గురు రాజోద్యోగులు దిబ్బ మీదికి వచ్చి, "తాడు గట్టిగా వుందో లేదో చూశావా, లేదా?" అని అడిగారు.

"క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి చూశాను," అన్నాడు కటికవాడు.

"అలస్యం దేనికి? మరొకసారి ఉరి తియ్!" అని అజ్ఞాపించాడు కొత్వాలు.

కటికవాడు కొత్త తాడు తెచ్చి, రాజోద్యోగులకు చూపి, పరిశీలించిన తరువాత, కంబానికి కట్టి, ఉరి తాటిని భైరవమల్లు మెడకు బిగించి, కొత్వాలు మునుపటిలా 'పది' అనగానే మళ్ళీ తాడును లాగాడు.

మళ్ళీ ఉరితాడు పుటుక్కున తెగి పోయింది!

ఆ వింతను చూసి అశ్చర్యంతో, ఎవరూ మాట్లాడలేకపోయారు. కొంతసేపయ్యాక కొత్వాలు, "ఇదేదో మా నవా తీ త మైన అద్భుతశక్తి ద్వారానే ఇలా జరుగుతున్నది! ఈ సంగతిని రాజుగారికి తెలియజేయాలి. ఇప్పుడే తిరిగి వస్తాను. నేను వచ్చేలోగా మరొక తాటిని సిద్ధం చేయండి," అని చెప్పి, గుర్రం మీద బయలుదేరాడు.

కొంతసేపటికి, కొత్వాలు రాజు, మంత్రి, సేనాధిపతులతో సహా వధ్యస్థానానికి వచ్చాడు.

రాజు స్వయంగా తాడును పరిశీలించి చూశాడు. ఆ తరువాత కటికవాడు ఉచ్చు వేసి భైరవమల్లు మెడకు తగిలించాడు.

కొత్వాలు యధాప్రకారం, ఒకటి, రెండూ అని ప్రారంభించి, పది అనగానే ఉరితాడు ఫట్మని తెగింది!

ఆ వింతను మూడోసారి చూసిన ప్రజలు అశ్చర్యంతో 'ఆహ' అని శేక వేశారు.

రాజు కొంతసేపు మౌనం వహించి, తరువాత తల పంకిస్తూ, "ఎటువంటి కారణమూ లేకుండా, దృఢమైన తాడు వరుసగా మూడు సార్లు ఎలా తెగి పోతుంది? దీనికి ఏదో బలమైన కారణమే

ఉండాల్సి. హంతకులయిన ఈ దొంగలను కాపాడాలని సంకల్పించినప్పుడు, ఆ దేవుణ్ణి ఏదైనా అద్భుతం చూపి రక్షించు కోమని, నేను సమీరుడితో అన్నాను. ఆ అద్భుతం నా కళ్ళు ఎదుటే జరిగింది. భైరవమల్లును వదిలిపెట్టింది. వాణ్ణికాదు; వాడి అనుచరులను కూడా వదలండి. అయితే, వాళ్ళు మన పర్యవేక్షణలో ఇకమీదట పాపరహితమైన నూతన జీవితాలు ప్రారంభించాలి!" అన్నాడు.

రాజు మాటలు విని, ప్రజలు ఆనందాతిరేకంతో హర్షధ్వనాలు చేశారు.

భటులు, దొంగల కాళ్ళకూ, చేతులకూ తగిలించిన సంకెళ్ళను తొలగించారు. వాళ్ళందరూ రాజు పాదాలపైబడి నమస్కరించారు.

"మీరు కృతజ్ఞత చూపవలసింది. మిమ్మల్ని మరణం నుంచి కాపాడడానికి తన అదృశ్యశక్తిని ప్రదర్శించిన ఆ దేవుడికి. ఆ కరుణామయుడి దయకు పాత్రులయ్యే విధంగా మీ భావిజీవితాలను

సక్రమమార్గంలో సరిదిద్దుకోవాలి," అని దీవించాడు రాజు.

'మహారాజుకూ జై' అంటూ ప్రజలు జయజయ ధ్వనాలు చేశారు.

అరణ్య ప్రాంతంలో ఏకాంతంగా కూర్చున్న అపూర్వుడికి నమస్కరించి, "ఆ అద్భుతం ఎలా సాధ్యమయింది?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

"వేగంగా పరిగెత్తినప్పుడు, ఒక స్థాయికి చేరగానే నేను, ఎదుటివారికి కనిపించకుండా గాలిలో గాలిగా కలిసిపోతాను. తగిన దూరంలో నిలబడి, కొత్తాలు 'ఐదు' అని అన్నప్పుడు పరిగెత్తుకుంటూ వధ్యస్థానాన్ని సమీపించే సరికి వేగం పెరిగి అదృశ్యమయ్యే శక్తిని పుంజుకుని, గాలిలో కలిసిపోయి, పది అనగానే చేతిలోని కత్తితో ఉరి తాడును తెగవేసి, మళ్ళీ వెనుదిరిగి వెళ్ళి, యథాస్థానం చేరుకునేవాణ్ణి," అని వివరించాడు అపూర్వుడు. —(ఇంకావుంది)

అపూర్వుడి నాడనందము

5

[నాడనందముని సృష్టించిన అపూర్వు డనే విచిత్రవృత్తి, మంటలపాలైన పేదల గుడిసెలను వినుగుల నహయంతో రక్షించాడు. ఆ తరువాత నమీరు డనే కుర్రవాణ్ణి, బండిపాల్ల నుంచి కాపాడి, దొంగలను, సైనికులకు అప్పగించాడు. చేసిన పాపాలకు హృత్తప పడి మంచి మార్గంలో పయనిస్తామని మాట ఇచ్చిన దొంగలను మరణశిక్ష నుంచి రక్షించాడు. —తరువాత]

“నాయనా, నీ కర్తవ్యాన్ని సక్రమంగా నిర్వహించావు, చాలా సంతోషం.” అని, తన దగ్గరికి వచ్చి నమస్కరించిన అపూర్వుణ్ణి ఆప్యాయంగా దీవించాడు నాడనందముని.

“ఈ ప్రపంచంలో అడుగుపెట్టిన క్షణం నుంచి, ఒక సమస్య తరువాత మరొక సమస్యను పరిష్కరించడంతోనే కాలం గడిచిపోయింది. ఈ ప్రపంచాన్ని నింపా

దిగా చూసి ఆనందించాలన్నది నా కోరిక,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“తప్పక చూడు నాయనా! అయితే నువ్వు ఎక్కడికి వెళ్ళినా, అక్కడి పరిస్థితులు నిన్ను కార్యాచరణకు ప్రేరేపిస్తాయి. ప్రపంచం అనందనిలయంగా ఉండాలన్నదే భగవంతుడి సంకల్పం. కాని మానవులు తమ స్వార్థంకొద్దీ, దురాశ కొద్దీ దీనిని శోకమయం చేస్తున్నారు. సంతో

పంగా ఉండాలంటే మంచి మనసు కావాలి. అది నిద్రించేంతవరకు మనిషి తప్పులు చేస్తూ, దానికి తగ్గ బాధలు అనుభవిస్తూ గుణపాఠాలు నేర్చుకుంటూ ముందుకు సాగక తప్పదు. నాయనా, నువ్వు ప్రపంచాన్ని దర్శించడానికి వెళ్లిరా. అయితే, చెడుమార్గంలో నడిచేవారినీ మంచిమార్గంలోకి మళ్ళించడానికి ఏమాత్రం వెనకాడకూడదు. నిజానికి నువ్వు చెడును చూస్తూ ఊరుకోలేవు కూడా! అది నీ సహజగుణం! వెళ్ళిరా నాయనా," అన్నాడు సదానందముని.

అపూర్వము మునికి భక్తితో నమస్కరించి, మంచుకొండలపైనుంచి, మైదా

నాలలోకి పరిగెత్తాడు. వేగం పుంజుకోగానే అతడు అదృశ్యమైపోయాడు.

సాయంకాలమై చీకటి పడుతూన్న సమయంలో, దీపాలకాంతి అపూర్వమిదిగొట్టి ఆకర్షించింది. అది రత్నపురి రాజధాని నగరం. విశాలమైన ప్రధాన వీధిలో ప్రజలు గుమిగూడి ఉన్నారు. అపూర్వము మెల్లగా వెళ్ళి జనం మధ్య నిలబడ్డాడు. అతణ్ణి ఎవరూ గమనించలేదు.

ఇద్దరు రాజభటులు దండెరా వేసి, "రత్నపురి ప్రజలకు ఒక ముఖ్యమైన ప్రకటన: రాజుగారి ఏకైక కుమార్తె మన యువరాణి కొంతకాలంగా వ్యాధిగ్రస్తురాలై వున్న సంగతి మీకు తెలుసు. రాజవైద్యులు ఎన్ని చికిత్సలు చేసినా వ్యాధి నయం కాలేదు. కాబట్టి యువరాణి వ్యాధి నయం చేసిన వారినీ, వాళ్ళ ఎత్తు బంగారంతో సత్కరిస్తామని రాజుగారు తెలియ జేస్తున్నారు!" అని చాటింపువేశారు.

ఆ చాటింపు విన్న ప్రజలు కొందరు తమలో తాము ఏదో మాట్లాడుకుంటూ, మరి కొందరు వివాదపదనాలతో మౌనంగా ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. ఇద్దరు మాత్రం అక్కడే ఆగిపోయారు. అందరికీ వివాదం కలిగించిన ఆ వార్తను విని ఆ ఇద్దరు మాత్రం ఎంతో ఆనందంగా కనిపించారు.

“ఈ చాటింపు కోసమే నేనింతకాలం ఎదురుచూస్తున్నాను,” అన్నాడు ఆ ఇద్దరిలో పొడవాటి వాడు నవ్వుతూ, తన మొన దేలిన గడ్డాన్ని మునివేళ్ళతో దువ్వుతూ, వాడు నల్లటి తలపాగా చుట్టుకున్నాడు. వాడి కళ్ళు త్రాచుపాము కళ్ళలాగా మెరుస్తున్నవి.

“స్వామీ, యువరాణి వ్యాధి నయం చేయడానికి వెళ్ళే ముందు పీకలవరకు భోజనంచేసి మరీ వెళ్ళండి. ఎంతఎక్కువ బరువుంటే అంత బంగారం మనదవుతుంది. ఏమంటారు? ఎలా వుంది మన ఆలోచన!” అన్నాడు పొట్టివాడు. వాడికి పెద్ద పెద్ద మీసాలున్నాయి.

“బ్రహ్మాండమైన ఆలోచనేకుంభాండా! కాదనను. కాని, నీ గురువు, మహా మాంత్రికుడైన ఈ సర్పకేతుడు నీకన్నా తెలివైనవాడు! కేవలం బంగారంకోసమే నేనీ పథకం వేశాననుకుంటున్నావా?” అని అడిగాడు సర్పకేతుడు.

“దేనికోసం మరి?” అని అడిగాడు కుంభాండుడు.

“నీ గురువు, ఈ రాజ్యానికే గురువు కాబోతున్నాడు!” అన్నాడు సర్పకేతుడు.

“అంటే ప్రజలందరూ తమ శిష్యులయిపోతారన్న మాట!” అన్నాడు కుంభాండుడు.

“మూర్ఖుడా! నువ్వొక్కడివే నా శిష్యుడివి! కాని ఈ రాజ్య ప్రజలందరూ నా ప్రజలవుతారు. అంటే నాచేత పాలింపబడతారు. అర్థమయిందా?” అని అడిగాడు సర్పకేతుడు.

కుంభాండుడు అర్థం కాలేదన్నట్టు తల గోక్కున్నాడు.

“చెబుతాను విను. రాజుకు ఒక్కగా నెక్క కూతురు మన యువరాణి, అవునా?” అని అడిగాడు సర్పకేతుడు.

“అవును, స్వామీ!” అన్నాడు కుంభాండుడు.

“రాజు నన్ను తన అల్లుడుగా స్వీకరిస్తానంటేనే నేను యువరాణి వ్యాధి నయం

చేస్తానంటాను. యువరాణిని పెళ్ళాడాక నేనే కదా రత్నపురి సింహాసనానికి వారసుణ్ణి!" అని పకపకా నవ్వుతాగాడు సర్పకేతుడు.

"అహ! గొప్ప ఆలోచన!" అన్నాడు కుంభాండుడు అమితాశ్చర్యంతో.

"గొప్పవాళ్ళ నుంచి గొప్ప ఆలోచనలే వస్తాయి. ఇప్పుడు నా మాట జాగ్రత్తగా విను. రాజుతో నేను ఈ విషయంలో బేర మాడలేను. దానిని కూడా ఉపాయంతోనే సాధించుకోవాలి. నువ్వు వెళ్ళి రాజును దర్శించి, మానవుల బాధలకు పరిష్కారం సూచించే దివ్య పటవృక్షం ఒకటి అరణ్యంలో ఉందని చెప్పు. రేపు ఆర్థ

రాత్రివేళకు రాజు అరణ్యానికి రావాలి. నేను చెబుతూన్న పటవృక్షం అరణ్యంలో ఎక్కడున్నదో నీకు తెలుసు కదా?" అని అడిగాడు సర్పకేతుడు.

"తెలుసు, స్వామీ! అరణ్యంలోని నదీ తీరంలో, ఒకవైపున పెద్ద పుట్ట, మరొక వైపున పాడుపడిన శిథిలాలయం మధ్య వున్న పటవృక్షమే కదా! తమరొకసారి ఆ పటవృక్ష బిలంలో దాక్కుని, ఒక వ్యాపారిని బెడరగొట్టారుకదా? ఆ వ్యాపారి హడలిపోయి, డబ్బు మూటను అక్కడే వదిలి పారిపోయాడు కదా!" అన్నాడు కుంభాండుడు.

"సరిగ్గా జ్ఞాపకం వుంచుకున్నావు. అప్పుడే ఎక్కడున్నదో రాజుకు స్పష్టంగా వివరించి చెప్పు. ఆ పమ్మట నువ్వు రాజుకు ముందే బయలుదేరి వచ్చి, ఆయన అరణ్యానికి వచ్చేలోగా, పటవృక్ష బిలంలో దాక్కు. రాజు వచ్చి, వృక్షానికి నమస్కరించి, తన బాధ తెలియజేస్తాడు. అప్పుడు నువ్వు గంభీర కంఠస్వరంతో రాజుకు సలహా ఇవ్వాలి!" అన్నాడు సర్పకేతుడు.

"ఏమని సలహా ఇవ్వమని అజ్ఞ?" అని అడిగాడు కుంభాండుడు.

"దావుల నున్న శిథిలాలయంలో ఒక పవిత్ర సాధువు నివసిస్తున్నాడు. నీ కుమార్తెను ఆ సాధువుకిచ్చి వివాహంచేస్తే

అమె వ్యాధి నయమవుతుంది. ఆ మహా పురుషుడే నీ కుమార్తె వ్యాధి పోగొడతాడు. వివాహం చేయించకపోయావో అమె మరణించక తప్పదు—అని చెప్పి, ఆ మాటలు నమ్మి రాజు, నాదగ్గరికి వచ్చి నన్ను రాజధానికి తీసుకువెళతాడు. రాజభవనంలో నేను యువరాణిని పెళ్ళాడి అమె వ్యాధిని నయంచేస్తాను," అన్నాడు సర్పకేతుడు.

"ఉదయం తుళ్ళినీడళాల రసం, సాయంకాలం బిల్వదళాల రసం సేవిస్తే యువరాణి వ్యాధి నయమైపోతుందనేకదా తమరు చెప్పారు. మరి నేను మీ శిష్యుడిగా వెళ్ళి అమాత్రం ఇవ్వలేనా? వ్యాధి నయ మయ్యాక మీరు వచ్చిదర్శాగా యువరాణిని వివాహమాడవచ్చు కదా? దాంతో మన మిద్దరం కూడా రాజకుటుంబంతో సన్నిహిత సంబంధాలు ఏర్పరచుకోవచ్చు కదా?" అన్నాడు కుంభాండుడు.

"మరి అంతపెద్ద ఆశలు పెంచుకోకు శిష్యా! ఎలాగూ నేను రాజయ్యాక నిన్ను....," అని సర్పకేతుడు ఇంకేదో చెప్పబోయేంతలో, "మంత్రిని చేస్తారు కదూ," అన్నాడు, కుంభాండుడు.

"కాదు, నిన్ను నా అంతరంగిక సలహాదారుగా చేసుకుంటానని ఎప్పుడో చెప్పాను కదా?" అన్నాడు సర్పకేతుడు.

కుంభాండుడు విచారంగా తల వంచు కున్నాడు.

"వెంటనే రాజభవనానికి వెళ్ళి, పని పూర్తిచేసుకుని రా! నేను శిథిలాలయంలో నీకోసం కాచుకుని వుంటాను!" అంటూ అక్కడినుంచి బయలుదేరాడు సర్పకేతుడు.

వాళ్ళ మాటలు విని ఆ పూర్వుడు ఆగ్రహం చెందాడు. సర్పకేతుడు మంత్రి ప్రభావంతో యువరాణిని అనారోగ్యం పాలు చేసి, ఇప్పుడు వ్యాధి కుదిర్చే సాకుతో, అమెను పెళ్ళాడి రాజ్యాధి కారాన్ని చేపట్టాలని పథకం వేశాడు!

అపూర్వుడు సర్పకేతుణ్ణి వెంబడించి వెళ్ళాడు. వాళ్ళు చెప్పకున్న అరణ్యమూ,

వటవృక్షమూ రత్నపురికి ఎంతో దూరంలో లేవు. మాంత్రికుడు శిథిలాలయంలో మానవ కపాలాలనూ, రకరకాల జంతు చర్మాలనూ, రంగురంగుల పొడులనూ, సేకరించి దాచి వుంచాడు. రాత్రి తొలిజాము గడిచిన తరువాత, కుంభం దుడు ఆక్కడికి వచ్చి, "స్వామీ మీరు అజ్ఞాపించిన విధంగానే రాజుగారికి చెప్పాను. రేపు అర్ధరాత్రికి, రాజుగారు ఒంటరిగా ఈ వృక్షం దగ్గరికి రాగలరు!" అన్నాడు.

"శభాష్, చాలా సంతోషం! చెట్టు తొర్రలో కూర్చుని రాజుగారిని ఏమని హెచ్చరించాలో జాగ్రత్తగా మననం

చేసుకో. నేను చెప్పినదానికి ఒక్క మాట ఎక్కువగాని, తక్కువగాని ఉండకూడదు. జాగ్రత్త!" అన్నాడు సర్పకేతుడు.

కుంభాండుడు సరే అన్నట్టు తల చూపాడు.

అమావాస్యరాత్రి ఆకాశం మేఘ వృతమై ఉండడంతో అంధకారం అలము కున్నది. రాజు, అంగరక్షకులను దూరంగా వదిలి, అరణ్యంలోని వటవృక్షం కేసి ఒంటరిగా గుర్రం మీద వెళ్ళుసాగాడు.

అపూర్వము అంతకుముందే పక్క చెట్టెక్కి కూర్చున్నాడు.

రాజు రావడానికి ఒక గంటసేపు ఉందనగా, సర్పకేతుడు, కుంభాండుడికి రాజు రాగానే ఏం చెయ్యాలో చెప్పాడు. కుంభాండుడు వటవృక్షం ఎక్కి దాని తొర్రలో దాక్కున్న తరువాత, సర్పకేతుడు శిథిలాలయం లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

రాజు గుర్రం దిగి, వటవృక్షాన్ని సమీపించి, మోకాళ్ళపై కూర్చుని, భక్తితో నమస్కరించి, తన కుమార్తె వ్యాధి గురించి చెప్పి, "పవిత్రవృక్షమా! నా మీద కరుణించి, నా కుమార్తె వ్యాధి తీరే మార్గం చెప్పు," అని ప్రార్థించాడు.

"రాజా నిన్ను నేను కరుణిస్తున్నాను!" అన్నాడు చెట్టు తొర్రలో నుంచి కుంభాండుడు గంభీరంగా.

“ధన్యుణ్ణయ్యాను. నా బిడ్డ వ్యాధి నయమయ్యే మార్గం ఏమిటి తల్లీ?” అని అడిగాడు రాజు.

“పక్కనున్న శిథిలాలయానికి వెళ్ళు. అక్కడొక మాంత్రికుడు ఉన్నాడు. ఆ నీచుడే నీ కుమార్తె ఆనారోగ్యానికి కారణం. వాడు మంత్రోచ్ఛారణ చేయడానికి వీలుకాకుండా, మొదట వాడి నోటిని మూసి, శిరశ్చేదం చేయి. దాంతో యువరాణి వ్యాధి సగం నయమై పోతుంది!”

కుంభాండుడి మాటలు విని అపూర్వుడు అమితాశ్చర్యం చెందాడు. దుర్మార్గుడైన మాంత్రికుడికి తగ్గ దుష్టుడైన శిష్యుడు! తన ద్రోహచర్యను బయటపెట్టే అవకాశం లేకుండా, సర్పకేతుడి నోరును మూయ మన్న కుంభాండుడు నిజంగానే తెలివి గలవాడనిపించింది అపూర్వుడికి.

రాజు వృక్షానికి మూడవసారిగా సమ స్కరించి, “ధివ్యవృక్షీమా, ధన్యవాదాలు! దయతలచి నా కుమార్తె మిగతా సగం వ్యాధి నయమయ్యే మార్గాన్ని కూడా సూచించు తల్లీ!” అన్నాడు రాజు.

కుంభాండుడు ఇప్పుడు ఏం చెబుతాడో అని అపూర్వుడు ఆసక్తిగా వినసాగాడు.

“రేపు తెల్లవారే సమయంలో ఒక యువకుడు మీ రాజభవన తూర్పుద్వార

సమీపంలో కనిపిస్తాడు. వాడుకొద్దిగా పొట్టి వాడే గాని, పెద్దపెద్ద మీసాలుంటాయి. ఆ యువకుణ్ణి రాజభవనంలోకి ఆహ్వానించి, యువరాణికి చికిత్స చేయించు. ఆమె వ్యాధిని అతడు సులభంగా నయం చేస్తాడు. అయితే ఆమెకు సంపూర్ణ ఆరోగ్యం సమకూరాలంటే యోగ్యుడయిన ఆ యువకుడికే నీ కుమార్తె నిచ్చివివాహం చేయాలి!”

“నా కుమార్తె ప్రాణాలు రక్షించుకోవడానికి నేనేమైనా చేస్తాను. ధన్యవాదాలు!” అన్నాడు రాజు మళ్ళీ సమస్కరిస్తూ.

“రాజా, అగండి. ఆ మాటలు నమ్మి మోసపోకండి!” అని హెచ్చరిస్తూ అపూ

ర్వుడు చెట్టుపై నుంచి కిందికి దూకాడు. రాజు దిగ్భ్రాంతితో చూస్తుండగానే, అపూర్వుడు రెండు చిన్న రాళ్ళు తీసుకుని రాపిడి కలిగించి, నిష్పరవ్వలు పుట్టించి, చితుకులు ఏరి మంటచేసి, దానిని చెట్టు తొర్రలోకి వేశాడు.

వేంటనే, "రక్షించండి, రక్షించండి!" అని కేకలు వేస్తూ, కుంభాండుడు తొర్రలో నుంచి కిందికి దూకాడు.

"పట్టుకోండి, పెద్ద మీసాలు గల యోగ్యుడయిన ఆ యువకుణ్ణి!" అని అజ్ఞాపించాడు అపూర్వుడు.

కుంభాండుడు రాజు పాదాలపైబడ్డాడు.

అంతలో అలికిడి విని అక్కడికి వచ్చిన రాజుగారి అంగరక్షకులు కుంభాండుడి పెడరెక్కలు విరిచికట్టారు.

"శిథిలాలయంలో వున్న ఆ దొంగ సాధువును కూడా బంధించండి. వాడి నేరు మూయవలసిన అవసరం లేదు. గురుశిష్యులు కలిసి చేసిన నేపాలను ఒప్పకొనివ్వండి!" అన్నాడు అపూర్వుడు.

"అంతా బాగున్నది. అయినా, నా కుమార్తె వ్యాధి నయమయ్యే మార్గం ఏమిటి మహత్మా?" అని అడిగాడు రాజు.

"ఉదయం తుళ్ళసిదళాలరసం, సాయంకాలం బిల్వదళాలరసం ఇవ్వండి. కొన్నాళ్ళలో ఆమె వ్యాధిపూర్తిగా నయమవుతుంది. ఇక పస్తాను!" అని చెప్పి అపూర్వుడు ఎటో వెళ్ళి పోయాడు.

రాజు, భటులతోపాటు శిథిలాలయం సమీపించాడు. అక్కడ సర్పకేతుడు ధ్యాననిష్ఠలో ఉన్నవాడిలా కళ్ళు మూసుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు. భటులు వాణ్ణి పట్టి బంధించబోయారు.

"ఏమిటది? ఎవరు మీరు?" అని అరిచిన సర్పకేతుడు, ఎదుట చేతులు బంధించబడి వున్న కుంభాండుణ్ణి చూడగానే, తన పథకం ఎదురు తిరిగినట్టు గ్రహించి మౌనంగా తలదించుకున్నాడు. రాజభటులు వాణ్ణి బంధించి, శిథిలాలయం నుంచి బయటకు లాక్కువచ్చారు.

—(ఇంకావుంది)

అపూర్వుడి గోడగోడనయనప్రేమ

6

[నదానందముని యజ్ఞం నుంచి నృప్తించిన అద్భుతశక్తులు గల విచిత్రవృత్తి అపూర్వుడు, ముని అదౌగసుసారం, పేదలనూ, సాధువులనూ, అమాయకులనూ దుర్మార్గుల నుంచి రక్షించడానికి పూనుకున్నాడు. దీర్ఘవ్యాధిని పొగట్టే సాకుతో, రాకుమారిని పెళ్ళాడడానికి ఎత్తుగడ వేసిన దుష్ట మాంత్రికుణ్ణి, నీచుడైన వాడి శిష్యుణ్ణి రాజుకు వట్టిచ్చాడు.—తరవాత]

“సమీరా,” అన్న పిలుపు విని, మంచం మీద పడుకున్న సమీరుడు, ఉలిక్కిపడి లేచాడు. అపరాధి వేళ అపూర్వుణ్ణి చూడగానే, ఆయనకు భక్తితో నమస్కరించాడు.

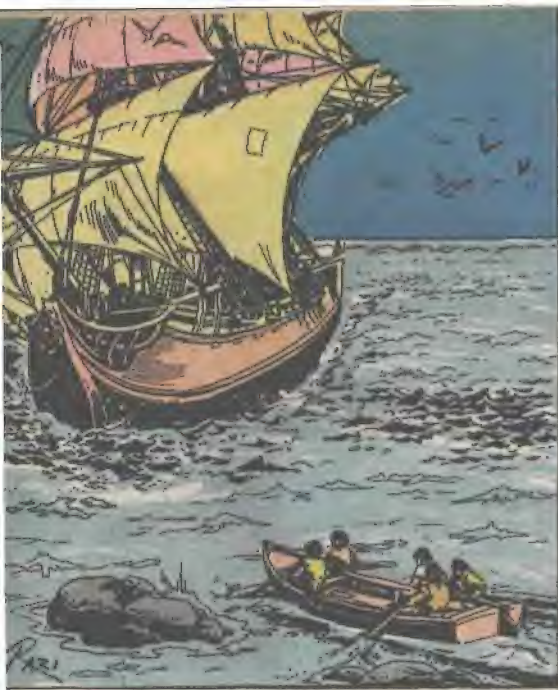
“నువ్వొక చిన్న సాయం చేయాలి,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“మీకోసం ప్రాణాలివ్వమన్నా సంతోషంగా ఇస్తాను,” అన్నాడు సమీరుడు.

“నా కోసం కాదు. నలుగురు కుర్రాళ్లు ఆపదలో చిక్కుబడిపోయారు. వాళ్ళను రక్షించాలి!” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“మీ ఆజ్ఞను పాటించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను,” అన్నాడు సమీరుడు.

“మాటలకిది సమయం కాదు. నా వెంటరా,” అంటూ అపూర్వుడు చేయి పట్టుకుని వెలుపలికి నడిచాడు. సమీరుడు ఆయన్ను ఉత్సాహంగా అనుసరించాడు.

నడకవేగం హెచ్చుతూన్నకొద్దీ, సమీరుడికి గాలిలో తేలిపోతున్నంత తేలికగా అనిపించింది. కొంతసేపటికల్లా ఇరువురూ సముద్రతీరం చేరుకున్నారు. సముద్రంలో నది సంగమిస్తూన్న స్థలానికి కొద్ది దూరంలో ఒక ఓడ లంగరు దించబడి నిలబడి ఉన్నది.

“అయిదుగురు కుర్రాళ్ళు విహార యాత్రకని ఇటుకేసి వచ్చారు. దూరంలో ఓడ కనిపించగానే వాళ్ళకు దానిని సమీపించి చూడాలన్న ఉత్సాహం కలిగింది. దానిని ఆసరాగా తీసుకుని ఓడ యజమాని, వాళ్ళను మంచి మాటలతో ఓడలోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఓడలోని గదులనూ,

వాటిలోని వింత వస్తువులనూ చూపాడు. ఓడ నడిచేవిధానాన్ని, లంగరు దించే పద్ధతిని విడమరించి చెప్పాడు. తీరా, కుర్రాళ్ళు ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళాలనుకున్నప్పుడు, ఓడ యజమాని వాళ్ళకు తియ్యటి పానీయం ఇచ్చాడు. దానిని తాగగానే వాళ్ళు స్పృహకోల్పోయి నిద్రమత్తులో పడిపోయారు. ఇక కొంతసేపట్లో ఓడ బయలుదేరుతుంది. ఆ కుర్రాళ్ళను దూర ద్వీపాలకు తీసుకుపోయి, బానిసలుగా విక్రయించాలని ఓడ యజమాని పథకం వేశాడు,” అని వివరించాడు అపూర్వుడు.

“ఇవన్నీ మీకెలా తెలిశాయి?” అని అడిగాడు సమీరుడు.

“ఆ కుర్రాళ్ళు చిన్న పడవలో ఓడను సమీపించడం చూశాను. ఓడ యజమాని ఉద్దేశాన్ని శంకించి, రహస్యంగా వాళ్ళను వెంబడించి వెళ్ళాను. చాటు నుంచి వాళ్ళ మాటలను విన్నాను,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“మీరా ఓడలోకి ఎలా వెళ్ళారు?” అని అడిగాడు సమీరుడు.

“ఇప్పుడు మనం ఎలా వెళ్ళనున్నామో, అలాగే వెళ్ళాను. ఆక్కడ నేను చాటు నుంచి ఏం చేయాలో నీకు సూచిస్తాను. నువ్వు కుర్రాళ్ళకు బయటపడే మార్గం చూపాలి!” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“మీరేమో చాటుగా వుంటారు. మరి నేను నావికుల కంటబడకుండా కుర్రాళ్ళు కెలా దారి చూపగలను? వాళ్ళకు పట్టు బడి పోగలను కదా?” అన్నాడు సమీరుడు అనుమానంగా.

“నీకా అనుమానం వద్దు. నువ్వు పట్టుబడిన కుర్రాళ్ళలో ఒకడుగా కలిసిపో. కుర్రాళ్ళ సంఖ్య విషయంలో నావికులకు అనుమానం కలగవచ్చు. అయినా, అదీ ఒక తమాషాగానే వుంటుంది. సరే, నువ్విప్పుడు సముద్రయానానికి సిద్ధమే కదా?” అని అడిగాడు అపూర్వుడు.

“సిద్ధమే!” అన్నాడు సమీరుడు.

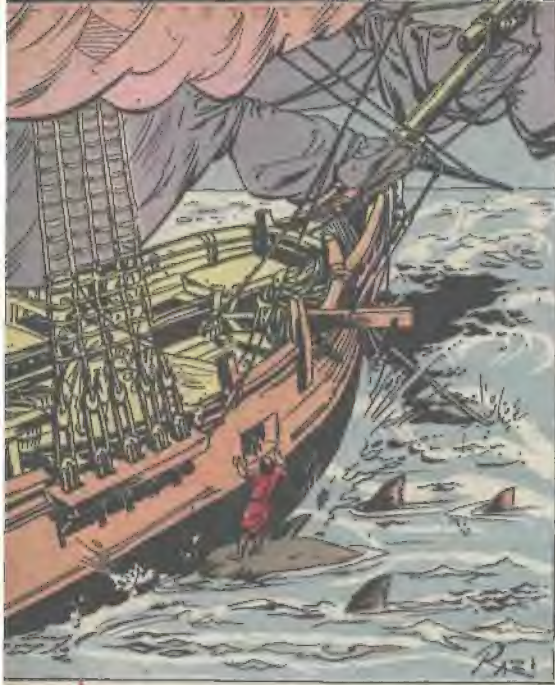
అపూర్వుడు సముద్రం కేసి చూస్తూ ఉలవేశాడు. మరుక్షణమే ఈవ్వెత్తున లేస్తున్న అలలపై, నీళ్ళను పైకి చిమ్ముతూ నాలుగు గండుమీనులు లేచిపడి ఒడ్డుకు ఈరుకుతూ వచ్చాయి. అపూర్వుడు సమీరుడికి చేయి అందించాడు. ఇరువురూ చెరోక గండుమీనం మీదికి ఎక్కారు. ఆ రెండు గండుమీనులూ శరవేగంతో ఓడకేసి బయలుదేరాయి. వాటికి రక్షణగా రెండు వైపులా మరి రెండుగండుమీనులు ఈదుతూ వెళ్ళాయి.

“ఈ గండుమీనుల్ని ఎలా మచ్చిక చేసుకోగలిగారు?” అని అడిగాడు సమీరుడు.

“నేను వీటిని మచ్చిక చేసుకోలేదు. విశ్వమంతటా దివ్యాత్మవ్యాపించి ఉన్నది. మానవులలో, జంతువులలో, పక్షులలో, సర్వప్రాణికోటిలోనూ ఈ దివ్య అంశ ఆధారభూతంగా, అతిసూక్ష్మంగా వ్యాపించి ఉన్నది. ఆ అంశను స్పృశించి, సందేశాన్ని పంపామంటే, మన ఉద్దేశం మంచిదయినప్పుడు, ఆ ప్రాణి మన సందేశానుసారం నడుచుకుంటుంది. నేనా సూక్ష్మ అంశం ద్వారానే, ఈ గండుమీనులను ఆదేశించాను,” అని వివరించాడు అపూర్వుడు.

“అలాగా! మరియు, మానవహృదయాలలోనూ మీరా సహకారభావాన్ని

కలిగించగలరన్నమాట!" అన్నాడు సమీరుడు.

"మనుషులందరిలోనూ అలాంటి సహకార భావాన్ని కలిగించలేము. ఎందుకంటే మనిషి మిగతా జంతుజాలంలాగా కేవలం ప్రకృతికి అధీనమైనవాడు కాడు. మానవజీవితంలో మనసు ప్రధానమైన పాత్ర వహిస్తున్నది. మానసులో అనుక్షణం ఎన్నో అనుమానాలూ, ఆలోచనలూ, ప్రశ్నలూ సముద్ర తరంగాల్లాగా వస్తూ వుంటాయి. అయినప్పటికీ, సత్యసంధులూ, మాయమర్మాలెరుగని స్వచ్ఛమైన మనసు కలిగినవారూ నా పిలుపును వినగలరు!" అన్నాడు అపూర్వుడు.

ఇంతలో వాళ్ళు ఓడను సమీపించారు. చుట్టూ చీకటి. గండుమీనులకు కృతజ్ఞతలు చెప్పి, ఇద్దరూ ఓడలోకి ఎక్కారు. కిటికీ నుంచి లోపలికి తొంగిచూశారు. ఆ గదిలో కుర్రాళ్ళు హాయిగా నిద్ర పోతున్నారు. ఇంకా వాళ్ళకు పానీయం మత్తు వదలలేదు. ఆ గది తలుపులు మూసి, తాళం వేసి ఉన్నది.

నిశ్శబ్దంగా, ఇద్దరూ పక్క గదిలోకి తొంగి చూశారు. అక్కడ ఓడ యజమాని, కూర్చుని తన సహచరులతో చర్చలు జరుపుతున్నాడు. ఆ గది నిండా, కత్తులూ, ఈటెలూ, కర్రలూ మరికొన్ని వింత ఆయుధాలూ ఉన్నాయి. వాళ్ళ మాటలను బట్టి, ఆ ఓడ సముద్రపు దొంగలముఠాకు చెందినదనీ, ఓడ యజమాని దొంగలముఠా నాయకుడనీ, అపూర్వుడు గ్రహించాడు.

"ఆ పిల్లల తల్లిదండ్రులు వాళ్ళను వెతుక్కుంటూ వచ్చేలోగా, మనం ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోవాలి," అన్నాడు ముఠా నాయకుడు.

"వాళ్ళు వస్తే మాత్రం ఏం చేయగలరు? మన అనుమతి లేకుండా ఓడను సమీపించ లేరు గదా?" అన్నాడు ఉపనాయకుడు.

"మనల్ని గురించి ఎవరికీ అనుమానం రాకూడదు. అందుకు మనం ఏమాత్రం

అవకాశం ఇవ్వకూడదు." అన్నాడు నాయకుడు కోపంగా.

వాళ్ళిద్దరూ ఆ గది నుంచి బయటకు వచ్చారు. అపూర్వంగా, సమీరుడూ వాళ్ళ కంట బడకుండా చీకటిలో దాక్కున్నారు. నాయకుడు ఆజ్ఞాపించగానే అనుచరులు లంగరెత్తారు. ఓడ కదిలింది. నాయకుడు వెళ్ళి, పిల్లలున్న గది తలుపులు తెరిచాడు.

"సముద్రంలో దూకి తిమింగిలాలకు అహారమై పోవాలనుకుంటే తప్ప, ఈ కుర్రాళ్ళు మన నుంచి తప్పించుకోలేరు!" అన్నాడు ఉపనాయకుడు ఉత్సాహంగా.

ఇద్దరూ తలుపు దగ్గరి నుంచి, మరొక వైపుకు కదిలారు.

"అఁ, ఇదే మంచి సమయం. సువ్వు వెళ్ళి, కుర్రవాళ్ళ మధ్య పడుకో." అన్నాడు అపూర్వడు సమీరుడి చెవిలో.

సమీరుడు మెల్లగా వెళ్ళి కుర్రవాళ్ళ మధ్య పడుకున్నాడు.

"వీళ్ళను రత్నద్వీపానికి కదా తీసుకు వెళుతున్నాము?" అని అడిగాడు ఉప నాయకుడు.

"కాదు. మరొక చిన్న ద్వీపానికి చేర్చాలి. అక్కడికి నాలుగయిదు ప్రాంతాల నుంచి బానిస వ్యాపారులు వస్తారు. ఆ ద్వీపంలో మనం అడిగిన ధర పలుకుతుంది!" అన్నాడు నాయకుడు.

గది నుంచి ఏదో శబ్దం వినిపించింది. ఉపనాయకుడు తొంగి చూశాడు. దీపం మరీ గుడ్డిగా వెలుగుతున్నది. వాడు లోపలికి వెళ్ళి వత్తిని ఎగదేశాడు.

"ఒక్క కుర్రవాడు వంద దీనారాలు పలుకుతాడు. ఐదుగురు, ఐదువందల దీనారాలు!" అన్నాడు నాయకుడు ఉత్సాహంగా మీసాలు దువ్వుతూ.

"లెక్కలు వేయడంలో సువ్వు మరీ అంత అధ్వాన్నమని నాకు తెలియదు. వందను అరుతో పెంచితే ఐదువందలెలా వస్తాయి?" అన్నాడు ఉపనాయకుడు.

"మూర్ఖుడా, కుర్రాళ్ళు అయిదుగురే; అరుగురు కాదు," అన్నాడు నాయకుడు.

"కాదు, అరుగురు!" అన్నాడు ఉప నాయకుడు.

"నువ్వు గాలిలోంచి ఒకణ్ణి కొత్తగా సృష్టించావా ఏమిటి?" అని కోపంగా అడిగాడు నాయకుడు.

"వచ్చి నువ్వే లెక్కించి, చూడు!" అని రెట్టించాడు ఉపనాయకుడు.

నాయకుడు లోపలికి వెళ్ళి, పిల్లలను లెక్కించాడు. నిజంగానే అరుగురున్నారు. సమ్మలేక దీపాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని వెళ్ళి, పిల్లల ముఖాలను పరీక్షింపించి చూశాడు. మరొకసారి లెక్కించాడు.

"మరీ విచారించకు. ఎక్కువమంది వుంటే మనకే లాభం. ఐదువందల దీనా

రాలకన్నా. అరువందల దీనారాలు లాభ సాటి కదా! ఇప్పుడు తెలిసింది కదా ఎవడు మూర్ఖుడో? నన్ను మూర్ఖుడివి అన్నందుకు క్షమాపణ చెప్పాలి!" అన్నాడు ఉపనాయకుడు గట్టిగా నవ్వుతూ.

"నన్ను మూర్ఖుడనడానికి నీకెన్ని గుండెలు?" అంటూ నాయకుడు నడుముకు వేలాడుతూన్న కత్తి దూశాడు.

"నేను అనలేదు. నువ్వన్నమాటను నీకే అప్పగిస్తున్నాను!" అన్నాడు ఉప నాయకుడు.

"ఒక్కసారి కాదు. వందసార్లంటాను! నువ్వు మూర్ఖుడివి! మూర్ఖుడివి!" అని అరిచాడు నాయకుడు.

వాళ్ళ అరుపులు విని, ఓడలోని అనుచరు లందరూ బిల బిల మంటూ అక్కడికి చేరారు. నాయకుడికి, ఉపనాయకుడికి మధ్య ద్వేషం, పగ ఉన్నాయని తెలుసు గాని, ఇంత దారుణంగా బయటపడ గలరని ఎవరూ ఊహించలేదు.

"నీ మొండి కత్తిని చూసి హడలి పోవడానికి నేనేం అమాయకుణ్ణి కాను! నీ బెదిరింపులు నాదగ్గర సాగవు, జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించాడు ఉపనాయకుడు.

"ఏమిటీ! ఇది మొండికత్తా? దాని పదును చవిచూపిస్తాను, చూడు!" అని అరుస్తూ నాయకుడు ముందుకు ఊరి కాడు.

ఉపనాయకుడు ఒక్క అడుగు వెనక్కు
వేసి, మెరుపువేగంతో పక్కనున్న కత్తిని
అందుకుని, నాయకుడి రొమ్ములోకి
దించాడు. నాయకుడు కీచుమని అరుస్తూ
కిందికి ఒరిగిపోయాడు.

అనుచరులందరూ, భయంతో,
మౌనంగా శిలల్లా నిలబడిపోయారు!

ఉపనాయకుడు బిగ్గరగా నవ్వుతూ,
"ఈ దుర్మార్గుడికి తగిన శిక్ష పడింది.
ఈ నీచుడు, మన పాతనాయకుణ్ణి ఎలా
వంచనతో చంపాడో మీరు మరిచిపోలేదు
కదా? నేను వీణ్ణి మోసంతో చంపలేదు.
ప్రాణరక్షణకే కత్తిని ఉపయోగించాను.
పైగా, ఐదుకూ, అరుకూ తేడా తెలియని
మూర్ఖుడు మనకు నాయకుడుగా ఉండ
డానికి తగదు. ఆ దుర్మార్గుడి శవాన్ని
సముద్రంలోకి విసిరి మీమీ పనులకు
వెళ్ళండి!" అని ఆజ్ఞాపించాడు.

వాడి ఆజ్ఞానుసారం కొందరు అను
చరులు నాయకుడి మృతదేహాన్ని, సము
ద్రంలోకి నెట్టారు.

ఒడలోని కేకలు విని, గదిలోని కుర్ర
వాళ్ళు మేలుకొని లేచి కిటికీగుండా వెలు
పలికి చూడబోయారు. వెంటనే సమీరుడు
దీపం ఆర్పి, వాళ్ళతో మెల్లగా ఇలా
అన్నాడు: "సముద్రపు దొంగలు మిమ్మల్ని
తరలించుకుని వెళ్ళి, దూరద్వీపంలో
బానిసలుగా అమ్మడానికి పథకం వేశారు.
నా మాట విన్నారంటే ఈ గండం నుంచి
బయటపడే ఉపాయం చెబుతాను.
ఇప్పుడు నిద్రపోతూన్నట్టు అలాగే
పడుకుని కళ్ళు మూసుకోండి. దొంగల
పథకంగాని, ఇంతవరకు జరిగిన గొడవలో
దొంగల నాయకుడు చచ్చిన విషయంగాని
మనకు ఏమాత్రం తెలియనట్టుగా నే
నడుచుకోవాలి. దొంగల ఉద్దేశాన్ని మనం
పసిగట్టినట్టు వాళ్ళు గ్రహిస్తే మనల్ని
బంధించవచ్చు. అది మరీ అపాయం!"

ఆ మాటలు విని కుర్రాళ్ళు భయాశ్చ
ర్యాలతో, ఏమీ మాట్లాడలేకపోయారు.
సమీరుడు చెప్పినట్టు అలాగే పడుకుని
కళ్ళుమూసుకున్నారు. —(ఇంకా వుంది)

అపూర్వ గోపనము

7

[సదానందముని సృష్టించిన అపూర్వదేవత, నమ్మద్రుష్ట దొంగలు అపహరించుకుపోతూన్న బడుగురు కుర్రవాళ్ళను కాపాడడానికి, నమిరుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని ఓడలోకి చేరాడు. ఓడ బయలుదేరింది. ఓడలో దొంగలనాయకుడికి, ఉపనాయకుడికి మధ్య గొడవ ప్రారంభమయింది. ఉపనాయకుడు, నాయకుణ్ణి కత్తితో పొడిచి చంపాడు. —తరువాత]

తెల్లవారుతూండగా, ఓడలోని దొంగల ఉపనాయకుడు, కుర్రవాళ్ళు పడుకున్న గదిలోకి వచ్చి, “లేవండి, లేవండి. ఈ సముద్రమధ్యంలో సూర్యోదయం ఎంత అందంగా వుందో చూడండి,” అని వాళ్ళను నవ్వుతూ తట్టి లేపాడు.

సమీరుడి ద్వారా అపూర్వుడు చెప్పి పంపిన ప్రకారం, ధైర్యంగా కళ్ళు మూసుకుని పడుకుని వున్న కుర్రవాళ్ళు లేచి,

చుట్టుపక్కల ఒక్కసారి కలయచూసి,

“ఏమిటి! మేం ఎక్కడ ఉన్నాం? నువ్వెవరు, బాబూ?” అని అడిగారు.

“నేను ఈ ఓడ యజమాని, గరళ నాభుణ్ణి!” అన్నాడు ఉపనాయకుడు.

“ఏమిటి! ఓడ యజమానివా?” అని ప్రశ్నించాడు సమీరుడు ఆశ్చర్యంగా.

“నన్ను చూస్తూంటే మీకు ఆశ్చర్యం కలగవచ్చు. మిమ్మల్ని ఈ ఓడలోకి

నాకు తెలియదుగాని, మీరు ఆరుగురూ రాత్రి, ఒళ్ళు మరచి నిద్రపోయారు. మీకు నిద్రాభంగం కలిగించడం ఇష్టం లేక ఊరుకుండిపోయాను. రాత్రే ఓడ బయలుదేరింది. రాత్రి తెల్లవార్లు ప్రయాణం చేసి, చాలాదూరం వచ్చే శాము. ఇక్కడి నుంచి మీరు ఈదు కుంటూ వెళ్ళి, తీరం చేరలేరు గనక, హాయిగా సముద్ర విహారం చేయండి!" అన్నాడు గరళనాథుడు పరిహాసంగా.

కుర్రవాళ్ళు ఏమీ ఎరగనట్టు, అమాయకంగా ఒకరి ముఖాలోకరు చూసుకోసాగారు.

తీసుకువచ్చిన పెద్దమనిషి, ఒక ముఖ్యమైన పనిమీద మరొక చోటికి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. మిమ్మల్ని జాగ్రత్తగా చూసుకునే బాధ్యత ఆయన నాకు అప్పగించి వెళ్ళాడు. ఇప్పుడు మీరు ఓడలో ఉన్నారన్న సంగతి మరచిపోలేదు కదా!" అన్నాడు గరళనాథుడు.

సమీరుడు ఒళ్ళు విరుచుకుని లేచి నిలబడి చేతులు పైకెత్తి, "అలస్యమయింది. మేము వెంటనే మా ఇళ్ళకు తిరిగి వెళ్ళాలి!" అన్నాడు.

"అహ...హా," అని రాక్షసుడిలా నవ్వుబోయిన గరళనాథుడు, క్షణంలో తమాయించుకుని, "అసలు ఏం జరిగిందో

"అయితే, ఇప్పుడు మా గతేమిటి?" అని అడిగాడు సమీరుడు మళ్ళి.

"కొన్ని రోజుల తరవాత, చాలా అనుభవం గడించి, మనం మళ్ళి తీరాన్ని చేరుకుంటాం. అంతవరకు ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని చూసి ఆనందించండి!" అన్నాడు గరళనాథుడు.

"మీ సలహా బాగానే ఉన్నది. కాని, మేము కనిపించకపోతే, మా తల్లి తండ్రులూ, బంధుమిత్రులూ బాధపడి పొగలరు కదా?" అని అడిగాడు ఒక కుర్రవాడు బాధగా.

"కొన్నాళ్ళ తరవాత మిమ్మల్ని చూసి, వాళ్ళే రెండింతల ఆనందం పొందగలరు

కదా!" అన్నాడు గరళనాభుడు బిగ్గరగా నవ్వుతూ.

"మీరు చాలా మేధావంతులు!" అన్నాడు సమీరుడు.

ఆ మాటలకు గరళనాభుడు పొంగి పోయాడు. గర్వంగా దూరంగా వున్న తన అనుచరులకేసి ఒకసారి చూశాడు. ఆ తరవాత కుర్రవాళ్ళను గది నుంచి వెలుపలికి తీసుకువచ్చాడు. మిగతా అయిదుగురు కుర్రవాళ్ళూ, సముద్రంలో సూర్యోదయ దృశ్యాన్ని చూసి ఆనందిస్తూండగా, సమీరుడు, ఆపూర్వుడి పిలుపు విని అటుకేసి తిరిగి చూశాడు. అక్కడ ఎవరూ కనిపించలేదు. ఎడమ వైపుకు వంగి చూశాడు. ఆపూర్వుడు ఒక గండు

మీనం మీద నిలబడి ఉన్నాడు. ఆ గండుమీనం ఓడను అనుసరించి, ఈడు కుంటూ వస్తున్నది!

"దొంగల గుప్పెటనుంచి బయట పడాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టు పసిగట్టారంటే, వాళ్ళు మిమ్మల్ని హింసించగలరు. ఇప్పుడు దొంగలు మీతో మంచిగా వున్నారంటే దానికి కారణం మీ ద్వారా వాళ్ళేదో సాధించాలని ఆలోచిస్తున్నారనే భావించాలి. వర్రకుల ఓడ ఒకటి ఇటుకేసి వస్తుందనీ, దానిని దోచుకోవాలనీ గరళనాభుడు రాత్రి అనుచరులతో చెప్పడం విన్నాను. వాళ్ళ పథకం విజయం కావడానికి మిమ్మల్ని ఉపయోగించుకోవచ్చు. వాళ్ళ పథకం మనకు స్పష్టంగా తెలిసిం

దంటే మనం ఏదైనా చేయవచ్చు. అంత వరకూ వాళ్ళతో అతి జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి!" అని హెచ్చరించాడు అప్పుడు.

"బాబూ, అలా ఇంకా కొంచెం కిందికి వంగిచూశావంటే, అమాంతం సముద్రంలో పడి, తిమింగిలాలకు ఆహారం అయిపోగలవు. ఇక్కడ మేము సి కోసం కాచుకుని వున్నాం, రా," అని కేక వేశాడు గరళనాభుడు నవ్వుతూ.

వెంటనే సమీరుడు గరళనాభుడి కేసి తిరిగి నవ్వుతూ, వాణ్ణి సమీపించాడు. అందరూ భోజనం చేయడానికి కూర్చున్నారు. అప్పుడు సమీరుడు, "అవును, మీరి ఓడలో ఏం చేస్తారు?" అని

అడిగాడు చాలా అమాయకంగా ముఖం పెట్టి.

"మేము సముద్ర పర్తకులం నాయనా, మా రోజులు బాగులేక ఇటీవల మా ఓడను సముద్రపు దొంగలు దోచుకున్నారు!" అన్నాడు గరళనాభుడు.

"దుర్మార్గులు!" అన్నాడు సమీరుడు.

"పరమ దుర్మార్గులు, నాయనా! నిరాయుధులుగా వున్న సమయం చూసి ఆ దుర్మార్గులు హఠాత్తుగా మామీదికి దాడి జరిపారు. చీమలకైనా హాని తలపెట్టని మాలో పలువురి ప్రాణాలు కూడా తీశారా కర్కోటకులు!" అన్నాడు గరళనాభుడు ఎంతో విచారంగా.

"అయ్యోపాపం! మీ మంచితనం మాకు తెలుస్తూనే ఉన్నది. లేకుంటే ముక్కా మొహం తెలియని మా ఆరుగురిని ఈ ఓడలోకి అనుమతించి, ఉచితంగానే భోజన సదుపాయాలు కల్పించి, ఇలా సముద్రయానానికి తీసుకువెళుతున్నారంటే, మీరు నిజంగానే పరమ దయామయులు! అదినరే, మరి మీరిప్పుడు ఏం చేయాలనుకుంటున్నారు?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

"మొదట ఒక ద్వీపాన్ని చేరుకుంటాం. అక్కడ కొంత ధనసంపాదనకు మార్గం కనిపిస్తున్నది...." అని గరళనాభుడు

ఇంకేదో అనబోయేంతలో, స.మీరుడు అడ్డుపడి, "అదెలా సాధ్యం? ఈ ఓడలో మేము ఆరుగురం తప్ప సరుకులే వీ కనిపించడం లేదే!" అని అడిగాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"అహ...హ...కుర్రాడివైనా తమాషాగా మాట్లాడుతున్నావే! ఇప్పుడు మన ఓడలో సరుకులు లేవుగాని, మీరు కాస్త సాయం చేశారంటే మనం ఆ ద్వీపం చేరేలోగా కావలసినన్ని సరుకులు సంపాదించగలం!" అన్నాడు గరళనాథుడు.

"ఏమిటి! ఈ నడిసముద్రంలోనా! అదెలా సాధ్యం? అయినా, కుర్రవాళ్ళ మయిన మేం చేయగల సహాయం ఏమిటి?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

"మా ఓడను దోచుకున్న దొంగల ఓడ త్వరలో ఇటు కేసి వస్తుంది. మనం ఆ ఓడను సమీపించగానే, అపదలో వున్న సూచనగా నల్లజెండాను ఎగురవేస్తాను. మీరు ఓడలోని గదుల బయట నిలబడి, ఆ ఓడలోని వాళ్ళకు వినిపించే విధంగా గొంతెత్తి రక్షించమని అర్తనాదం చేయాలి," అన్నాడు గరళనాథుడు.

"అ తరవాత?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

"మీ అర్తనాదాలు విని వర్తకుల వేషాలలో వున్న దొంగల ఓడ మన ఓడను

సమీపిస్తుంది. అప్పుడు మీరు వాళ్ళతో, 'మా ఓడ మీద సముద్రపు దొంగలు పడి దోచుకున్నారు. ఆ దొంగలు మా పెద్దలతో సహా నావికులందరినీ చంపి వెళ్ళారు,' అని చెప్పి దీనంగా విలపించాలి. మీ మాటలు నమ్మి ఆ ఓడలో నుంచి కొందరు మన ఓడలోకి వస్తారు. వాళ్ళను మీరు తిన్నగా మేము కూర్చున్న గదిలోకి తీసుకురావాలి. అపైన జరగవలసింది మేము చూసుకుంటాం!" అన్నాడు గరళనాథుడు.

"అద్భుతమైన ఆలోచన!" అన్నాడు ఒక కుర్రవాడు.

"పథకం బాగున్నది కదా! మాతో సహకరించారంటే మిమ్మల్ని తగిన

విధంగా సత్కరించగలం!" అన్నాడు గరళనాభుడు.

"చాలా సంతోషం. ఆపైన, మీరు ఆ వర్తకుల్ని విం చేస్తారు?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

గరళనాభుడు పెదవులు బిగబట్టి, కొంతసేపు మౌనంగా ఆలోచించి, గట్టిగా నిట్టూరుస్తూ, "ఆ దుర్మార్గులు చేసిన ఘోరమైన అపకారానికి వాళ్ళను హత మార్చినా పాపంలేదు. కాని, వాళ్ళను చంపడానికి నా మనసు అంగీకరించడం లేదు. అందుకే, వాళ్ళ ఓడను దోచుకుని దానిని సముద్రంలో ముంచి, వాళ్ళను బందీలుగా పట్టుకుని వెళ్ళి బానిసల

సంతలో అమ్మేస్తాం. చంపడంకన్న వాళ్ళను బానిసలుగా విక్రయించడం వాళ్ళపై దయచూపినట్టేకదా!" అన్నాడు గరళనాభుడు.

బానిసలసంత అన్న మాట వినగానే కుర్రవాళ్ళు భయకంపితులయ్యారు.

అంతలో గరళనాభుడి ముఖ్యానుచరుడు లోపలికి వచ్చి, "ఓడ కనిపించింది!" అన్నాడు ఆమెతోత్సాహంగా.

"శభాష్! మన ఓడను త్వరగా దానికేసి నడిపించండి. ఆ ఓడలోని మనుషులు కనిపించగానే, మనవాళ్ళు తెడ్లను కుర్రవాళ్ళకు అప్పగించి, ఎదుటివాళ్ళ కంటబడకుండా ఒక గదిలో దొక్కవారి, వెళ్ళు!" అని ఆజ్ఞాపించాడు గరళనాభుడు.

గరళనాభుడూ, కుర్రవాళ్ళూ భోజనం ముగించి, గదినుంచి బయటకు వచ్చారు. దూరంలో వర్తకుల ఓడ కనిపించింది. కొంతసేపు వాయువేగంతో ప్రయాణం చేసి వర్తకుల ఓడను సమీపించగానే, నాయకుడి ఆజ్ఞానుసారం, దొంగలు తెడ్లను కుర్రవాళ్ళకు అప్పగించి, లోపలికి వెళ్ళారు.

సమీరుడు, ఓడ తెరచాప కొయ్యకు ఆనుకుని వున్న పలకమీదికి ఎక్కి, వర్తకపు ఓడలోని వాళ్ళకు కనిపించే విధంగా నిలబడ్డాడు. అప్పుడు తాను ఉన్న

దొంగల ఓడలో నుంచి ఒక సముద్రపు కాకి, ఎగిరివెళ్ళి వర్తకపు ఓడలో వాలడం సమీరుడు గమనించాడు. దాని ద్వారా వాళ్ళకు ఆపూర్వదేదో సందేశం పంపి నట్టు సమీరుడు గ్రహించాడు.

అంతవరకూ అటూ ఇటూ తిరుగు తూన్న గరళనాభుడు తెరచాపకొయ్యకు నల్ల జెండాను కట్టి సమీరుడితో, "ఆ ఓడలోనుంచి వచ్చే వర్తకుణ్ణి, వాడి సహవర్తకుల్ని మేమున్న గదిలోకి తీసుకు వచ్చే బాధ్యత నీది!" అని హెచ్చరించి, తన అనుచరులతో సహా లోపలి గదిలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

సమీరుడు గొంతెత్తి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అని కేకలు పెట్టాడు.

ఆ కేకలు విని వర్తకపు ఓడలోని గదిలో నుంచి పెద్దమనిషిలాగా ఉన్న ఒక వర్తకుడు బయటికి వచ్చాడు. ఆయనకు ఇరువైపులా దృఢకాయులయిన అంగ రక్షకులు కొందరున్నారు.

"ఈ ఓడలో మేము ఆరుగురు కుర్రవాళ్లమే ఉన్నాం. మావాళ్లనందరినీ, సముద్రపు దొంగలు హతమార్చి వెళ్ళారు. మమ్మల్ని రక్షించండి, రక్షించండి!" అని సమీరుడు అరిచాడు.

వర్తకుల ఓడ మరుక్షణమే దొంగల ఓడ దగ్గరికి వచ్చింది. ఇద్దరు దృఢ

కాయలు ఒక పొడవాటి పలకను తెచ్చి, రెండు ఓడలను కలుపుతూ వేశారు. వర్తకుడూ, మరి నలుగురు దృఢకాయులూ ఆ పలకమీదుగా నడిచివచ్చి, దొంగల ఓడలోకి దిగారు. వర్తకుడు సమీరుణ్ణి మెల్లగా, "ఎక్కడా దుర్మార్గులు?" అని అడిగాడు.

సమీరుడు దొంగలు దాక్కున్న గదిని చూపుతూ, "రండి బాబూ, రండి. దొంగలు వదిలివెళ్ళిన విలువైన సరుకులు ఇంకా కొన్ని ఆ గదిలో మిగిలి ఉన్నాయి. వాటన్నిటినీ మీరు తీసుకుని, మమ్మల్ని మా ఇళ్ళకు చేర్పండి, అదేచాలు!" అన్నాడు బిగ్గరగా.

“భయపడకండి మిమ్మల్ని రక్షించడానికే మేము వచ్చాం!” అంటూ వర్తకుడు దొంగలున్న గదిని సమీపించి, రెప్పపాటులో దాని తలుపులు మూసి తాళం వేశాడు. ఆ తరవాత ఆయన కిటికీ గుండా లోపలికి తొంగి చూస్తూ, “దుర్మార్గులారా, మీ పాపం పండింది. నాతో పాటు పాతిక మంది దృఢ కాయలు నాకు రక్షణగా ఉన్నారు. మీ రెందరి ఓడలో దోచుకుని, ఆమాయకులను వేధించి క్రూరంగా సముద్రం పాలు చేశారు. ఆ పాప ఫలితం ఇప్పుడు అనుభవించక తప్పదు. తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించారంటే అక్షణమే మీ ఓడను భస్మంచేస్తాం. మా వద్ద పిపాలనిండా ఓడను తగలబెట్టడానికి కావలసినంత సూనె ఉన్నది. కిక్కురుమనేకుండా కూర్చోండి. రేపిపాటికి తీరం చేరుకోగలం. అంత వరకూ మీకు తిండిలేదు. తాగడానికి మంచినీళ్ళు మాత్రం ఇస్తాం. కూర్చున్న చోటునుంచి కదిలారో ప్రాణాలు దక్కవు. జాగ్రత్త!” అని హెచ్చరించాడు.

దొంగలున్న గది చుట్టూ పదిమంది దృఢ కాయలు కావలాగా నిలబడ్డారు. మరి కొందరు దొంగల ఓడను తాళ్ళతో తమ ఓడకు కట్టి బిగించారు. కుర్రవాళ్ళు పట్టరాని ఆనందం పొందారు. సమీరుడు అపూర్వ డికోసం చుట్టుపక్కల పరిశీలించి చూస్తూండగా, వర్తకుడు, “నాయనా, ఒక సముద్రపు కాకితో ఎలా సందేశాన్ని పంపగలిగావు?” అని అడిగాడు అతని వెన్నుచరుస్తూ.

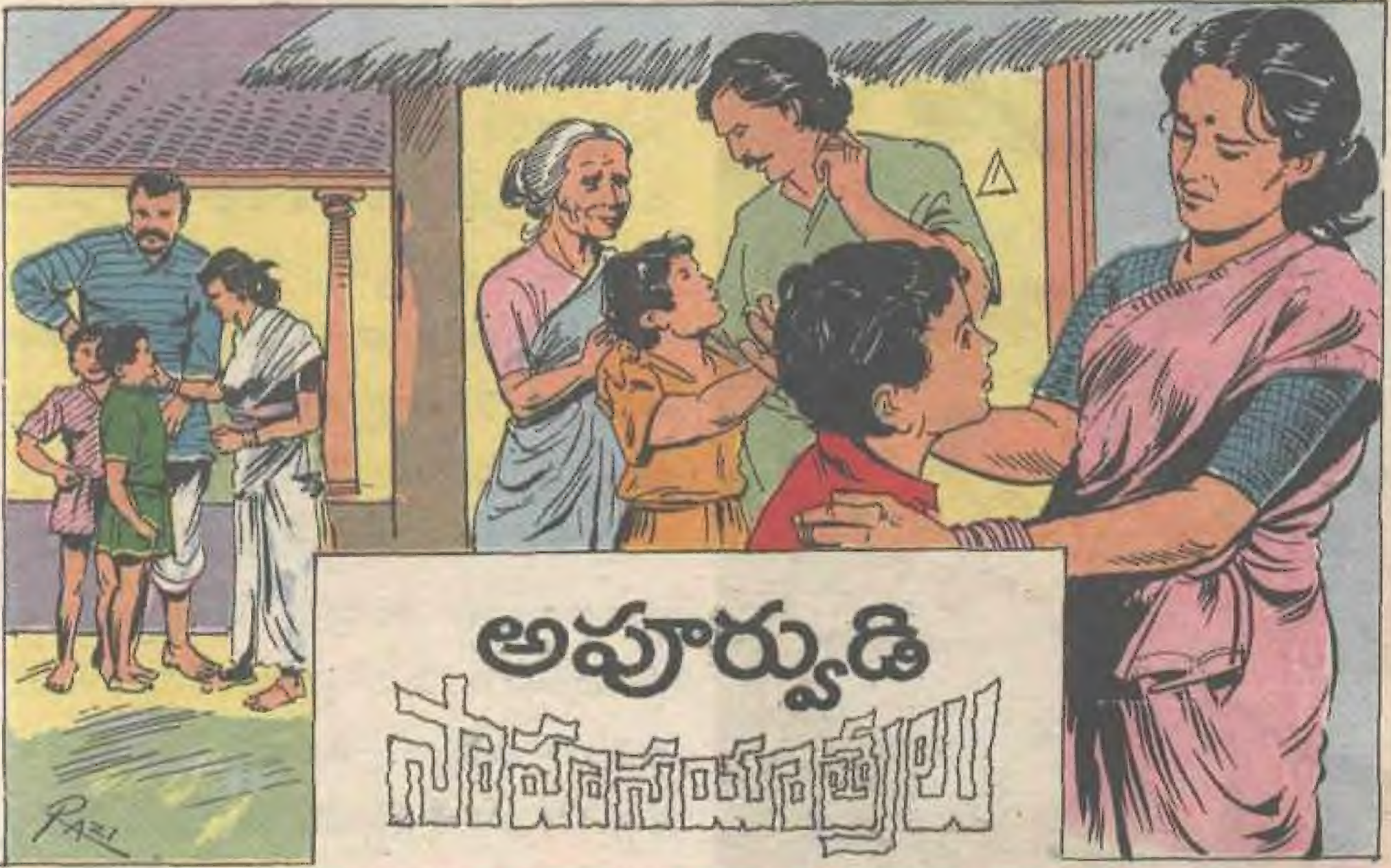
“ఆ సందేశం నేను పంపలేదు. మమ్మల్ని రక్షించడానికి వచ్చిన ఒక దివ్యపురుషుడు పంపాడు!” అన్నాడు సమీరుడు.

“ఎక్కడా మహానుభావుడు?” అని అడిగాడు వర్తకుడు.

“నాకూ తెలియదు. కాని, ఆయన త్వరలోనే మీ దగ్గరికి రాగలడు,” అన్నాడు సమీరుడు.

ఓడలు రెండూ వేగంగా తీరం కేసి బయలుదేరాయి. — (ఇంకా ఉంది)

8

[అపూర్వుడి ఆదేశానుసారం, నమీరుడు, నముద్రపు దొంగలపాలైన ఐదుగురు కుర్రవాళ్ళను కాపాడడానికి ఆయనతోపాటు గండుమీనం మీదెక్కి ఓడను చేరుకున్నాడు. వర్తకుల ఓడను దోచుకోవడానికి గరళనాభుడి నాయకత్వంలో నముద్రపు దొంగలు వేసిన పథకం బెడిసికొట్టింది. వర్తకుల సాయంతో నమీరుడూ, అయిదుగురు కుర్రవాళ్ళూ తీరం చేరారు. —తరువాత]

సైరక్షితంగా తిరిగివచ్చిన పిల్లలను చూసి, వాళ్ళ తల్లిదండ్రులూ, బంధుమిత్రులూ ఆమితానందం చెందారు. దుర్మార్గులైన నముద్రపుదొంగలు పట్టుబడడంతో, ప్రజలందరూ పరమానందం చెందారు. రాజు దొంగలను కారాగారంలో బంధించి, ఐదుగురు కుర్రవాళ్ళ ధైర్యాన్ని ఎంతగానో మెచ్చుకున్నాడు. నమీరుణ్ణి ఘనంగా సత్కరించాడు. నమీ

రుడి తెలివితేటలనూ, ధైర్యసాహసాలనూ అందరూ వేనోళ్ళ పొగిడారు.

నమీరుడికి వారి పొగడ్తలు ఇబ్బంది కలిగించాయి. ఎందుకంటే, అపూర్వుడి కరుణవల్లే, కుర్రవాళ్ళను నముద్రపు దొంగల నుంచి నమీరుడు రక్షించగలిగాడు. తాను అపూర్వుడి చేతిలో కేవలం చిన్న ఆయుధం మాత్రమే అన్న విషయం అతడికి ఒక్కడికే తెలుసు.

సత్కారాల హడావుడి సద్దుమణిగిన తరవాత, సమీరుడు తమ ఇంటి సమీపంలో వున్న ప్రశాంత స్థలానికి ఒంటరిగా వెళ్ళాడు. ఏ కాగ్రచిత్తంతో ఎప్పుడు పిలిచినా వస్తానని అపూర్వుడు మాట ఇచ్చాడు. ఇప్పుడు ఆయనను చూడాలనుకుని, సెలయేటిపక్కన వున్న బండ మీద కూర్చుని, అపూర్వుణ్ణి తలుచుకుని కళ్ళు మూసుకోబోయాడు. ఆ క్షణమే, “నేను ఇక్కడే ఉన్నాను, సమీరా!” అన్న మధురకంఠస్వరం వినిపించింది.

‘మందహాసంతో ఎదుట నిలబడిన అపూర్వుణ్ణి చూడగానే సమీరుడు చేతులు జోడించి నమస్కరించాడు.

“సమీరా, నువ్వు నన్ను చూడాలనుకున్నదానికి ముందే నేనూ, నిన్ను చూడాలనుకున్నాను. అందుకే ఇలా వచ్చాను.” అన్నాడు అపూర్వుడు.

సమీరుడు చాలా సంతోషంగా, “అహా అహా....!” అన్నాడు తప్ప మరేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

“మనం అనుభవిస్తున్న ఈ ఆనందాన్ని ప్రజలందరికీ పంచాలి. ముఖ్యంగా మీ గ్రామంలోని పేద ప్రజల పరిస్థితి మరీ దీనంగా ఉన్నది. తినడానికి తిండిలేక, కట్టుకోవడానికి బట్టలేక, రోగాలకు వైద్యం చేయించుకోలేక కఠికదరిద్రంతో వాళ్ళు అలవికాని బాధలు అనుభవిస్తున్నారు. నువ్వు వాళ్ళ కేమైనా సాయం చేయలేవా?” అని అడిగాడు అపూర్వుడు.

“నేనేం సహాయం చేయగలను, స్వామీ! నాకూ వాళ్ళ బాధలు పోగొట్టాలనే వున్నది. అయితే, వాళ్ళ బాధలన్నిటికీ మూలం దరిద్రం. ధనం వుంటే తప్ప, నేను వాళ్ళ దరిద్రాన్ని, బాధలనూ పోగొట్టలేను. మరి నా దగ్గర ధనం లేదుకదా?” అన్నాడు సమీరుడు.

“నీకు కావలసిన ధనం నేను సమకూరుస్తాను. అదిసరే, నన్ను స్వామీ అని పిలువకూడదని ఎప్పుడో చెప్పాను. మరోసారి అలా పిలిచావో నేను నీతో

మాట్లాడను," అన్నాడు అపూర్వుడు మందలిస్తూన్నట్టు.

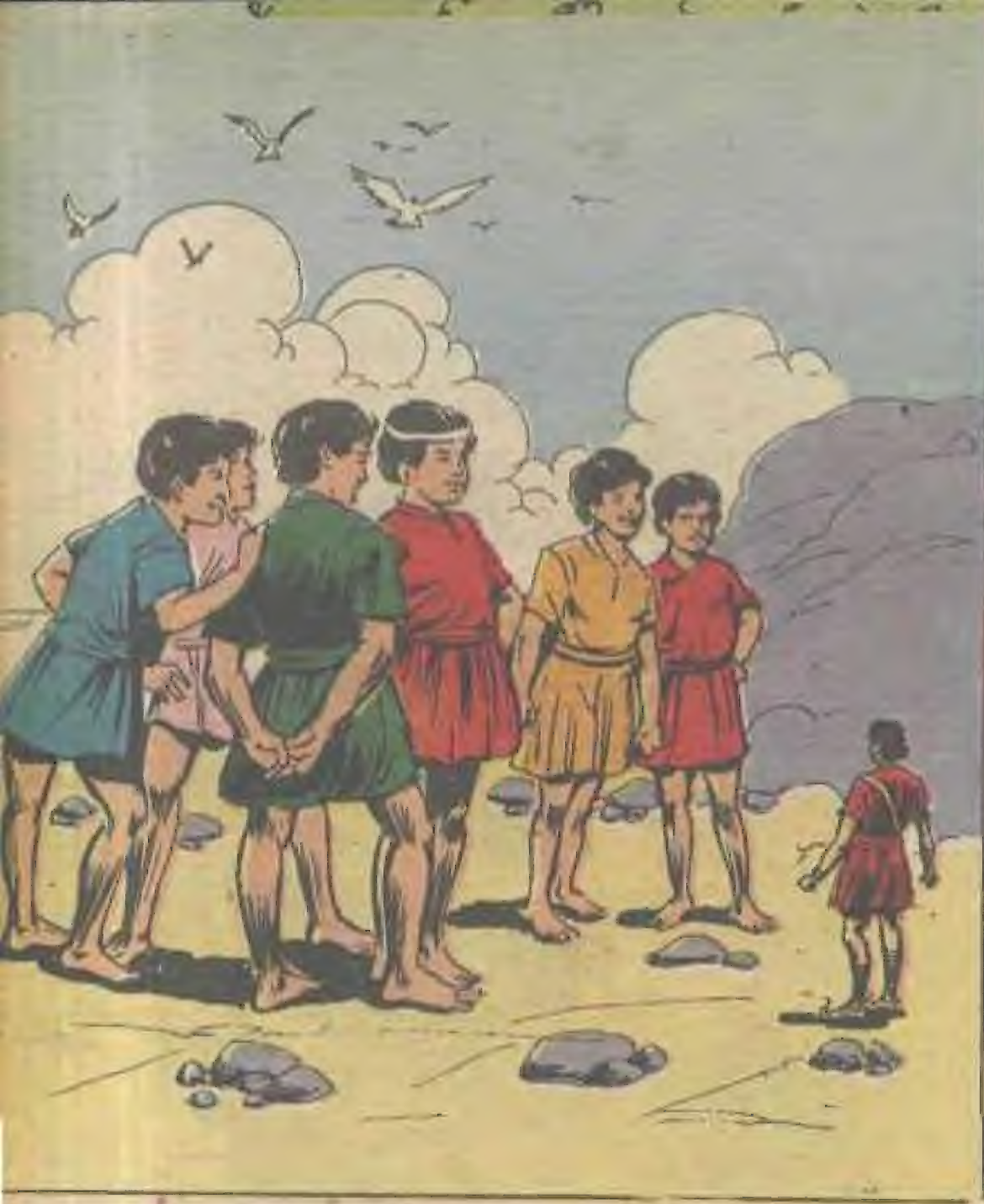
"మీ అజ్ఞను పాటిస్తాను, మిత్రమా ! ఇంతకూ నాకు ధనం ఎలా సమ కూరుస్తావు?" అని అడిగాడు సమీరుడు.

"నేను ఓడలో ఉన్నప్పుడు, సముద్రపు దొంగలు, శిలాద్వీపంలో దాచిన నిధిని గురించి మాట్లాడుకోవడం విన్నాను. దాదాపు పదేళ్ళక్రితం, ఒకానొక యువరాణి, పెళ్ళి చేసుకుని, అత్తవారింటికి వెళుతున్నప్పుడు పెద్ద దొంగల ముఠా వాళ్ళపైబడి ఆభరణాలను దోచుకున్నదట !" అని అపూర్వుడు ఇంకేదో చెప్పబోయేంతలో, సమీరుడు అడ్డుపడి, "అవునవును. ఆ దోపిడిని గురించి మా పెద్దలు కూడా తరచూ కథలు కథలుగా చెప్పుకునేవాళ్ళు !" అన్నాడు పట్టరాని ఉత్సాహంతో.

"నిజమే ! మణులు మాణిక్యాలు పొదిగిన యువరాణి ఆభరణాలనూ, ఇతరుల నుంచి దోపిడి చేసిన మరిన్ని అమూల్యమైన నగలనూ, బంగారాన్నీ దొంగలు శిలాద్వీపంలోని గుహలో దాచారు. అంతలో హఠాత్తుగా వాళ్ళమధ్య తగాదా ఏర్పడి, దొంగలు రెండు ముఠాలుగా చీలిపోయి, ఒకరిపై ఒకరు కత్తులు దూశారు. నిధి తమకు చెందాలంటే తమకే చెందా

లని ఇరు వర్గాల మధ్య ఘర్షణలు బయలుదేరడంతో, ఏ ముఠావాళ్ళుగాని నిధిని వశపరుచుకోలేకపోయారు. ఇటీవల జరిగిన ఒక ఘర్షణలో ఒక ముఠాదొంగలు, శత్రు వర్గంలో చాలామందిని హతమార్చారు. ఏదో కొందరు మాత్రమే తప్పించుకుని పారిపోయారు. జయించిన ముఠాకు చెందిన దొంగలనే నువ్వు మొన్న రాజుగారికి అప్పగించావు. వాళ్ళు వర్తకుల ఓడను దోచుకున్న తరువాత ఆ నిధిని వశపరచుకోవాలని పథకం వేశారుగాని, ఆ దురాశాపరులందరూ ప్రస్తుతం జైళ్ళ పాలయ్యారు !" అన్నాడు అపూర్వుడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

“అంటే సురక్షితంగా వున్న ఆ నిధిని ఇప్పుడు మనం వశపరచుకోవచ్చున్న మాట!” అన్నాడు సమీరుడు.

“అవును. అయినా, అది అక్కడ ఎంతోకాలం సురక్షితంగా వుండే అవకాశం లేదు. ఎందుకంటే ప్రాణాలతో తప్పించుకున్న దొంగలకు తమ శత్రువులు జైళ్ళ పాలయ్యారని తెలియగానే, వాళ్ళు ఆ నిధిని వశపరచుకోవడానికి త్వరపడవచ్చు,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

“అది సరే, మనం ఆ శిలాద్వీపాన్నికనుగొనడం ఎలా?” అని అడిగాడు సమీరుడు.

“మొన్న మనల్ని ఓడదగ్గరికి తీసుకు వెళ్ళిన గండుమీనాలకు ఆ శిలాద్వీపం

ఎక్కడున్నదీ తెలుసనుకుంటాను. నా ఆలోచనలను పసిగట్టి, వాటికి అనుగుణంగా నడుచుకునే స్నేహితులు ఆ గండుమీనాలు. ఈ విషయంలోనూ అవి మనకు తప్పకుండా సాయపడగలవని భావిస్తున్నాను. రేపు నిండు పున్నమి. మనం శిలాద్వీపాన్వేషణకు బయలుదేరడానికి తగిన సమయం,” అన్నాడు అపూర్వుడు.

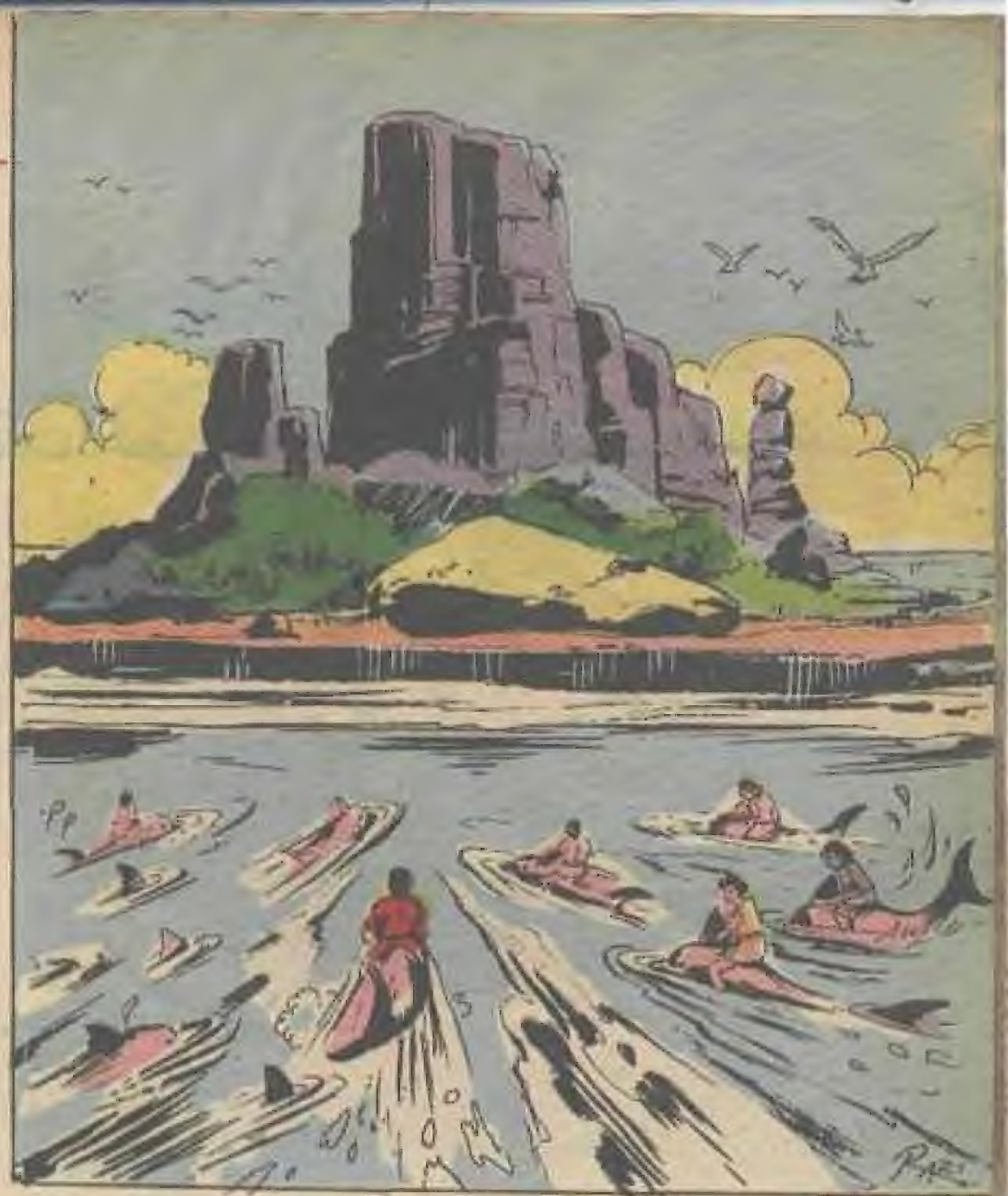
ఆ మాటలు విని సమీరుడు అమితోత్సాహంతో, “మనతోపాటు ఆ ఐదుగురు మిత్రులను కూడా తీసుకువెళ్ళదామా? మిమ్మల్ని చూడాలనీ, మీతో కలిసి సాహసయాత్ర చేయాలనీ వాళ్ళు కుతూహలపడుతున్నారు,” అని అడిగాడు.

అపూర్వుడు కొంతసేపు ఆలోచించి, సరేనని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సమీరుడు కుర్రవాళ్ళ తల్లిదండ్రుల అనుమతి తీసుకుని, వాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని మరునాడు సాయంకాలం సముద్ర తీరానికి బయలుదేరాడు. ఐదుగురు మిత్రులూ అపూర్వుణ్ణి చూడడానికి ఉరకలు వేసే ఉత్సాహంతో వచ్చారు. వాళ్ళు సముద్రతీరం చేరేసరికి అపూర్వుడు అక్కడే ఉన్నాడు. కుర్రవాళ్ళు ఆయనకు నమస్కరించారు. అపూర్వుడు చిరునవ్వుతో పలకరించాడు.

తూర్పు దిక్కున నిండు చంద్రుడు వెన్నెలలు వెదజల్లుతూండగా, అపూర్వము ఒక్కక్షణం కళ్ళుమూసుకుని గండు మీనాలను స్మరించాడు. మరుక్షణమే అలలకు ఆవల ప్రశాంతంగా ఉన్న సముద్ర జలాలను పైకి చిమ్ముతూ గండు మీనాలు ఎగిరి దూకడం కనిపించాయి. కొంతసేపటికల్లా అవి తీరాన్ని సమీపించి, ప్రయాణానికి సంసిద్ధతను తెలియజేసే విధంగా వింత ధ్వనులు చేశాయి. వాటిలో పెద్దదిగా ఉన్న గండుమీనం వీపు మీదికి అపూర్వము చేరాడు. ఆయన అజ్ఞ కాగానే, సమీరుడూ, ఐదుగురు మిత్రులూ వేర్వేరు గండుమీనాల మీదికి ఎక్కి కూర్చున్నారు. మరో పన్నెండు గండుమీనాలు వాళ్ళకు రక్షణగా వచ్చాయి. అన్నీ కలిసి కట్టుగా సముద్రంలోకి దూసుకుపోసాగాయి.

అపూర్వము ఎక్కిన గండుమీనం మిగతావాటికి దారి చూపుతూ ముందు ఈదసాగింది. ప్రశాంతంగా ఉన్న సముద్రం మీద గాలి మెల్లమెల్లగా వీచ సాగింది. అపూర్వము తలకు పైన కొన్ని సముద్రపు కాకులు గిరికిలు కొడుతూ ఎగర సాగాయి. అలా చాలా సేపు ప్రయాణంచేసి, చంద్రుడు నడినెత్తిమీదికి వచ్చిన సమయానికి, వాళ్ళు సముద్రజలం మధ్య నిటా

రుగా నిలబడిన రాక్షసుల గుంపులాగా కనిపించే శిలాద్వీపాన్ని సమీపించారు. గండుమీనాలు ఆ శిలలను అనుకుని ఆగాయి.

అపూర్వము, ఆయన ఆరుగురు మిత్రులూ గండుమీనాలపై నుంచి దిగి శిలాద్వీపంలో అడుగు పెట్టారు. పెద్దపెద్ద బండల వంటి శిలల మధ్య అసంఖ్యాక మైన గుహలు కనిపించాయి. సముద్రపు దొంగలు దాచిన నిధి ఏ గుహలో ఉన్నదో తెలుసుకోవడం ఎలా? అది అంత సులభంగా కనిపించలేదు.

కుర్రవాళ్ళు ముందున్న గుహలోపలికి తొంగిచూశారు. అక్కడ ఏదో తళతళా మెరుస్తూ కనిపించడంతో, సమీరుడు వంగి,

మెల్లగా గుహలోపలికి జొరబడ్డాడు. చుట్టూ చీకటి, నేల చిత్తడిగా ఉన్నది. సమీరుడు మోకాళ్ళ మీదికి వంగి, ముందుకు పాక సాగాడు. కాని, గుహలోపలి బొరియలలోని పాములు బుస్సు మనడంతో వాడు భయపడి వెనక్కు వచ్చేశాడు!

“సరే, ఇప్పుడు ఎలాగో ఈ శిలాద్వీపాన్ని కనుగొన్నాం. మరొకసారి వచ్చి, నిధిని నింపాదిగా వెతికి వెలికి తీయవచ్చు. ఇప్పుడు తిరిగి వెళ్ళిపోదాం,” అన్నాడొక కుర్రవాడు సమీరుణ్ణి ఓదారుస్తూ.

“అరవకండి!” అని సైగచేసి, “ఈ బండ చాటున దాక్కుందాం రండి,” అంటూ అపూర్వుడు ముందుకు నడిచాడు.

క్షణంలో ఏడుగురూ గుట్టు చప్పుడు కాకుండా, పెద్దబండ చాటున దాక్కున్నారు.

బండకవతలి వైపునుంచి, ఎవరో బిగ్గరగా నవ్వడం వినిపించింది. అపూర్వుడు ఆ శబ్దాన్ని జాగ్రత్తగా వినసాగాడు.

“ఈనాటికి, అంటే పది సంవత్సరాల తరవాత, మన కోరిక నెరవేరింది. మన కలలు ఫలించి, నిధి మనవశమయింది. మనకు అడ్డుపడిన శత్రువులు ఈపాటికి నరకంలో ఏడుస్తూ వుంటారు!” అన్న కఠోర కంఠస్వరం వినిపించింది.

“అందరూ నరకంలో లేరు, గురూ, ఇంకా కొందరు జైళ్ళలోనే ఉన్నారు!” అన్నాడు మరొకడు నవ్వుతూ.

“అలస్యం చేయకండి. త్వరగా మనం నిధిని పడవలోకి చేర్చాలి!” అని అజ్ఞాపించాడు ఒకడు దృఢమైన కంఠస్వరంతో.

“నాకు ఆకలి వేస్తున్నది. మొదట కడుపునిండా తినాలి. ఆ తరవాతే మరొక పని. మన వశమైన నిధి రెక్కలొచ్చి ఎక్కడికీ ఎగిరిపోదులే!” అన్నాడు ఇంకొకడు.

“ముందు, వచ్చిన పని పూర్తిచేయండి. నిధిని పడవలోకి చేర్చి, ఆ విమ్మట కావలసినంత తినవచ్చు, తాగవచ్చు!” అని అజ్ఞాపించాడు మొదటివాడు.

అపూర్వము బండల మధ్య నందు గుండా తొంగి చూశాడు. బండకు అవతలి వైపున బదుగురు దృఢకాయులు నిలబడి ఉన్నారు. నగలు నిండిన పెట్టెలు గుహ లోపలి గోతులలో ఉన్నాయి. సముద్రపు దొంగలు ఆ పెట్టెలను ఒక్కొక్కటిగా వెలుపలికి తీసి, పడవలోకి చేర్చడం కనిపించింది.

వాళ్ళ పని పూర్తికావడానికి అరగంట సేపు పట్టింది.

"సరే, ఇప్పుడు రండి భోజనం చేద్దాం!" అని అజ్ఞాపించాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

ఇద్దరు దృఢకాయులు, పాత్రల నిండుగా వున్న వంటకాలనూ, పీపాల నిండా వున్న పానీయాన్నీ పడవ నుంచి దించి, తెచ్చి ఒక చదునైన బండ మీద పెట్టారు. వాటి చుట్టూ కూర్చుని దొంగలు, సంతోషంగా తింటూ, తాగుతూ, ఆడుతూ, పాడుతూ పట్టరాని ఆనందంతో విచ్చల విడిగా ప్రవర్తించసాగారు. కొంత సేపటికి

సద్దుమణిగింది. వాళ్ళందరూ స్వప్న కోల్పోయి అలాగే నిద్రపోయారు!

"రండి, మనం తప్పించుకోవడానికిదే సరైన తరుణం!" అన్నాడు అపూర్వము ముందుకు నడుస్తూ.

"గండుమీనాలెక్కడ?" అన్నాడు ఒక కుర్రవాడు.

"అవి సముద్రంలో హాయిగా ఉన్నాయి. అయినా, మనం ఇప్పుడు అమూల్యమైన నిధిగల ఆ పడవలో ప్రయాణం చేద్దాం!" అంటూ అపూర్వము దొంగలు తెచ్చిన పడవకేసి చేయి చూపుతూ అటుకేసి నడిచాడు.

కుర్రవాళ్ళు అమితోత్సాహంతో పరుగున వెళ్ళి, పడవలోకి ఎక్కారు. మరుక్షణమే గండుమీనాలు వచ్చి, తమ తలలతో పడవను ముందుకు తోశాయి. కుర్రవాళ్ళు తెడ్లను అందుకున్నారు. సముద్రపు దొంగలు తప్పతాగి, స్వప్న తప్పి పడిపోయిన శిలా ద్వీపాన్ని వదిలి, పడవ తీరం కేసి వేగంగా కదలసాగింది. —(ఇంకావుంది)

డానికి ఎప్పుడైనా అక్కడికి రావడం రాజుకు అలవాటు. ఇప్పుడు కూడా రాజు ఆ విశ్రాంతి భవనంలోనే విడిది చేశారు. కుర్రవాళ్ళు, తీరం చేరుతున్నారన్న వార్త రాజుకూ అందింది. ఆ కుర్రవాళ్ళ పట్ల, ముఖ్యంగా సమీరుడిపట్ల రాజుకు అమితమైన అభిమానం. అందువల్ల ఆయనకూ వాళ్ళను చూడాలనిపించింది. వెంటనే రాజు గుర్రం మీద సముద్ర తీరానికి బయలుదేరాడు. ఆయన వెంట అంగరక్షకులు వచ్చారు. రాజు సముద్ర తీరం చేరేలోగా, కుర్రవాళ్ళ తల్లి దండ్రులూ, బంధుమిత్రులూ, ఇతర గ్రామస్తులూ అక్కడ చేరారు. వాళ్ళం

దరూ రాజును చూడగానే గౌరవంతో నమస్కరించారు.

“కుర్రవాళ్ళు ఎక్కడికి వెళ్ళారో తెలుసా?” అని అడిగాడు రాజు గ్రామ పెద్దను.

“తెలియదు ప్రభూ, ఎక్కడికి వెళ్ళారో, ఎందుకు వెళ్ళారో, ఎవరికి తెలియదు!” అన్నాడు గ్రామ పెద్ద వినయంగా.

సముద్రంలో పడవ అంచున కూర్చుని, ప్రయాణం చేస్తూన్న అపూర్వుడు, తీరంలో రాజూ, గ్రామ ప్రజలూ గుమిగూడిన విషయం గ్రహించి, సమీరుడితో “ఇక నేను వెళతాను. రాజు ఉత్తముడు. నువ్వు తీసుకు వెళుతున్న ఈ నిధిని పేద ప్రజల బాధలు పోగొట్టడానికి ఉపయోగించమని రాజుగారితో చెప్పి,” అన్నాడు.

సమీరుడు, అపూర్వుడికి భక్తితో నమస్కరించాడు. అయినా, అతని మనసులో అపూర్వుడు అప్పుడే వదిలి వెళుతున్నాడే అని కొంత విచారం కలిగింది. ఆ సంగతి గ్రహించిన అపూర్వుడు, “మిత్రమా, ధైర్యంగా వెళ్ళు. అంతా మంచే జరుగుతుంది. నిధి దొరికిందన్న ఆనందంలో, శిలాద్వీపంలో స్పృహతప్పి పడిపోయిన దొంగలను గురించి మరిచిపోవద్దు సుమా! వాళ్ళను అలాగే వదిలేస్తే మరణించ

గలరు. వాళ్ళను కాపాడమని రాజుగారికి చెప్పి." అంటూ పడవపై నుంచి, పక్కనే ఈడుతూ వస్తున్న గండుమీనం మీదికి ఉరికాడు. వెంటనే ఆ గండుమీనం పడవ నుంచి దూరంగా, వెళ్ళసాగింది. సమీరుడు అటుకేసి తిరిగి చూశాడు. రెప్ప పాటులో అది అమిత వేగంతో బాణంలా దూసుకు పోసాగింది !

పడవ, నది సముద్రంలో కలుస్తున్న ప్రాంతాన్ని చేరింది. అలలు తక్కువగా ఉండడంవల్ల, అక్కడి జలం ప్రకాంతంగా ఉన్నది. దృఢకాయులయిన గ్రామస్తులు కొందరు నీళ్ళలోకి దిగి, కుర్రవాళ్ళు పడవలో నుంచి, గట్టు చేరడానికి సాయపడ్డారు.

సమీరుడు రాజుకు సమస్కరించి, దొంగలు దాచిన నిధిని ఎలా తీసుకు వచ్చిందీ ఆయనకు క్లుప్తంగా చెప్పాడు. పడవ దగ్గరికి వెళ్ళి, పెట్టెలనిండా వున్న నగలనూ, విలువైన ఆభరణాలనూ చూసిన రాజు, అనందాశ్చర్యాలకు అవదులు లేవు. ఆ నిధిని పేదల బాధలు పోగొట్టడానికి, ఉపయోగించగలమని, సమీరుడికి ఆయన హామీ ఇచ్చాడు. అందుకు తగిన వధకాలు ఆలోచించమని, రాజు సమీరుణ్ణి కోరాడు.

"ప్రభూ, ఈ నిధిని తమ విక్రాంతి భవనంలోనే దాచండి. అది అక్కడే సురక్షితంగా ఉంటుంది," అన్నాడు సమీరుడు.

“అలాగే చేద్దాం,” అన్నాడు రాజు తల పంకిస్తూ.

“మరొక ముఖ్య విషయం ప్రభూ,” అన్నాడు సమీరుడు.

“ఏమిటి?” అని అడిగాడు రాజు.

“శిలాద్వీపంలో చిక్కుకు పోయిన సముద్రపు దొంగలను అక్కడి నుంచి తీసుకురావాలి!” అన్నాడు సమీరుడు.

“ఎందుకూ? వాళ్ళను అక్కడే వదిలేస్తే ఏం?” అని అడిగాడు రాజు.

“చచ్చిపోతారు ప్రభూ!” అన్నాడు సమీరుడు.

“వాళ్ళను అక్కడి నుంచి కాపాడి తీసుకువచ్చినా, వాళ్ళకు మరణశిక్ష

విధించవలసి వుంటుంది. ఎందరెందరో అమాయకులను, హింసించి చంపి, ఎన్నో కుటుంబాలను సర్వనాశనంచేసిన ఆపరమ కిరాతకులకు అది సరైన శిక్ష అవుతుంది. సరే, నీ ఇష్టానుసారం, వాళ్ళను మొదట ఇక్కడికి తీసుకువద్దాం. ఆ తరువాత న్యాయసమ్మతమైన శిక్ష వేద్దాం,” అని రాజు, అంగరక్షకులవైపు తిరిగి, వాళ్ళల్లో ఒకడి ద్వారా రాజధానికి సందేశం పంపాడు.

ఆ తరువాత రాజాజ్ఞప్రకారం, నిధిని భటులు రాజుగారి విశ్రాంతి భవనంలోకి తరలించారు.

మధ్యాహ్నానికి రాజధాని నుంచి యాభై మంది సైనికులతో, రెండు పెద్ద పడవలు నదీ సంగమం దగ్గరికి వచ్చి చేరాయి. సమీరుడూ, అతడి మిత్రులూ, సైనికులకు శిలాద్వీపానికి దారి చూపడానికి ముందుకు వచ్చారు. ఖాళీగా వున్న తాము వచ్చిన దొంగల పడవలో, సమీరుడూ, అతడి మిత్రులూ, సేనానాయకుడూ ఎక్కి కూర్చున్నారు. వాళ్ళ పడవముందూ, దాని వెనక సైనికులున్న రెండు పడవలూ శిలాద్వీపం కేసి బయలుదేరాయి.

వాళ్ళు శిలాద్వీపాన్ని సమీపిస్తూండగా, అప్పుడే తెల్లవారుతున్నది. పడవలను

ఎక్కడ ఆపి, లంగరు దించాలో సమీ
రుడు సూచించాడు. అక్కడికి కొన్ని
గజాల దూరంలోనే పెద్ద పెద్ద బండలు
ఉన్నాయి.

హఠాత్తుగా ఒక రాయి దూసుకువచ్చి,
సమీరుడి దగ్గర నిలబడిన సేనానాయ
కుడి పక్కన పడింది! దాని నుంచి
చప్పున పక్కకు తప్పుకున్న సేనా
నాయకుడు, "ఆ మూర్ఖులు మనల్ని
ఎదిరించాలనుకుంటున్నారు!" అని,
బండల కేసి తిరిగి, "మీరు ఎంత
పోరాడినా, మా నుంచి తప్పించుకోలేరు.
మీరు ఐదుగురే వున్నారు. మేము యాభై
మంది సైనికులం వచ్చాం. మర్యాదగా
లోంగిపోండి. నా మాట విని, లోంగి

పోయారంటే, మీకు విధించే శిక్ష కూడా
అంత కఠినంగా వుండదు. ఎదురు
తిరిగారో, చావు తప్పదు!" అని గంభీర
స్వరంతో గట్టిగా హెచ్చరించాడు.

అయినా, రాళ్ళు బాణాల్లా రివ్వ
రివ్వన వచ్చి పడసాగాయి. రాను, రానూ
వాటి ఉధృతం ఎక్కువయింది.

"ఊఁ....వదలండి!" అని అజ్ఞాపిం
చాడు సేనానాయకుడు.

మరుక్షణమే, రాళ్ళు వస్తూన్న దిక్కు
కేసి ఒక్కసారిగా యాభై బాణాలు
దూసుకు పోయాయి!

అటుపైన రాళ్ళు పడడం ఆగి
పోయింది. పడవలు, నులభంగా బండ
లోంగి పోయాయి!

సేనానాయకుడు సమీరుడితో, "అదొంగల కంటబడకుండా నువ్వు, నీ మిత్రులూ ఇక్కడే పడవలో కూర్చోండి. మేము అదుర్కార్గులను పట్టి బంధిస్తాం!" అంటూ కిందికి దిగాడు.

సేనానాయకుడు లొంగి పొమ్మని మళ్ళీ ఒకసారి దొంగలను గట్టిగా హెచ్చరించాడు. అయినా, అటువైపు నుంచి సమాధానం ఏదీ రాలేదు. సైనికులు ఎత్తయిన బండల పైకి ఎక్కి చూశారు. కాని, దొంగలజాడ లేదు.

"వాళ్ళు ఏ గుహలోనో దాక్కుని వుంటారు!" అని సేనానాయకుడు, పదిమంది సైనికులను ద్వీపముఖంలో

కాపలాగా వుంచి, మిగతా నలభైమందిని, బదుగురు చొప్పున ఎనిమిది జట్లుగా విడదీసి, వాళ్ళను ద్వీపాన్ని ఒక్కసారిగా చుట్టుముట్టి, గుహలన్నిటినీ వెదకమని ఆజ్ఞాపించాడు.

సమీరుడూ, అతడి మిత్రులూ పడవలో నిలబడి, జరుగుతూన్న దానిని అమితాసక్తితో చూడసాగారు.

"సమీరా!" అన్న మధుర కంఠస్వరం విని సమీరుడు ఉలిక్కిపడి, ఆ పిలుపు వినిపించిన దిక్కుకేసి చూశాడు.

అపూర్వుడు ఒక బండమీద చిన్నగా నవ్వుతూ నిలబడి వున్నాడు.

"సముద్రపు దొంగలు, ద్వీపం తూర్పు దిక్కున ఉన్న సొరంగంలో దాక్కుని వున్నారు. కాలయాపన కాకుండా, ఆ సొరంగాన్ని వెతికించమని సేనానాయకుడితో చెప్పి," అన్నాడు అపూర్వుడు.

సమీరుడు అమితోత్సాహంతో, పడవలో నుంచి, కిందికి దూకి, క్షణంలో సేనానాయకుణ్ణి సమీపించాడు.

"నిన్ను పడవలోనే ఉండమన్నాను కదా ఎందుకిలా వచ్చావు?" అన్నాడు సేనానాయకుడు అప్యాయంగా.

"నిజమే. అయినా, మీకొక ముఖ్యమైన విషయం చెప్పవలసి వచ్చింది. దొంగలు అయిదుగురూ, ద్వీపం తూర్పు దిక్కున

వున్న సొరంగంలో దాక్కుని ఉన్నారు." అన్నాడు సమీరుడు.

"ఆ సంగతి నీకెలా తెలిసింది?" అని అడిగాడు సేనానాయకుడు.

"మొదట నిధిని ఎలా కనుగొన్నామో, దొంగల నుంచి ఎలా తప్పించుకున్నామో, అలాగే ఇప్పుడు ఇది కూడా తెలిసింది!" అన్నాడు సమీరుడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

సమీరుడు నిజమే చెబుతున్నాడని గ్రహించాడు సేనానాయకుడు. వెంటనే అతడు పదిమంది సైనికులను సమీరుడు నూచించిన సొరంగం కేసి నడిపించాడు. సొరంగద్వారం సమీపించగానే, "మీరు దాక్కున్న స్థలం తెలిసిపోయింది. ఇప్పుడయినా గుట్టుగా లొంగిపోతారా? లేక మాచేత చావాలనుకుంటున్నారా?" అని హెచ్చరించాడు సేనానాయకుడు మళ్ళీ.

"చావు మాకు కాదు; మీకు. ఎవరైనా సొరంగంలోకి అడుగు పెట్టారో, ప్రాణాలు దక్కవు. జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించాడు, సొరంగంలోని దొంగలనాయకుడు.

మరుక్షణమే సొరంగంలో, ఆ చివరి నుంచి భయంకర కంఠస్వరం వినిపించింది: "ఈ సొరంగం భయంకరమైన త్రాచుపాములకు నిలయం. మీరిక్కడ ఇంకొక్క నిమిషం అగాలో భయంకరమైన చావు తప్పదు!"

త్రాచుపాములకన్నా భయంకరంగా ఉన్న ఆ కంఠస్వరం విని దొంగలు గడగడ వణికిపోయారు. త్రాచులకు నిలయమైన ఈ చీకటి సొరంగంలోకి మానవ మాత్రుడెలా వచ్చాడు? ఇది గుహను అవహించిన భూతం హెచ్చరిక కాదు కదా! అని హడలిపోయారు వాళ్ళు.

"లొంగిపోదాం!" అన్నాడు దొంగలనాయకుడు.

దొంగలు ఒక్కొక్కరుగా, సొరంగం నుంచి, చేతులు పైకెత్తి మెల్లగా బయటకు రాసాగారు. తలలు వంచుకుని, నిలువెల్లా వణికిపోతూ సేనానాయకుడి ఎడట నిలబడిన దొంగల రెక్కలు విరిచికట్టారు సైనికులు. —(ఇంకావుంది)

10

[అపూర్వడు, సమీరుణ్ణి బందిపోటు దొంగలనుంచి రక్షించాడు. అపూర్వడి ఆదేశానుసారం సమీరుడు, సముద్రపు దొంగల పాలయిన బదుగురు కుర్రవాళ్ళను కాపాడాడు. శివాద్వీపంలో దొంగలు దాచిన నిధిని, అపూర్వడి కోరిక మేరకు ప్రజోపయోగ కార్యాలకు ఉపయోగించ మని, సమీరుడు రాజుకు అప్పగించాడు. సముద్రపు దొంగలు బందీలయ్యారు.—తరువాత]

దారిదోపిడిలు జరిపే బందిపోటు దొంగలూ, వర్తకుల ఓడలను దోచుకునే సముద్రపు దొంగలూ బందీలుగా పట్టు బడడంతో రాజ్యంలో దొంగల భయం తొలగిపోయింది. అద్భుత శక్తులుగల దివ్య పురుషుడేవరో, మంచివారికి రక్షణగా ఉన్నాడన్న వదంతి పుట్టడంవల్ల, దుర్మార్గుల దుండగాలు తగ్గాయి. ధర్మవర్తను డయిన రాజు, సమీరుణ్ణి తన సలహా

దారుగా నియమించుకున్నాడు. రాజ్యంలో ఎలాంటి సమస్యలూ లేకుండా కొంతకాలం జరిగింది.

అపూర్వడు హిమాలయాలను చేరి సదానందముని తపస్సు చేసుకుంటున్న గుహ సమీపంలోనే ధ్యానంలో గడప సాగాడు. ఈ విషయం ఒక్క సమీరుడికి మాత్రమే తెలుసు. ఏకాగ్రచిత్తంతో ఎప్పుడు తలుచుకున్నా మరుక్షణమే ఎదట ప్రత్యక్ష

మయ్యేటట్టు, అపూర్వము సమీరుడికి వరమిచ్చి వెళ్ళాడు.

ఒకనాడు, హిమాలయాలలోని సదానందముని, అపూర్వజ్ఞుని దగ్గరికి పిలిచి, "నాయనా, నీకు పూర్వం, మహానుభావులైన ఎందరో మునులూ, యోగులూ కఠినమైన తపస్సు ఆచరించి యోగవిద్యలెన్నిటినో అభ్యసించి, పరిపూర్ణత సాధించారు. వాటినే నువ్వు మళ్ళీ ఇప్పుడు ఆచరించవలసిన అవసరం లేదు. అయితే, విశిష్టమైన కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించవలసిన ముఖ్యమైన బాధ్యత నీకున్నది. నేను సాధించిన యోగశక్తిలో కొంత నీకు ప్రసాదిస్తున్నాను. దానిని నువ్వు మానవ

జాతి అభ్యుదయానికి ఉపయోగించాలి!" అన్నాడు.

"నేను మొదటినుంచి చేస్తున్నది అదే కదా! తమ కోరికకు భిన్నంగా ప్రవర్తించి, నేను తమకు నిరాశ కలిగించలేదు కదా!" అన్నాడు అపూర్వము విసయంగా.

"లేదు. నాయనా, నా సంకల్పాలన్నిటినీ నువ్వు నెరవేర్చావు. నిన్ను చూస్తూంటే ఆనందంగా ఉన్నది!" అన్నాడు ముని.

"ధన్యుణ్ణి, మహాత్మా! ప్రస్తుతం రాజ్యంలో అన్నీ సవ్యంగానే సాగుతున్నవి. చిన్న చిన్న సమస్యలున్నాయి. అయితే, ప్రజలే వాటిని పరిష్కరించుకోవాలి. మానవ జీవితంలో ప్రయత్నం ప్రధానం కదా! పొరాడితేగాని అభివృద్ధి సాధించలేమన్న విషయం మీకు తెలియనిదా, మహాత్మా!" అన్నాడు అపూర్వము.

"నీ వన్నది నిజమే. అయినా, మానవ స్వభావం చాలా క్లిష్టమైనది. కాంతి యుతంగా జీవితం సాగించడం కొందరికి సాధ్యపడదు. ఎప్పుడూ, ఏదో ఒక సమస్య కావాలి. అప్పుడుగాని అలాంటి వాళ్ళకు నిద్రపట్టదు!" అన్నాడు ముని.

అపూర్వము మునికేసి, అదుర్దాగా చూస్తూ, "అంటే, అలాంటి వ్యక్తులెవరైనా ప్రస్తుతం దురాగతాలకు పూనుకుంటున్నారా?" అని అడిగాడు.

"అవును, నాయనా. అలాంటి వాళ్ళు, నువ్వు మంచి మార్గానికి మళ్ళించిన బంది పోట్లా, సముద్రపుదొంగలకన్నా అపాయకరమైనవాళ్ళు. బందిపోట్లా, దొంగలూ మామూలు మనుషులు. అయితే, ఇప్పుడు నేను చెబుతున్న వ్యక్తులు సమాజంలో పెద్ద మనుషులు. కొందరికి కావలసినంత అధికార బలం వున్నది. మరికొందరికి అత్యధికమైన ధన బలం ఉన్నది. ఇంకా కొందరికి అపరిమితమైనబుద్ధిబలం కూడా ఉన్నది!" అన్నాడు ముని నిట్టూరుస్తూ.

"వాళ్ళు ఇప్పుడేం చేయనున్నారు?" అని అడిగాడు అపూర్వుడు ఆదుర్దాగా.

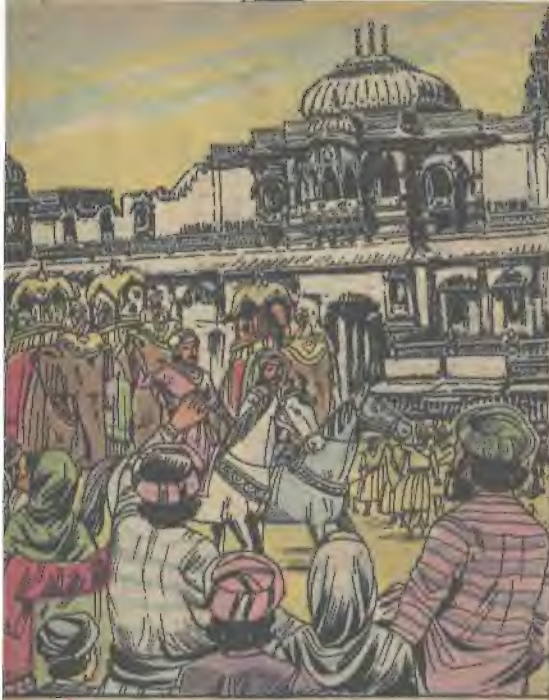
"ఆ సంగతి నువ్వే కనిపెట్టాలి. నేనొక సారి మానవజాతి భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచిస్తూ, అలాగే ధ్యానావస్థలోకి వెళ్లాను. అప్పుడు నా దివ్యదృష్టికి ఒక దృశ్యం గోచరించింది. ఇద్దరు పెద్దమనుషులు ఏదో అపవిత్ర కార్యం గురించి రహస్యంగా ఆలోచించడం తెలియవచ్చింది. ఆ ఇద్దరిలో ఒకరిని మాత్రం నేనెరుగుదును. అతడు రుద్రపురి ప్రధాన మంత్రి. వారిరువురూ రేపురాత్రికి మళ్ళీ రహస్యాలోచన జరుపనున్నట్లు తెలిసింది. కాని, వాళ్ళ పథకం వివరాలు తెలియలేదు. నువ్వు ప్రధానమంత్రి ఇంటికి వెళ్ళి, అక్కడి పరిస్థితుల గురించి, వాళ్ళ దుష్టపథకం

గురించి తెలుసుకోవాలి!" అని చెప్పినదానందముని అపూర్వుణ్ణి ఆశీర్వదించాడు.

సాయంకాలమయింది. రుద్రపురిలోని దేవాలయాలలో గంటానాదాలూ, శంఖారావాలూ మారుమోగాయి. రాజప్రాసాదానికి, ప్రధానమంత్రి భవనానికి మధ్య బ్రహ్మాండమైన వటవృక్షం ఒకటి ఉన్నది. ఆ వటవృక్షం కొమ్మల చాటున దాక్కున్న అపూర్వుడు, ప్రధానమంత్రి భవనంలోకి ప్రవేశించడానికి అవకాశంకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

రాజప్రాసాదం ముందు కొందరు అనందోత్సాహంతో ఏవో మాట్లాడుకుంటూ

అటూ ఇటూ హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు. అటుగా వచ్చిన ఒక వ్యక్తి, ఎదురుపడిన రాజోద్యోగిని, "ఏమిటి విశేషం? ఎందుకి హడావుడి?" అని అడిగాడు.

"మన యువరాణి కృష్ణకుమారిగారు లావణ్యపురినుంచి తిరిగివస్తున్నారు. ఆమె తన మేనమామ లావణ్యపురి రాజు జయవర్మ దగ్గరికి వెళ్ళి ఆరునెలల తరవాత ఇప్పుడే వస్తున్నారు. అందుకే ఈ కోలాహలం!" అన్నాడు రాజోద్యోగి.

మరి కొంతసేపటికి చక్కగా అలంకరించిన అందమైన ఏనుగు అంబారి మీద, బంగారు గొడుగు నీడన యువరాణి కృష్ణకుమారి రాజప్రాసాదాన్ని సమీపించింది.

ఆమె ఎక్కిన ఏనుగుకు ముందూ, వెనకా రెండు ఏనుగుల మీద నలుగురేసి చెలికత్తెలు కూర్చున్నారు. ఏనుగులకు ముందూ, వెనకూ ఇరువైపులా గుర్రాలమీద రక్షకభటులు వచ్చారు.

ముందు చెలికత్తెలు దిగి, యువరాణి వున్న ఏనుగు దగ్గరికి వెళ్ళారు. మావటివాడి సూచన ప్రకారం, యువరాణి ఏనుగు మెల్లగా కిందికి వంగింది. భటులు ఒక మెత్తటి ఆసనాన్ని తెచ్చి ఏనుగు పక్కన వేశారు. యువరాణి ఆసనం మీదికి దిగి, ఆ తరవాత నేలపై అడుగుపెట్టింది.

అప్పటికే అక్కడికి చేరిన రాజు విశ్వవర్మ మందహాసంతో కుమార్తెకు ఎదురు వచ్చాడు. తండ్రికనిపించగానే యువరాణి అనురాగంతో చేతులు సాచింది.

"రా, తల్లీ," అంటూ రాజు ఆమెను ఆప్యాయంగా పలకరించాడు.

యువరాణి కృష్ణకుమారి రుద్రపురి రాజు విశ్వవర్మ ఏకైక సంతానం. యువరాణి పనిపాపగా ఉన్నప్పుడే తల్లి మరణించింది. కాని, రాజు ఆ తరవాత వివాహమాడడానికి అంగీకరించలేదు. రుద్రపురికి పొరుగు రాజ్యమైన లావణ్యపురి రాజు జయవర్మ, యువరాణికి మేనమామ. ఆయనకు సంతానం లేదు. కాబట్టి ఆయన తన సోదరి కుమార్తెను తన కుమార్తెలా

భావించసాగాడు. సోదరి మరణించడంతో ఆ అభిమానం ఇనుమడించింది. అందు వల్ల ప్రస్తుతం యువరాణి కృష్ణకుమారి ఇరుగుపొరుగు రాజ్యాలయిన రుద్రపురికి, లావణ్యపురికి వికైక వారసురాలు! మేన మామ జయవర్మను తండ్రిలాగానూ, లావణ్యపురిని తన సొంత రాజ్యంలాగానూ ఆమె భావిస్తుంది. అందుకే అక్కడ అరు నెలలు గడిపి తిరిగివస్తున్నది!

యువరాణి మెడలో ముత్యాలహారం మధ్య మిరమిట్లు గొలుపుతూన్న అద్భుత మణిని చూసి, రాజు, "నిమిటిది?" అని అడిగాడు అమితాశ్చర్యంతో.

"నేను లావణ్యపురి నుంచి మరింత సంపన్నురాలిగా తిరిగివచ్చాను, నాన్నా!" అన్నది యువరాణి.

రాజు ఆమె కంఠహారంలోని మణిని చేతితో తాకి, పరిశీలనగా చూస్తూ, "ఇది అద్భుతమైన చంద్రకాంతమణి కాదు కదా?" అని అడిగాడు.

"అవునునాన్నా, ఇది చంద్రకాంతమణి. దీనిని ఎంతకాలమని అలంకరించుకో కుండా ఖజానాలో దాచడం? పైగా, ఇప్పుడు మన రెండు రాజ్యాలలోనూ, శాంతి భద్రతలకు లోటు లేదు. అందు వల్ల, ఇదే శుభతరుణంగా భావించి, మామ చంద్రకాంతమణితో ఒక ప్రత్యేక హారం

చేయించి నా మెడలో వేశాడు. బావుందా నాన్నా!" అని అడిగింది యువరాణి.

"మీ మామ చాలా గొప్పవాడు తల్లీ," అంటూ రాజు యువరాణిని అప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

"ఇన్నాళ్ళూ నీకంటబడకుండా దూరంగా వున్న అదృష్టం, ఇప్పుడు నిన్ను సమీపించ సున్నది. చేయిసాచి అందు కోవడమే తరువాయి!" అన్నాడు మాంత్రికుడు పరమానందంతో.

ప్రధాని మౌనంగా వింటున్నాడు.

"అయితే, అదృష్టం దానంతటా అదే నీ దగ్గరికి వచ్చిందనుకుంటున్నావేమో!

అది నిజం కాదు. నేను నా మంత్రశక్తిని ప్రయోగించాను. లావణ్యపురి రాజు మనసు మార్చాను. ఆయనకు తెలియకుండానే, ఆయన మనసులో, చంద్రకాంతమణిని యువరాణి కృష్ణకుమారి మెడలో వేయాలన్న కోరికను వుట్టించాను," అన్నాడు మాంత్రికుడు గర్వంగా మునివేళ్ళతో గడ్డం దువ్వుకుంటూ.

"అలాగా! మీ శక్తిని నేనెరుగుదును మహత్మా!" అన్నాడు ప్రధానమంత్రి.

మాంత్రికుడు మహత్ముడా? పరమదుర్మార్గుడు! అనుకున్నాడు చాటునుంచి వాళ్ళ సంభాషణలు వింటూన్న అపూర్వుడు.

"జయవర్మకుగాని, వశ్యవర్మకుగాని, చంద్రకాంతమణి గొప్పదనం తెలియక పోవడం మన అదృష్టం. ప్రపంచంలోని విలువైన మణులలో అదొక్కటి అన్న విషయం మాత్రమే వాళ్ళకు తెలుసు. ఆ మణి అద్భుతశక్తులను గురించి వాళ్ళ కేమాత్రం తెలియదు," అని బిగ్గరగా నవ్వుబోయి, చప్పున అప్పుకున్నాడు మాంత్రికుడు.

దాదాపు గంటసేపు వాళ్ళిరువురు రహస్య ఆలోచనలు జరిపారు. వాళ్ళ సంభాషణలు చిన్న అపూర్వుడికి అక్కడి విషయాలన్నీ అర్థమయ్యాయి. ప్రధానమంత్రి, మాంత్రికుడూ చిన్ననాటి స్నేహితులు. బాల్యంలో వాళ్ళిద్దరూ ఒకే గురుకులంలో ఒకే గురువు వద్ద విద్యనభ్యసించారు. వాళ్ళ గురువుకు గురువు, అద్భుతశక్తులు గల చంద్రకాంతమణిని, అనాటి లావణ్యపురి రాజైన ఈనాటి జయవర్మ తాతకు బహూకరించాడు. ఆ రోజు నుంచి మూడు తరాలుగా, లావణ్యపురి రాజకుటుంబానికి చెందిన ఖజానాలోనే ఆ చంద్రకాంతమణి పడి ఉన్నది!

మాంత్రికుడు ఒకనాడు ప్రాచీన తాళపత్ర గ్రంథాలను పరిశీలిస్తుండగా ఒక రహస్యం బయటపడింది. చంద్రకాంతమణి అద్భుతశక్తులు గలదని, దానిని

ధరించి, కొన్ని ప్రత్యేకపూజలు జరిపినట్టు
యితే, రాజులందరికీ చక్రవర్తి కావచ్చు
నన్న విషయం తెలిసింది. ఆ క్షణం
నుంచి, ఆ చంద్రకాంతమణిని ఎలాగైనా
తన కైవసం చేసుకోవాలని మాంత్రికుడు
తెగ ఆలోచిస్తున్నాడు. వాడు లావణ్యపురి
రాజు జయవర్మను దర్శించి, యువరాణి
కృష్ణకుమారి దుష్టశక్తి ప్రభావానికి లోబై
వున్నదనీ, ఆమెను రక్షించుకోవాలంటే,
ఆమె మెడలో విలువయిన మణిహారం
వేయాలనీ చెప్పాడు. మేనకోడలి మీది
అభిమానం కారణంగా, జయవర్మ
వెంటనే, చంద్రకాంతమణి పొదిగిన
హారాన్ని ఆమె మెడలో వేశాడు. అయితే,
ఆయన దుష్టశక్తి ప్రభావం విషయం
ఆమెకు చెప్పలేదు.

తన మంత్రశక్తిని ప్రయోగించి జయ
వర్మ మనసులో మార్పు తెచ్చాననీ,
అందుకే ఆయన విలువయిన చంద్ర
కాంతమణిని వదులుకోవడానికి సిద్ధపడ్డా
డనీ, మాంత్రికుడు ప్రధానమంత్రికి

కల్పించి చెప్పాడు. మంత్రి ఆ చూటలు
నమ్మాడు. మంత్రవేత్త అయిన తన
స్నేహితుడి సహాయంతో, తాను గొప్ప
చక్రవర్తి కావాలని, ప్రధాని కలలు కన
సాగాడు. అయితే, చంద్రకాంతమణి
చేతికి రాగానే, ప్రత్యేకపూజలు చేయించా
లన్న సాకుతో దానిని అపహరించి, తనే
చక్రవర్తి కావాలని మాంత్రికుడు పథకం
వేశాడన్న సంగతి ప్రధాని గ్రహించలేక
పోయాడు!

మనుమల కళ్ళలోకి చూసి వారి
స్వభావాలను తెలుసుకోగలగ్గి అపూర్వ
డికి ఉన్నది. ప్రధానమంత్రి మూర్ఖుడే
కాని, మాంత్రికుడు కరుడుగట్టిన స్వార్థ
పరుడనీ, తన స్వార్థం కోసం ఎంతకైనా
తెగించగల దుర్మార్గుడనీ అపూర్వం
గ్రహించాడు. అటువంటి దుర్మార్గుడు
చక్రవర్తి అయితే, మానవజాతి మనుగడ
ఏమవుతుంది? మంచివాళ్ళ భవిష్యత్తు
ఏమవుతుంది? అని అపూర్వం ఆలో
చించసాగాడు. —(ఇంకావుంది)

అపూర్వ నాదానందము

11

[నాదానందముని అదేశానుసారం, దుర్బాధులను ఎదిరించడానికి అపూర్వము హిమాలయాల నుంచి దుద్రపురికి వచ్చాడు. దుద్రపురి యువరాణి కృష్ణకుమారి కంఠహారంలోని మహిమగల చంద్రకాంతమణిని కాజేయడానికి, దుష్టమాంత్రికుడు తన బాల్యమిత్రుడయిన ప్రధానమాంత్రిక రహస్యాలోచన జరపడం, అపూర్వము చాటునుంచి విన్నాడు.—తరువాత]

మాంత్రికుడు ప్రధానమాంత్రి భవనం నుంచి, వెలుపలికి వచ్చేసరికి అర్ధరాత్రి అయింది. వాడు నల్లటిదుస్తులు ధరించడంవల్లా, నల్లటిజుట్టూ, పొడవాటి గడ్డం కారణంగా చీకటిలో చీకటిగా నడవ సాగాడు.

చంద్రకాంతమణితో మాంత్రికుడు ఎటువంటి పూజలు చేయనున్నాడు? ఆ పూజా విధానాలను వాడు ఎవరినుంచి.

నేర్చుకున్నాడు? ఎప్పుడు చేస్తాడు? మొదలైన విషయాలను తెలుసుకోవాలన్న ఉత్సాహంతో, అపూర్వము మాంత్రికుడికి వెనకగా, కొంతదూరంలో, 'అడుగుల చప్పుడు వినిపించకుండా నడవసాగాడు. తన వెంట మరొకరు వస్తున్నారన్న విషయం మాంత్రికుడికి తెలియదు.

నగరం పొలిమేర దాటాక, దారిపక్కన ఉన్న ఒక పొదలోనుంచి, బలమైన ఎలుగు

బంటి ఒకటి వచ్చి, మాంత్రికుడి ముందు వంగింది. మాంత్రికుడు దాని వీపుమీద కూర్చున్న తరవాత, అది అమితవేగంతో అరణ్యంకేసి పరిగెత్త సాగింది. వేగంగా పరిగెత్తడం అపూర్వ్యుడికి కొత్తకాదు గనక, అతడు దాన్ని వెంబడించి పరిగెత్త సాగాడు!

కొంతసేపటికి వాళ్ళు అడవిలోని ఒక చిన్న నదీతీరం సమీపించారు. ఎలుగు బంటి వీపు మీది నుంచి కిందికి దిగిన మాంత్రికుడు దాని చెవులు పట్టుకుని గట్టిగా మెలిపెడుతూ, "మూర్ఖుడా, పరిగెత్తడం కూడా మరిచిపోయినట్టున్నావు, ఛీ ఛీ! వెళ్ళి, బేతాళ వటవృక్షం దగ్గర

వుండు. నేను వస్తాను," అని అజ్ఞాపించాడు కోపంగా.

ఎలుగుబంటి సరేనన్నట్టు గుర్రుపెట్టి, వెనుదిరిగి వెళ్ళి చీకటిలో కలిసిపోయింది. ఆ మృగం పరిస్థితి చూసి, అపూర్వ్యుడికి జాలి కలిగింది. అతడు కూడా ఒక్కొక్కసారి జంతువులపై ప్రయాణం చేయడం కద్దు. అయినా, అతడు జంతువులను బెదిరించడు, హింసించడు. ప్రేమతో, కృతజ్ఞతగా వదులుచుంటాడు. అందువల్ల జంతువులు కూడా అతనిపట్ల ఎంతో అప్యాయతను కనబరుస్తాయి. అయితే, ఈ మాంత్రికుడు ఎలుగుబంటిని మంత్ర ప్రభావంతో లొంగదీసుకుని, హింసించి దాని చేత ఊడిగం చేయించుకుంటున్నాడు!

మాంత్రికుడు నదిని సమీపించి, ఏదో మంత్రం పఠిస్తూ మూడుసార్లు చప్పట్లు చరిచాడు. కొంతసేపటికి నదిలో దూరంగా నీళ్ళను పైకి చిమ్ముతూ, ఒక పెద్దమొసలి పైకి లేచి మాంత్రికుడు నిలబడి వున్న ఒడ్డుకేసి ఈడుకుంటూ వచ్చింది. దగ్గరికి రాగానే, మాంత్రికుడు ఎగిరి దాని వీపు మీద కూర్చుని, "ఊ, వేగంగా పో!" అని అజ్ఞాపించాడు.

మొసలి పడమటి దిశగా ఈడుకుంటూ బాణంలా దూసుకుపోసాగింది. దానిని

అనుసరించి, అపూర్వుడు కూడా ఒడ్డు మీద పరిగెత్తసాగాడు.

అకాశంలోరేఖామాత్రంగానేచంద్రుడు కనిపిస్తున్నాడు. అక్కడక్కడా చుక్కలు మెరుస్తున్నాయి. నదికి రెండు వైపులా పొదలనుంచి, నక్కల ఊళలూ, గుడ్ల గూబల అరుపులూ వినిపిస్తున్నాయి. అప్పుడప్పుడు దూరంనుంచి పులి గాంధ్రీంపు వినిపిస్తున్నది. అయినా, భయం అంటే ఎరుగని అపూర్వుడు, వాటిసంతా లెక్కచేయకుండా, మాంత్రి కుణ్ణి వెంబడించి పరిగెత్తసాగాడు.

అలా చాలా దూరం వెళ్ళాక, నది రెండు పాయలుగా చీలి, అందులో ఒక

పాయ ఇరువైపులా కొండలుగల ఒక ఇరు కైన సొరంగ మార్గంలోకి ప్రవేశించింది. అది చిమ్మచీకటి కమ్ముకున్న సొరంగ మార్గం. మొసలి సొరంగంలోకి సునాయా సంగా ప్రవేశించింది. అంతవరకూ నది ఒడ్డున పరిగెత్తుతూన్న అపూర్వుడు, నీళ్ళ లోకి దూకి, మొసలిని అనుసరించి, ఈదుకుంటూ వెళ్ళసాగాడు.

మొసలి ఒక గుహ ముఖద్వారం దగ్గరికి వెళ్ళి ఆగింది. వెంటనే మాంత్రి కుడు దాని వీపు మీది నుంచి ఒక్క గెంతులో దాపులనున్న పెద్ద బండ మీదికి ఎగిరి దూకాడు.

"ఎవరక్కడ?" అన్న అతి భయంకర మైన కీమ కంఠస్వరం గుహలోపలినుంచి వినిపించింది. అటువంటి వింత కంఠ స్వరాన్ని అపూర్వుడు అంతకుముం దెన్నడూ వినలేదు. అదొక ముసలిదాని కంఠస్వరమై వుంటుందని ఆతడు ఊహించాడు.

"నీ భృత్యుడైన వీరవికటుణ్ణి, నేను! లోపలికి రావచ్చా?" అన్నాడు మాంత్రికుడు.

"నువ్వు సరే, మరి నీ వెంట ఉన్నవా డెవడు?" అని గద్దించిందా కంఠస్వరం.

"నేనూ, మొసలి తప్ప మూడో ప్రాణి లేదు, తల్లీ!" అన్నాడు మాంత్రికుడు.

“మూర్ఖుడా! చుట్టూపక్కల జాగ్రత్తగా చూడు!” అని కోపంగా హెచ్చరించినా కంఠస్వరం.

గుహలోని మాయదారి ముసలిది— తాను ఇక్కడ వున్న సంగతిని పనిగట్టగల శక్తిగలిగినదని అపూర్వపు గ్రహించాడు. వెంటనే అతడు గురువు ఉపదేశించిన అదృశ్యకరణి మంత్రాన్ని పఠించి, ఎవరికీ కనిపించకుండా మాయమైపోయాడు!

మాంత్రికుడు సారంగమంతా పరిశీలనగా చూశాడు. కాని వాడి కంటికి ఎవరూ కనిపించలేదు!

“లేదు తల్లీ, లేదు! ఈ పరిసర ప్రాంతాలలో నేనూ, మొసలి తప్ప మూడో జీవం లేదు!” అన్నాడు మాంత్రికుడు.

“అలాగా! అయితే రా,” అని అజ్ఞాపించినా కంఠస్వరం.

వీరవికటుడు గుహ లోపలికి అడుగు పెట్టాడు.

అపూర్వపు మెల్లగా మరొక బండ మీదికి ఎక్కి, ముసలిది ఉన్న గుహకేసి, పాచిపట్టి జారుతూన్న బండలమీదుగా జాగ్రత్తగా పాకుతూ వెళ్ళసాగాడు.

మానవకపాలంలో రగులుతూన్న ఒక విధమైన మంట, గుహలో పసుపుపచ్చ కాంతిని కలిగిస్తున్నది. ముసలి మంత్రగత్తె గుహలోని గోడకు అనుకుని కాళ్ళు

బార్లా చావుకుని కూర్చుని ఉన్నది. ఆమె వయసు ఖచ్చితంగా చెప్పలేముగాని, మూడువందల యేళ్ళు వుండవచ్చు! ఆమె శరీరం అస్థిపంజరంలా ఉన్నది. ఒళ్ళంతా ముడతలు, కాని ప్రకాశవంతంగా ఉన్నది. కళ్ళు కణకణలాడే నిప్పుకణికల్లా అతి భయానకంగా ఉన్నాయి. వేలిగోళ్ళు పాముల్లా వంకిలు తిరిగి ఉన్నాయి.

“ఏమిటి సంగతి? మన ప్రయత్నం ఫలించినా?” అని అడిగింది ముసలి మంత్రగత్తె.

వీరవికటుడు ముసలి మంత్రగత్తె పాదాలకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి,

లేచినిలబడి, "అవును! ఆ మణి ఇప్పుడు యువరాణి కంఠహారంలో ఉన్నది. అది త్వరలో నా చేతికి రాగలదని భావిస్తున్నాను!" అన్నాడు.

"ఒక్క మణి మాత్రమేనా నీ చేతికి వచ్చేది?" అని అడిగింది మంత్రగత్తె.

వెంటనే సమాధానం చెప్పలేక వీరవికటుడు మౌనంగా చూడసాగాడు. వాడి వాలకాన్ని చూసి, మంత్రగత్తె గుహ మారుమోగేలా వింతధ్వనితో నవ్వింది.

"నీ ఉద్దేశం నాకు అర్థం కావడం లేదు, తల్లీ! ఆ మణితోపాటు మరేదైనా కావాలని కోరుకుంటున్నావా?" అని అడిగాడు వీరవికటుడు.

"మరేదో నాకెందుకురా మూర్ఖుడా! నువ్వు గొప్పగా భావించే ఆ చంద్రకాంత మణినైనాసరే నేను కావాలన్నా?" అని అడిగింది మంత్రగత్తె.

"లేదు. ఆ మణిని ఎలా సాధించాలో తెలియజేసింది, నువ్వు. అది కూడా నా కోసమే కదా! అందుకు నిర్మలమైన నీ కరుణాస్వభావమే కారణం?" అన్నాడు వీరవికటుడు విస్మయంగా.

"అందుక్కారణం కరుణాస్వభావం కాదురా, మూర్ఖుడా! అసలు నాకు కరుణ అంటేనే తెలియదు. పైగా, నిర్మలమైనదేమిటి, నీ శ్రద్ధం! నాకు ఐశ్వర్యం మీద ఆశలేదు. అధికారం మీద వ్యామోహం లేదు. నువ్వేమో రాజునై పోవాలని తపతపలాడి పోతున్నావు. రాజయ్యే రహస్యం నాకు తెలుసు కాబట్టి నీకు సహాయపడుతున్నాను. నిన్ను నేను మామూలు రాజును కాదు; ఈ ప్రపంచానికే చక్రవర్తిని చేస్తాను," అన్నది మంత్రగత్తె.

"నీమేలు ఈ జన్మకు వ్యరిచిపోను!" అన్నాడు వీరవికటుడు.

"ఒర్థిమాటలు సరిపోవు. నీకు నేను చేస్తూన్న ఈ సహాయానికి తగిన ప్రతిఫలం నాకు దక్కాలి!" అన్నది ముసలి మంత్రగత్తె.

“నీ కోరిక ఏమిటో సెలవివ్వు!” అన్నాడు వీరవికటుడు.

“నాకున్నదల్లా ఒకే ఒక్క కోరిక. నేను పొగొట్టుకున్న యౌవనాన్ని మళ్ళీ పొందాలి! అందుకోసం ఆ మహిమగల మణితోపాటు యువరాణిని కూడా నువ్వు తీసుకురావాలి. ఆ యువరాణి యౌవనాన్ని నేను నా శరీరంలోకి జుర్రుకుంటాను!” అంటూ మంత్రగత్తె బిగ్గరగా నవ్వింది.

ఆ మాటలు వినగానే అపూర్వుడు సైతం కంపించిపోయాడు!

“ఇంతకుపూర్వం కొంతమంది యువకులను బలి ఇచ్చి, వాళ్ళ యౌవనాన్ని పొందాలని ప్రయత్నించావు కదా! అయినా నువ్వు ఎప్పటిలాగే ఉంటున్నావు గాని, మార్పు రాలేదే!” అని తన అనుమానాన్ని వ్యక్తం చేశాడు వీరవికటుడు.

“అవశకునపు కూతలు కూయకు! అప్పటి నా ప్రయత్నం విఫలమయింది, అంతే! అందువల్ల నా ప్రయత్నాన్ని మానుకోమంటావా, మూర్ఖుడా. ఇప్పుడు

నా ప్రయత్నం సఫలం కాగలదన్న గట్టి నమ్మకం నాకున్నది. ఎందుకంటే ఆ తంతుకు కావలసిన యువతరికి ఉండవలసిన అర్హతలన్నీ రుద్రపురి యువరాణిలో ఉన్నాయి. రాజకుమారిలోని యౌవనాన్నంతా నా శరీరంలోకి పీల్చుకుంటాను. హే! హే! అప్పుడు చూడు నా అనందాన్ని! మళ్ళీ యౌవనం వస్తే ఎంత హాయిగా వుంటుంది!” నేనెంత అందంగా ఉండగలనో ఊహించగలవా?” అని అడిగింది మంత్రగత్తె మళ్ళీ బిగ్గరగా నవ్వుతూ

“నువ్వు ఇప్పుడు కూడా అందంగానే ఉన్నావు!” అన్నాడు వీరవికటుడు.

“నేర్మయ్, మూర్ఖుడా! నీ కపట నాటకాలు నా దగ్గర సాగవు. నావల్ల పనులు కావాలని, ఊరక మూర్ఖంగా పొగడ వద్దు. విన్నావా, నేను చెప్పినట్టు చెయ్. లేదా ఈ క్షణమే ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళిపో,” అని కిచ్చుకంతంతో ఆరిచింది ముసలి మంత్రగత్తె. —(ఇంకావుంది)

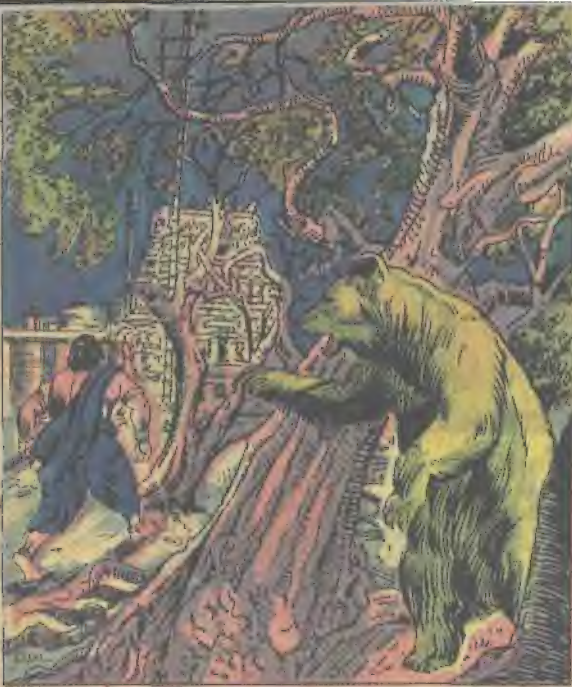
12

[రుద్రపురి ప్రధానమంత్రి, దుష్టమాంత్రికుడు వీరవికటుడూ కలిసి యువరాణి కంఠహారం లోని చంద్రకాంతమణిని అపహరించాలని పథకం వేశారు. వీరవికటుడు ఆ విషయాన్ని మునలి మంత్రగత్తెకు తెలియజేశాడు. యువరాణిని ప్రాణాలకో తనకు అప్పగించమని మంత్రగత్తె వీరవికటుణ్ణి అజ్ఞాపించింది. అపూర్వుడు ఆ విషయాన్ని గ్రహించాడు. — తరవాత]

సకాలంలో కావలసినంతగా వర్షాలు కురియడం వల్ల, రుద్రపురి రాజ్యమంతటా ఆ సంవత్సరం పంటలు బాగా పండాయి. ఎలాంటి లోటూ లేకుండా ప్రజలు హాయిగా వున్నారు గనక, ఆ సంవత్సరం యువరాణి జన్మదిన వేడుకలను ఘనంగా జరపాలని రాజు విశ్వవర్మ నిర్ణయించాడు. ఆ సంగతి వినగానే ప్రధానమంత్రి పట్టరాని ఉత్సాహంతో, "మన యువరాణి

జన్మదిన వేడుకలను కనీ విని ఎరుగనంత ఘనంగా జరపాలి!" అన్నాడు. యువరాణి మీది అభిమానం కొద్దీ ప్రధానమంత్రి అలా చెబుతున్నాడని భావించి రాజు, అతడి రాజభక్తికి ఎంతగానో పొంగి పోయాడు!

అరోజు రాత్రి ఆ కాశం నిండా మేఘాలు కమ్ముకోవడం వల్ల, కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని కటికచీకటి

అలముకున్నది. ఉరుములతో, మెరుపులతో అప్పుడప్పుడు వర్షం కురుస్తున్నది. ఆ వర్షంలో వీరవికటుడు నల్లటి దుస్తులు ధరించి, తన వాహనమైన ఎలుగుబంటి మీద ఆరణ్యం నుంచి రుద్రపురి నగర పొలిమేరలో వున్న దుర్గామాత ఆలయం కేసి వస్తున్నాడు. రాజకుటుంబానికి మాత్రమే కాదు; రుద్రపురి రాజ్యానికే ఆరాధ్యదేవత దుర్గామాత! దుర్గామాత ఆలయం భయంకరమైన ఆరణ్య సమీపంలో వుండడంవల్ల అక్కడ అంతగా జనసంచారం ఉండదు. రాత్రి పూటయితే ఆలయంలో కూడా ఎవరూ వుండరు. పూజారి కూడా పెందలాడే

వచ్చి గుడిలో దీపం వెలిగించి వెళుతూ ఉంటాడు.

దుర్గామాత దేవాలయానికి దాదాపు వందగజాల దూరంలో ఆరణ్యాన్ని అనుకుని వున్న బ్రహ్మాండమైన వటవృక్షం సమీపించగానే, వీరవికటుడు ఎలుగు బంటి మీది నుంచి దిగి, భయంతో వణుకుతూన్న ఆ జంతువును, "ఇక్కడే వుండు!" అని కఠినస్వరంతో ఆజ్ఞాపించి దేవాలయం కేసి నడిచాడు.

ఎత్తయిన అలయ ద్వారగోపురం వద్ద నిలబడి వున్న వ్యక్తిని చూడగానే, వీరవికటుడు, "కొద్దిగా అలస్యమయింది, క్షమించాలి. మంత్రగత్తె దగ్గరికి మళ్ళీ ఒకసారి వెళ్ళి మాట్లాడి వస్తున్నాను. ఆమె నీకొక తాయెత్తు పంపింది. దానిని ధరించావంటే నీలోని భయాలన్నీ మటుమాయమైపోతాయి. అపదల నుంచి నీకు రక్షణ కలుగుతుంది," అన్నాడు.

అక్కడ నిలబడిన ప్రధానమంత్రి, "ధన్యుణ్ణి! నీ మేలు ఈ జన్మలో మరిచి పోను," అంటూ వీరవికటుడికి నమస్కరించాడు.

వీరవికటుడు, తన సంచీలో దాచిన తాయెత్తును తీసి, మంత్రి మణికట్టుకు కట్టాడు. ఆ తాయెత్తును ధరిస్తే, ప్రధానమంత్రి, వీరవికటుడు చెప్పినట్టల్లా అడ

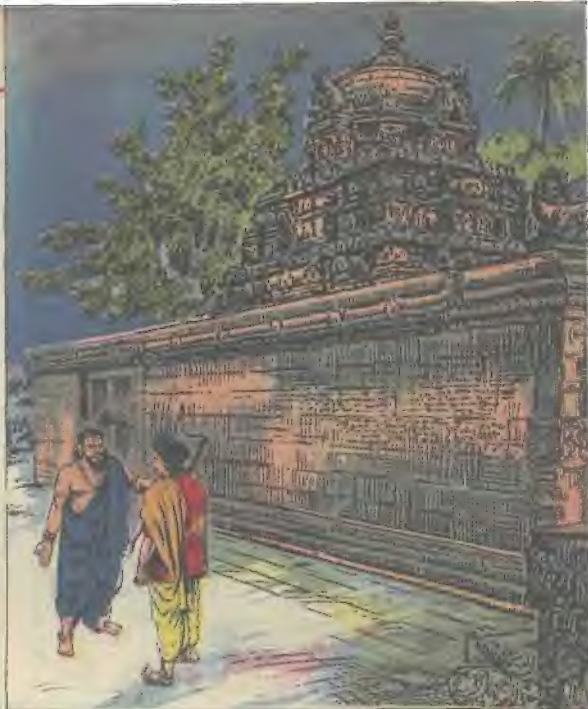
గలడని మంత్రగత్తె చెప్పి పంపింది. అయితే, ఆ విషయం తెలియని ప్రధాన మంత్రి దానిని చూసుకుని సంతోషంతో ఉబ్బితబ్బిబ్బయిపోయాడు !

"యువరాణి పుట్టినరోజు, ఆమె దేవీ దర్శనానికి రావడానికి తగిన శుభ ఘడియలు పంచాంగం చూసి నిర్ణయించావా?" అని అడిగాడు మాంత్రికుడు తన పొడవాటి గడ్డాన్ని చేత్తో దువ్వుకుంటూ.

"నిర్ణయించాను ! సూర్యాస్తమయం అయిన ఒక గంట తరువాత శుభప్రదమని చెప్పాను !" అన్నాడు మంత్రి.

"ఆ రాత్రి చీకటిగా కూడా వుండాలి. అంటే, ఈ లెక్కన మన లక్ష్మిం నెరవేరడానికి ఒక్క నెల మాత్రమే ఉందన్న మాట ! అంతే కదా ?" అని అడిగాడు వీరవికటుడు గర్వంగా నవ్వుతూ.

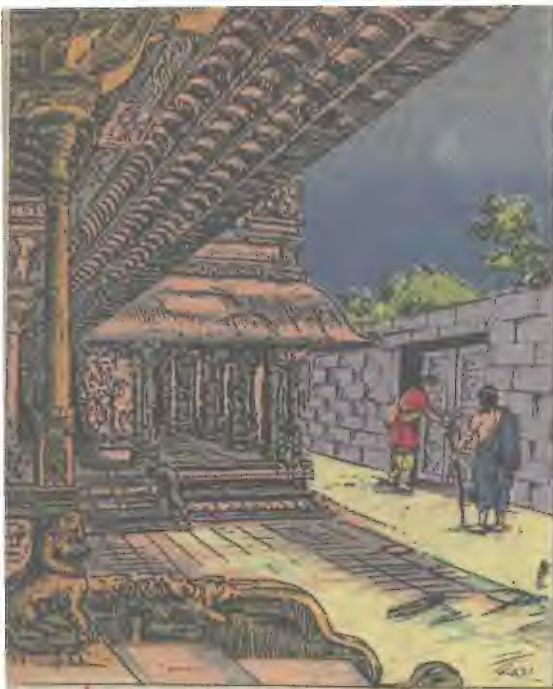
"అవును, మిత్రమా ! మన పథకం నిరాటంకంగా నెరవేరగలదనడంలో నాకు అనుమంత సందేహం కూడా లేదు. ఇప్పుడు దేవాలయం తలుపులు తీయడానికి కావలసిన తాళం చెవులు తెచ్చాను. రాజకుటుంబానికి చెందిన వాళ్ళు హఠాత్తుగా ఏదైనా అపద వాటిల్లి నప్పుడు అక్కడి నుంచి తప్పించుకోవడానికి అనువుగా, ఆలయ గర్భ గృహం నుంచి, రహస్య సొరంగమార్గం

ఉన్నదని చెప్పాను కదా, దానిని ఎలా తెరవాలో, మూయాలో నాకు తెలుసు. అయినా, ఇంతవరకు దానిని ఉపయోగించుకోవలసిన అవసరం రాజకుటుంబంలో ఎవరికీ కలగలేదు. అది, ఇప్పుడు మన పథకం నెరవేరడానికి ఇలా ఉపయోగ పడనున్నది ! లోపలికి వెళ్ళి చూద్దామా," అంటూ మంత్రి గుడి ద్వారం కేసి నడిచాడు ఉత్సాహంగా.

"చూద్దాం పద. అందుకే కద వచ్చింది," అన్నాడు వీరవికటుడు.

మంత్రి గుడి తలుపులు తెరిచాడు. ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్ళి, తలుపులు మూసేకారు. లోపల మంత్రి చిన్న కాగడాను వెలి

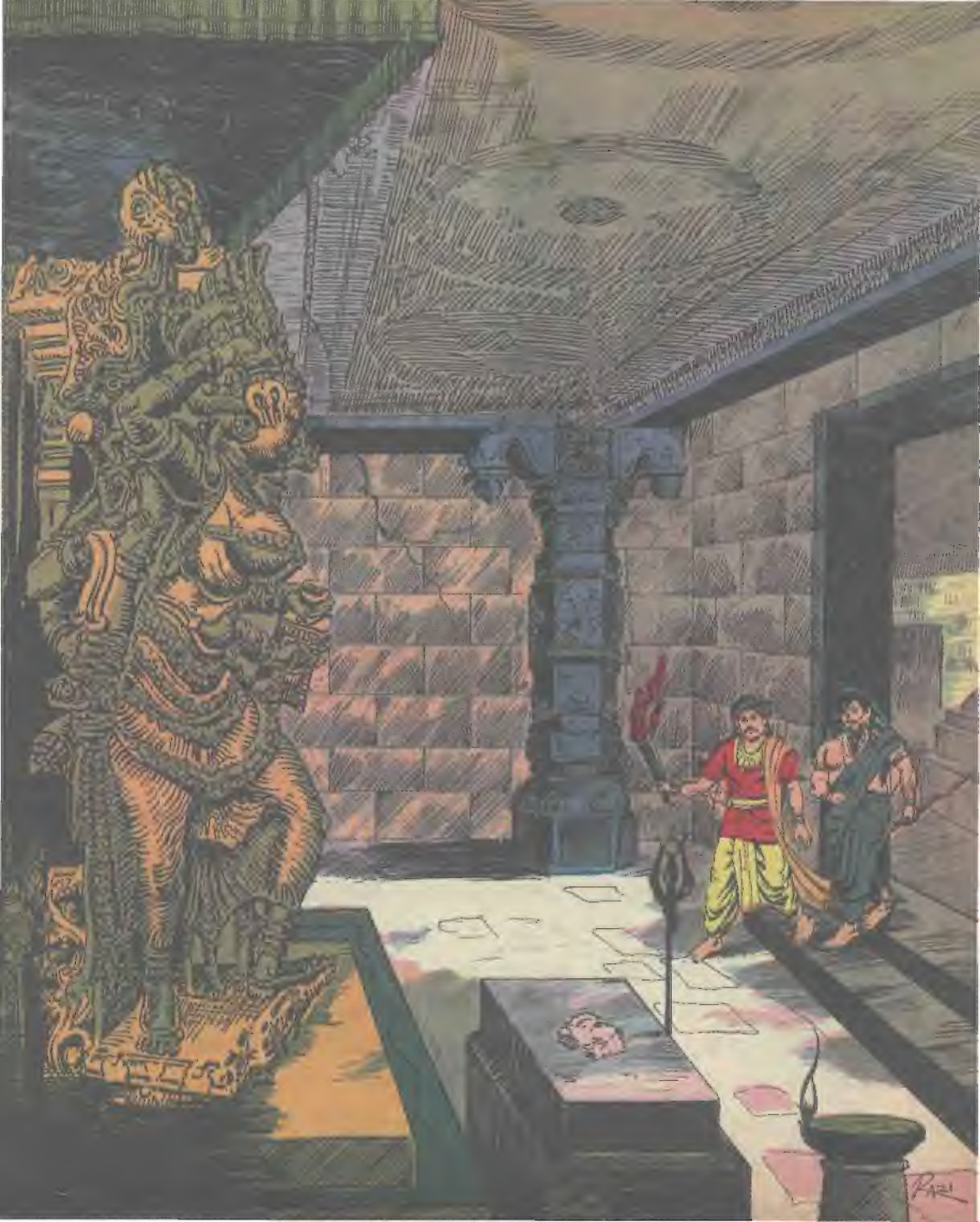

గించి పట్టుకున్నాడు. ఇద్దరూ గర్భగృహం లోకి అడుగుపెట్టారు. దుర్గామాత విగ్రహం ముందు చిన్న చిన్న మట్టి ప్రమిదలలో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. దుర్గామాత విగ్రహానికి, వెనకగోడకూ మధ్యకొంతభాళి స్థలం ఉన్నది. దానిని అనుకుని వున్న గోడ మీద రకరకాల శిల్పాలు చెక్కబడి ఉన్నాయి. మంత్రి కాగడాను పక్కన అనించి, రెండు చేతులతో ఒక రాక్షసాకార విగ్రహం నోటిని తెరిచాడు. వెంటనే విగ్రహం వెనక సారంగమార్గం తెరుచు కున్నది.

మంత్రి, మాంత్రికుడూ ఇద్దరూ సారంగ మార్గంలోకి దిగారు.

అంతవరకూ, ఆ ఇరువురికీ తెలియ కుండా వారి వెన్నంటి వచ్చిన అపూర్వపుడు, గర్భగృహంలోని దుర్గామాత విగ్రహం దగ్గర నిలబడి, రహస్య సారంగమార్గం తలుపును మూసేద్దామా అని ఒక క్షణం ఆలోచించాడు. కాని, ఆ దుర్గార్థులు సారంగమార్గం అవతలి వైపునుంచి తప్పించుకుని పారిపోగలరు. అందువల్ల మూసేయడం వల్ల పెద్ద ప్రయోజనం ఏదీ లేదని ఊహించుకున్నాడు. సారంగమార్గం అవతలి చివర ఎక్కడున్నదో అపూర్వ డికి తెలియదు. దానిని తెలుసుకోవాలంటే వాళ్ళ వెంట సారంగంలోకి దిగడమే మంచిదని అతడు ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసేలోగా, సారంగమార్గ ద్వారంతోపాటు రాక్షసాకార విగ్రహం యొక్క నేరు కూడా మూసుకుపోయింది. సారంగ ద్వారం మూయడానికి వీలుగా, సారంగం లోపల ఏదో ఏర్పాటు ఉన్నదని అపూర్వపుడు గ్రహించాడు.

గుడి తలుపులు తెరిచే ఉన్నాయి. వాటిని మూయకుండా, మంత్రి, మాంత్రి కుడూ వెళ్ళే అవకాశం లేదు. కాబట్టి తలుపులు మూయడానికి వాళ్ళు, తప్ప కుండా రాగలరని అనుకుంటూ, అపూర్వపుడు గుడి నుంచి బయటకు వచ్చి, ఒక స్తంభం చాటున కూర్చున్నాడు.

అతడు అనుకున్నట్టే ఒక గంటసేపు తరవాత, మంత్రి, మాంత్రికుడూ గుడి నుంచి బయటకు వచ్చారు. మంత్రి తలుపులు మూసి తాళం వేస్తూ, మాంత్రికుడితో, “నేను యువరాణిని సొరంగ మార్గంలోకి తోయగానే, ఆమెను లోపలికి తీసుకుపోయి, నేను చూపినట్టు, లోపలి నుంచి, ప్రవేశద్వారాన్ని మూసి వేయవలసిన బాధ్యత నీది. సొరంగ మార్గంకుండా యువరాణిని అరణ్య మధ్యానికి తీసుకుపోయి, నీ మనుషులకు అప్పగించాలి. వాళ్ళు ఆమెను అక్కడి నుంచి మంత్రగత్తె వద్దకు తీసుకు వెళ్ళాలి!” అన్నాడు.

“నా మనుషులు కాదు; సాక్షాత్తు మంత్రగత్తే అక్కడ కాచుకునివుంటుంది. కోడిపిల్లను, గద్ద తన్నుకుపోయినట్టు ఆమె యువరాణిని తన్నుకుపోగలదు!” అన్నాడు వీరవికటుడు గర్వంగా నవ్వుతూ.

“శభాష్! అయితే అన్నీ క్షణాలలో జరిగిపోవాలి. ఎందుకంటే వేడుకలు ఎంత కోలాహలంగా జరిగినప్పటికీ, యువరాణి బద్దారు నిమిషాలు కనిపించక పోయినా చెలికత్తెలు పసిగట్టగలరు; ఆ తరవాత ఆమెను వెదకడం ప్రారంభించ గలరు. జాగ్రత్త!” అన్నాడు మంత్రి.

“వెదకడం ప్రారంభించినా, యువ రాణిని సొరంగమార్గంలోకి తోకారని మరో కంటికి తెలిస్తేగదా పట్టుకోవడానికి? ఆలయ గర్భగృహంలోని, రహస్యమార్గం గురించి ఎంతమందికి తెలుసు?” అని అడిగాడు వీరవికటుడు.

“రాజుకూ, రాణికి, ఆలయపూజారికి, నాకూ, సేనానాయకుడికి మాత్రమే ఆ రహస్యమార్గం గురించి తెలుసు. మరెవ్వరికి తెలియదు!” అన్నాడు మంత్రి.

“అలాగా....పూజారిని లొంగదీసుకో వడం కష్టమని అంటున్నావు. ఒకవేళ పూజారికి మన పథకం తెలిస్తే దానిని అతడు రాజుకు చెప్పే అపాయం వుంది కదా!” అన్నాడు వీరవికటుడు.

“అవును, చెప్పగలడు. ఏం చేద్దాం!” అన్నాడు మంత్రి.

“సాయంకాలం యువరాణి దుర్గామాత మందిరానికి రాకముందే, పూజారిని వర లోకానికి పంపేద్దాం. నేనే పూజారి వేషం వేసుకుని యువరాణిని దేవాలయంలోకి తీసుకుపోయి, విగ్రహానికి ప్రదక్షిణ చేయించడం శుభప్రదమని మంచిమాటలు చెప్పి, ఆమెను విగ్రహం వెనకకు తీసుకుపోయి, సారంగమార్గంలోకి తోసి, నేనూ లోపలికి వెళ్ళి, సారంగ మార్గద్వారం మూసేస్తాను!” అన్నాడు వీరవికటుడు వికటంగా నవ్వుతూ.

“అలోచన బాగానే ఉన్నది. అయినా, అందుకు పూజారి ప్రాణం తీయాలా? మరొక మార్గం ఏదైనా ఉంటే చూడు. పూజారి చాలా మంచివాడు!” అన్నాడు మంత్రి.

“మరీ ఇంత విరికిగుండెకలవాడివి, రేపు ఈ భూప్రపంచాన్ని ఎలా పరిపాలించగలవు? చంద్రకాంతమణి నిన్ను ఈ ప్రపంచానికే చక్రవర్తిని చేయ

నున్నది! సరేలే.... విచారించకు. నీ ఇష్టానుసారమే చేస్తాను. మన పని పూర్తయ్యేంత వరకు పూజారిని చంపకుండా ఎవరికి తెలియని రహస్య స్థలంలో దాచేద్దాం. సరేనా, ఇక వెళ్ళదామా?” అంటూ వీరవికటుడు వటవృక్షం కేసి నడిచాడు.

వాడి నుంచి అనుమతి తీసుకుని మంత్రి నగరం కేసి నడవసాగాడు.

అంతవరకు ఒక స్తంభం చాటున దాగి వారి సంభాషణలు విన్న అపూర్వుడు, ఇప్పుడు ఎవరి వెంట వెళ్ళడమా అని ఒక్క నిమిషం సందిగ్ధంలో పడ్డాడు. ఎలాగూ అదుర్కార్కులు తలపెట్టిన కుట్ర తనకు తెలిసిపోయింది గనక, ఇక వాళ్ళ వెంట వెళ్ళడం కన్నా, ఆ విషయాన్ని రాజు విశ్వవర్మ దృష్టికి తీసుకు రావడం ఉత్తమం. అప్పుడే వాళ్ళ దుష్టపథకాన్ని కొనసాగకుండా అపవచ్ఛ. అయినా, ఈ విషయాన్ని రాజుగారికి తెలియజేయడం ఎలా? అని అపూర్వుడు తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు.

—(ఇంకా ఉంది)

13

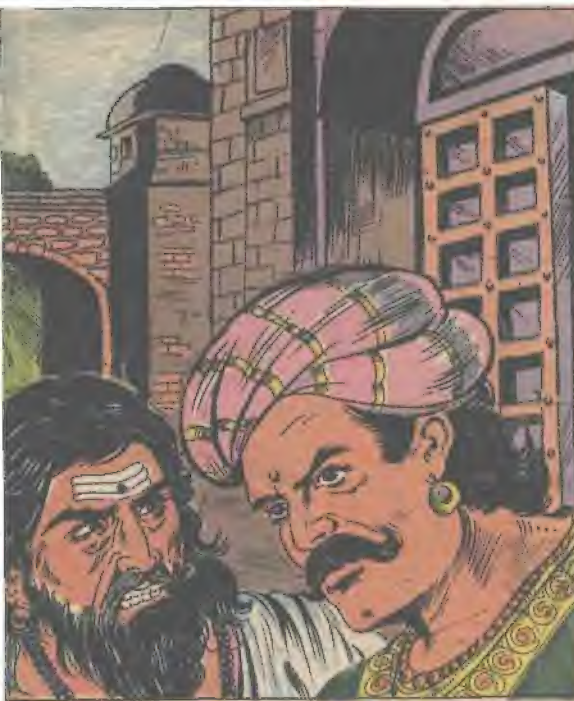
[రుద్రపురి యువరాణి కంఠహారంలోని చంద్రకాంతమణిని అపహరించాలని మంత్రి, మాంత్రికుడూ పథకం వేశారు. యువరాణిని ప్రాణాంత తనకు అప్పగించమని మంత్రిగారికి తెలియజేసింది. దుర్గామాత ఆలయంలోని సొరంగ మార్గం కుండా యువరాణిని తీసుకువెళ్ళాలని మాంత్రికుడు, పథకం వేశాడు. ఆ సంగతి అపూర్వుడు తెలుసుకున్నాడు. — తరువాత]

యువరాణి జన్మదినం సమీపిస్తున్నది. మంత్రి, మాంత్రికుల దుష్టపథకం గురించి రాజు విశ్వవర్మకు తెలియజేయాలని, అపూర్వుడు సమీరుడి దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

అంతదూరంలో అపూర్వుణ్ణి చూస్తూనే అమితానందం చెందిన సమీరుడు, అతడు చెప్పిన సంగతి విని, దానిని రాజుకు తెలియజేయడానికి రాజధానికి బయలుదేరాడు.

అది మరొక కాలరాత్రి సమయం. మాంత్రికుడు వీరవికటుడు రహస్యంగా వెళ్ళి ప్రధానమంత్రి భవనం తలుపు తట్టాడు. భవనం నుంచి వెలుపలికి వచ్చిన మంత్రి, “అపరాధివేళ వచ్చావేమిటి?” అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

“అపరాధివేళ కాకపోతే, నేనెప్పుడైనా పట్టపగలు నిన్ను చూడడానికి వచ్చానా?” అన్నాడు వీరవికటుడు వెటకారంగా.

“అలా అని కాదు. ఏదైనా అవాంతరం ఏర్పడి, ముఖ్యమైన కార్యంమీద వచ్చా వేమో అని అడిగాను,” అన్నాడు మంత్రి.

“అవును. చాలా ముఖ్యమైన కార్యం మీదే వచ్చాను. మన పథకం ఎలాగో మూడోవ్యక్తికి తెలిసిపోయిందని మంత్ర గత్తె భావిస్తున్నది. మన మీద ఎవరో నిఘావేసి ఉన్నారు!” అన్నాడు వీర వికటాడు కనుబొమలు ఎగురవేస్తూ.

“అది అసంభవం!” అన్నాడు ప్రధాన మంత్రి.

“మంత్రగత్తె మనసులో అటువంటి అనుమానం కలిగిందంటే, అందులో తప్పకుండా నిజం వుండి తీరుతుంది.

నువ్వీ విషయం నీ భార్యకుగానీ, మిత్రులకుగానీ చెప్పావా?” అని అడిగాడు మాంత్రికుడు.

“లేదు. మన చిన్ననాటి స్నేహంమీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను!” అన్నాడు ప్రధానమంత్రి దృఢస్వరంతో.

“నిన్ను నమ్ముతున్నాను! అయినా, మన పథకం జయప్రదం కావాలంటే మనం మరింత జాగ్రత్త వహించాలి. విశ్వాసపాత్రులయిన నీ భటులను, రాజ భవనం చుట్టూ కావలావుంచు. కావలా రాత్రింబవళ్ళు కొనసాగాలి. కొత్త వాళ్ళ వరు గాని రాజును దర్శించకూడదు. అయితే, ఇటువంటి కట్టుదిట్టమైన నిఘా ఎందుకు ఏర్పాటుచేశామన్న సంగతి నీ మనుషులకు కూడా తెలియకూడదు. జాగ్రత్త!” అని హెచ్చరించి మాంత్రికుడు అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

తెల్లవారగానే మంత్రి, మాంత్రికుడు చెప్పిన విధంగా తనకు విశ్వాసపాత్రులయిన భటులను భవనం చుట్టూ కావలా వుంచాడు. న.మీ.రు.డు రాజదర్శనానికి వెళ్ళాలంటే భటులు అనుమతించలేదు.

రేపే యువరాణి జన్మదినం. కోలాహలంగా ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. మంత్రి, మాంత్రికుల కుట్ర గురించి ఎలాగైనా రాజుకు తెలియజేయాలని

అపూర్వము తీవ్రంగా అలోచించసాగాడు. రాజప్రాసాదం ఉపరితలంలో నిలబడి రోజూ సూర్యాస్తమయ దృశ్యం చూడడం రాజుకు అలవాటు. సమీరుడు ఈ విషయం అపూర్వముకి తెలియజేశాడు. వెంటనే అపూర్వము ఒక తాళపత్రంమీద దుష్టుల పథకం గురించి క్లుప్తంగా రాసి, యువరాణికి, దేవీ అలయ పూజారికి బలమైన రక్షణ ఏర్పాటు చేయాలనీ, ఎట్టిపరిస్థితిలోనూ యువరాణి, దేవీ అలయంలోపల, విగ్రహం వెనకకు పోరాదనీ రాసి, దూరంగా ఎగురుతూన్న ఒక గద్దను పిలిచాడు. అది వచ్చి అపూర్వముకి ఎడట వాలి, ఆ లేఖను అందుకుని, మరుక్షణమే రాజప్రాసాదం కేసి ఎగిరి వెళ్ళింది!

ముక్కుతో లేఖను తీసుకు వెళుతూన్న గద్దను చూడగానే, కాపలా భటుడొకడు ఉత్సాహం కొద్దీ దాని మీదికి ఒక బాణం వదిలాడు. బాణం గురి తప్పింది కాని, గద్ద బాణాన్ని చూసి బెదిరిపోయి, లేఖను కిందికి జారవిడిచి, మరొక దిక్కుకేసి పారిపోయింది. అపూర్వము రాసి పంపిన లేఖ కోటచుట్టూ వున్న అగడ్తలో పడిపోయింది!

గద్ద సగం దారిలోనే తిరిగి వెళ్ళడం అపూర్వము గమనించలేదు. తన లేఖను అది రాజుకు అందజేసి వుంటుందనీ, రాజు యువరాణికి కావలసిన రక్షణ ఏర్పాటు

చేయగలడనీ ఆశించి, ఏమి జరుగుతుందో ఎదురుచూడసాగాడు.

రాజధానినగరం వేకువజాము నుంచే యువరాణి జన్మదిన వేడుకల కారణంగా కళకళలాడ సాగింది. రుద్రపురి రాజ్య ప్రముఖులూ, ఇరుగుపొరుగు రాజ్యాల నుంచి వచ్చిన రాజప్రతినిధులూ, రాజబంధువులూ యువరాణికి శుభాకాంక్షలు తెలియజేయసాగారు. సమీరుడు జనం మధ్య తిరుగుతూ, అక్కడి విశేషాలను ఎప్పటికప్పుడు, చాటుగా వున్న అపూర్వముకి తెలియజేయసాగాడు.

రాజు ముఖంలో గాని, యువరాణి ముఖంలో గాని ఎటువంటి మార్పు లేక

పోవడం అపూర్వమిది అశ్చర్యం కలిగించింది. యువరాణి రక్షణకోసం ప్రత్యేకంగా జాగ్రత్తలు తీసుకున్న సూచనలేవీ కనిపించలేదు. తాను గద్ద ద్వారా పంపిన లేఖ రాజుకు అందలేదేమో అన్న అనుమానం అపూర్వమిది కలిగింది. సాయం కాలమయింది. రాజు, యువరాణి పరివారంతో అప్పడే ఊరేగింపుగా దుర్గాదేవి మందిరానికి బయలుదేరినట్టు తెలిసింది. వెంటనే సమీరుడితో కలిసి అపూర్వమిది కూడా ఆలయం కేసి బయలుదేరాడు.

యువరాణి ఆలయానికి వస్తున్నదని తెలియగానే, అనందంతో వేలాదిమంది జనం అక్కడ గుమిగూడారు. యువరాణి

తన చెలికత్తెలతో కలిసి ఆలయంలోకి అడుగుపెట్టగానే, పూజారి వేషంలో వున్న మాంత్రికుడు తన శిష్యులతో ఎదురు వచ్చి ఆమెను లోపలికి తీసుకువెళ్ళాడు. యువరాణి దుర్గామాతవిగ్రహం ముందు నిలబడి భక్తితో చేతులెత్తి నమస్కరించింది. పూజారి ఏవో మంత్రాలు గట్టిగా ఉచ్చరిస్తూ, యువరాణితో, "రా తల్లీ, రా. దుష్టసంహారిణి అయిన దుర్గామాతకు మూడు సార్లు ప్రదక్షిణ చేయడం శుభప్రదం!" అంటూ ముందుకు నడిచాడు.

యువరాణి అతన్ని అనుసరించింది. పూజారి వెనక్కు తిరిగి, "యువరాణి తప్ప మరెవ్వరూ రాకూడదు. ఆమెచేత కొన్ని ప్రత్యేకమైన పూజలు చేయించాలి," అన్నాడు.

చెలికత్తెలు అక్కడే ఆగిపోయారు.

పూజారి శిష్యులిద్దరూ గట్టిగా మంత్రాలు పఠించసాగారు. భజంత్రీలతో, గంటానాదాలతో ఆలయం మారుమ్రోగుతున్నది.

యువరాణి గర్భగృహం వెనక్కు వెళ్ళగానే పూజారి వేషంలోని మాంత్రికుడు ఆమెను చప్పన సొరంగమార్గంలోకి తోసి, తానూ దిగిపోయి మార్గద్వారాన్ని మూసివేశాడు.

రాజు పరివారంతో ఆలయానికి వెలుపలే వున్నాడు. సమీరుడు జనం మధ్య నుంచి

హఠాత్తుగా ముందుకు వచ్చి, "మహారాజా! యువరాణిని అపహరించుకుని పోయారు!" అన్నాడు.

రాజు సమీరుణ్ణి వింతగా చూశాడు.

"నేను సమీరుణ్ణి మహారాజా! నా మాట నమ్మండి. యువరాణిని మాంత్రికుడు అపహరించుకుని వెళ్ళిపోయాడు!" అన్నాడు సమీరుడు మళ్ళి.

"యువరాణి దుర్గామాత దర్శనానికి ఆలయంలోకి వెళ్ళిందికదా?" అన్నాడు రాజు.

"యువరాణి, అక్కడ లేదు!" అన్నాడు సమీరుడు.

"అలాగా!" అంటూ రాజు ఆలయంలోకి నడిచాడు. అంతలో చెలికత్తెలు యువరాణి కనిపించడం లేదని కంగారుతో పరిగెత్తుకుంటూ ఎదురు వచ్చారు.

అక్కడి నుంచి పారిపోవాలని చూస్తూన్న మాంత్రికుడి శిష్యులను చూడగానే సమీరుడు, "మహారాజా! ఆ దుర్మార్గులను పట్టి బంధించమని చెప్పండి," అన్నాడు.

వెంటనే శిష్యులిద్దరినీ భటులు పట్టుకున్నారు.

సమీరుడు, "మహారాజా, మనం ఇప్పుడే సొరంగమార్గం అవతలి చివరను చేరుకోవాలి," అన్నాడు.

రాజు, సేనానాయకుడూ, సమీరుడూ మరి కొందరు అంగరక్షకులూ గుర్రాల మీద బయలుదేరి, కొంతసేపటికల్లా, అరణ్యమధ్యంలో వున్న సొరంగమార్గం అవతలి చివరను చేరుకున్నారు.

సమీరుడు, సేనానాయకుడి గుర్రం పైనుంచి కిందికి దిగుతూ, "మహారాజా! ఆ మాంత్రికత్తెను పట్టి బంధించమనండి!" అన్నాడు.

"హఃహఃహ....నన్నే బంధించగల సమర్థులు వచ్చారా? ఇప్పుడే మిమ్మల్ని భస్మం చేయగలను!" అంటూ చికటంగా నవ్వుసాగింది, ఎండిపోయిన మృదాకొమ్మ మీద కూర్చున్న ముసలి మాంత్రికత్తె.

“కూర్చున్నచోటు నుంచి కదిలావే,
భస్మమైపోగలవు! జాగ్రత్త!” అని హెచ్చు
రించింది ఒక గంభీరమైన కంఠస్వరం.
అందరూ ఆ కంఠస్వరం వినిపించిన
దిక్కుకేసి చూశారు.

అక్కడ దివ్యతేజస్సుతో ఒక ముని
పుంగవుడు కనిపించాడు. మునిని చూడ
గానే సమీరుడు ఆయన పాదాలకు
సమస్కరించి, “ఏదైనా జటిలమైన
సమస్య ఎదురైనప్పుడు, భక్తితో స్మరిస్తే
తమరు రాగలరని అపూర్వము నాకు
చెప్పాడు!” అన్నాడు.

సదానందముని చిన్నగా నవ్వి ఇలా
అన్నాడు:

“అవును. నీవన్నది నిజం. ధ్యానంలో
వుండగా అపూర్వమిలుపువినిపించి ఇలా
వచ్చాను. అదిగో అక్కడ కూర్చున్నది
మామూలు మంత్రగత్తె కాదు. గొప్ప
శక్తులుగల పరమదుర్మార్గురాలు. ప్రకృతికి
విరుద్ధంగా, పరుల యౌవనాన్ని కాజేస్తూ
అనేక శతాబ్దాలుగా జీవిస్తున్నది. ఇప్పుడు
యువరాణి యౌవనాన్ని కాజేయాలని
పథకం వేసింది. అయినా, ఆ దుష్టురాలి
శక్తులన్నిటినీ నాశనం చేశాను!”

మంత్రగత్తె కిచుమని అరిచి, “నువ్వు
నా శక్తులన్నిటినీ నాశనం చేయలేవు.
నావద్ద ఇంకా ఒక శక్తి మిగిలి ఉన్నది,”
అని అడవి దద్దరిల్లే విధంగా బాధతో
నవ్వుతూ, క్షణంలో భగ్గున మండి బూడి
దయిపోయింది!

ఆ దృశ్యాన్ని చూసి ఒక్క క్షణం
నివ్వెరపోయిన రాజు, సదానందమునికి
సమస్కరిస్తూ, “మహాత్మా, నా బిడ్డ
క్షమంగా ఉన్నది కదా?” అని అడిగాడు
“అపూర్వము కనిపించడం లేదే!”
అన్నాడు సమీరుడు.

“తన పథకం ఎదురుదెబ్బ తిన్నదని
తెలియగానే, మంత్రగత్తె ఆ విషయాన్ని
సారంగంలో వస్తూన్న మాంత్రికుడికి
తెలియజేసింది. మాంత్రికుడు, తన
ప్రాణాలు కాపాడుకోవడానికి యువరాణిని

అడ్డుగా ఉపయోగించుకొని, ఎలాగైనా చంద్రకాంతమణితో పారిపోవాలని చూశాడు. అందుకే అపూర్వుడు ఒక కన్నం ద్వారా సారంగ మార్గంలోకి ప్రవేశించి, మాంత్రికుడితో పోరాడి బంధించాడు. అతడు యువరాణిని క్షేమంగా తీసుకురాగలడు," అన్నాడు ముని.

అంతలోనే మర్రి వృక్షం సమీపంలో భూమి అడుగునుంచి శబ్దం వినిపించింది. కొంతసేపటికి సారంగమార్గ ద్వారం తెరుచుకునిదివ్యపురుషుడిలాగాకనిపించే ఒక యువకుడు, పెడరెక్కలు విరిచి కట్టిన మాంత్రికుణ్ణి లాక్కుని పైకి వచ్చాడు. మాంత్రికుడు వెలవెలబోతూ, నేలచూపులు చూడసాగాడు. వాళ్ళ

వెనకగా వచ్చిన యువరాణి తండ్రిని చూడగానే పరుగునపోయి ఆయనపక్కన నిలబడింది.

యువకుడు ముని పాదాలకు నమస్కరించబోయాడు. ముని ఆప్యాయంగా వారించి, "నాయనా, అపూర్వా! నువ్వు మామూలుమానవాకారం పొందడానికి తగిన తరుణం ఆసన్నమయింది. ఇకపై ఇలాగే కొనసాగగలవు!" అన్నాడు.

"నాన్నా, నన్ను ఆ దుర్మార్గుడి బారి నుంచి ఈ యువకుడే రక్షించాడు!" అన్నది యువరాణి అపూర్వుణ్ణి చూపుతూ.

"అతడు చేసిన ఉపకారం ఈజన్మలో మరువరానిది!" అంటూ రాజు అపూర్వుడి కేసి చూశాడు.

“నేను వచ్చిన పని పూర్తయింది. ఇక వెళ్ళివస్తాను,” అన్నాడు ముని.

“నేనూ, మీతో వస్తాను,” అన్నాడు అపూర్వడు.

“నిన్ను నా వెంట తీసుకు వెళ్ళడానికా నీకు మామూలు మానవరూపం ఇచ్చాను? ఇంతవరకు నువ్వు ఎవ్వరికీ కనిపించ కుండా, మంచివారికి మేలు చేస్తూ వచ్చావు. ఈ క్షణం నుంచి, సాధారణ మానవరూపంలో, అందరికీ కనిపిస్తూ, ప్రజానాయకుడిగా అచంచలమైన ధైర్య సాహసాలతో, ధర్మదీక్షతో నీ కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించాలి!” అన్నాడు ముని.

“అదెలా సాధ్యం?” అని అడిగాడు అపూర్వడు అనుమానంగా.

ముని ఏదో అనబోయేంతలో, రాజు, “ఈనాటి నుంచి నా రాజ్యం నీ అధీనంలో వుంటుంది. ముని అంగీకరించి నట్టయితే నువ్వే నా రాజ్యానికి వారసుడివి కాగలవు. నీకూ, నా కుమార్తెకూ ఇష్ట మయినట్టయితే, యువరాణి మేనమామ

రాజ్యం లావణ్యపురికి కూడా నువ్వే అధి పతివి కాగలవు!” అన్నాడు.

అపూర్వడు యువరాణి కేసి చూశాడు. యువరాణి సిగ్గుతో తల వంచుకున్నది. సదానందముని వాళ్ళిద్దరినీ దగ్గరికి పిలిచి, “మీరు మునుముందు మానవజాతికి మేలు కలిగించే ఘనకార్యాలెన్నో సాధించి, భావితరాలకు ఆదర్శదంపతులు కాగలరు!” అని ఆశీర్వదించి, అదృశ్యమై పోయాడు.

రాజుతో సహా అక్కడి వారందరూ ఒక్క క్షణం అశ్చర్యపోయి, ఆ తరువాత అమితానందం చెందారు.

రాజు మాంత్రికుణ్ణి, మంత్రిని చెర సాలలో బంధించమని ఆజ్ఞాపించాడు.

యువరాణికి, అపూర్వడికి వైభవంగా వివాహం జరిగింది. రాజు, అపూర్వడికి రుద్రపురిరాజ్య పట్టాభిషేకం చేశాడు. అపూర్వడు సమీరుణ్ణితనప్రధానమంత్రిగా చేసుకుని చిరకాలం ప్రజారంజకంగా పరి పాలన సాగించాడు. —(అయిపోయింది)

